

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

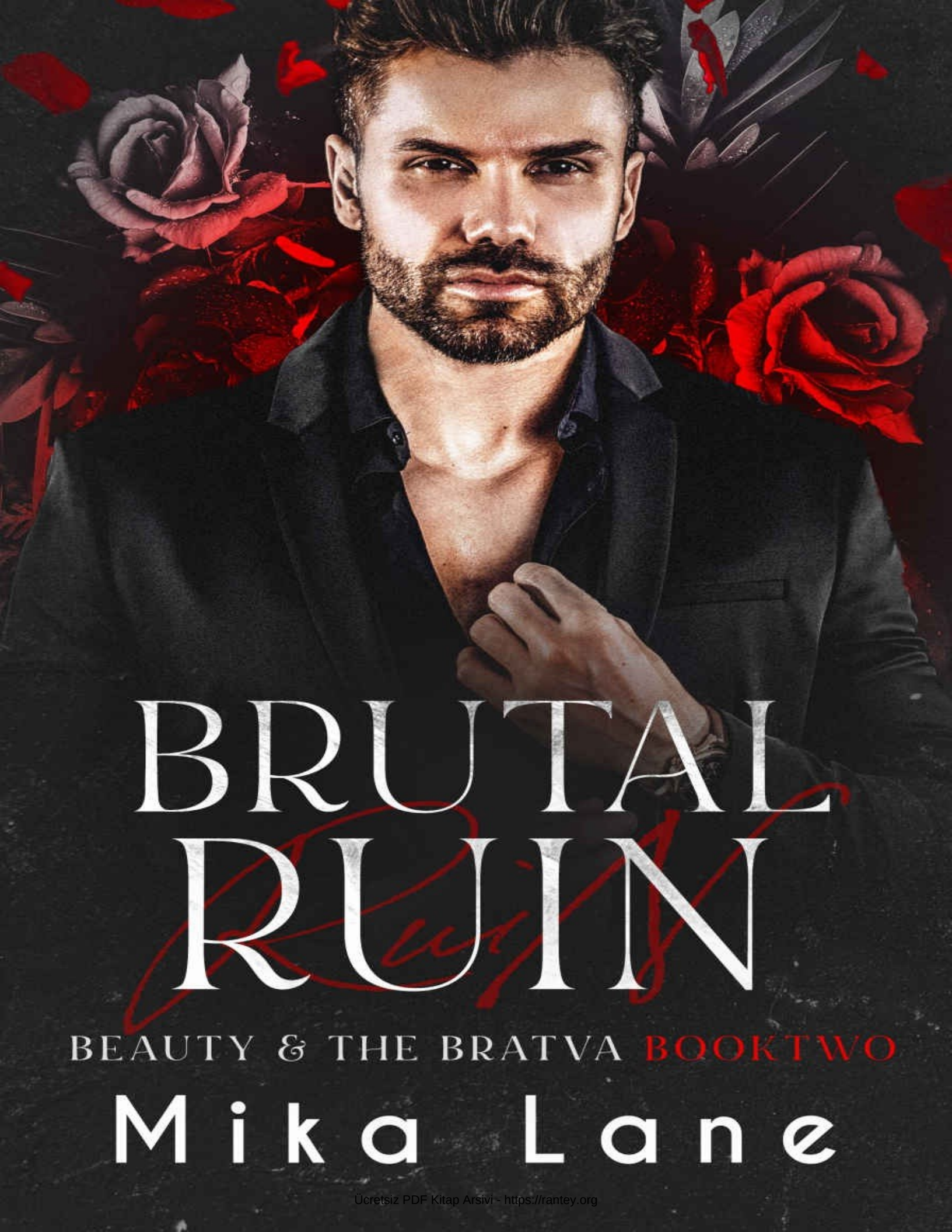
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRUTAL RUIN

BEAUTY & THE BRATVA **BOOK TWO**

Mika Lane

VAHŞİCE YOK EDİLME

KARANLIK BİR TERS HAREM MAFYA

ROMANTİZMİ BEAUTY & THE BRATVA

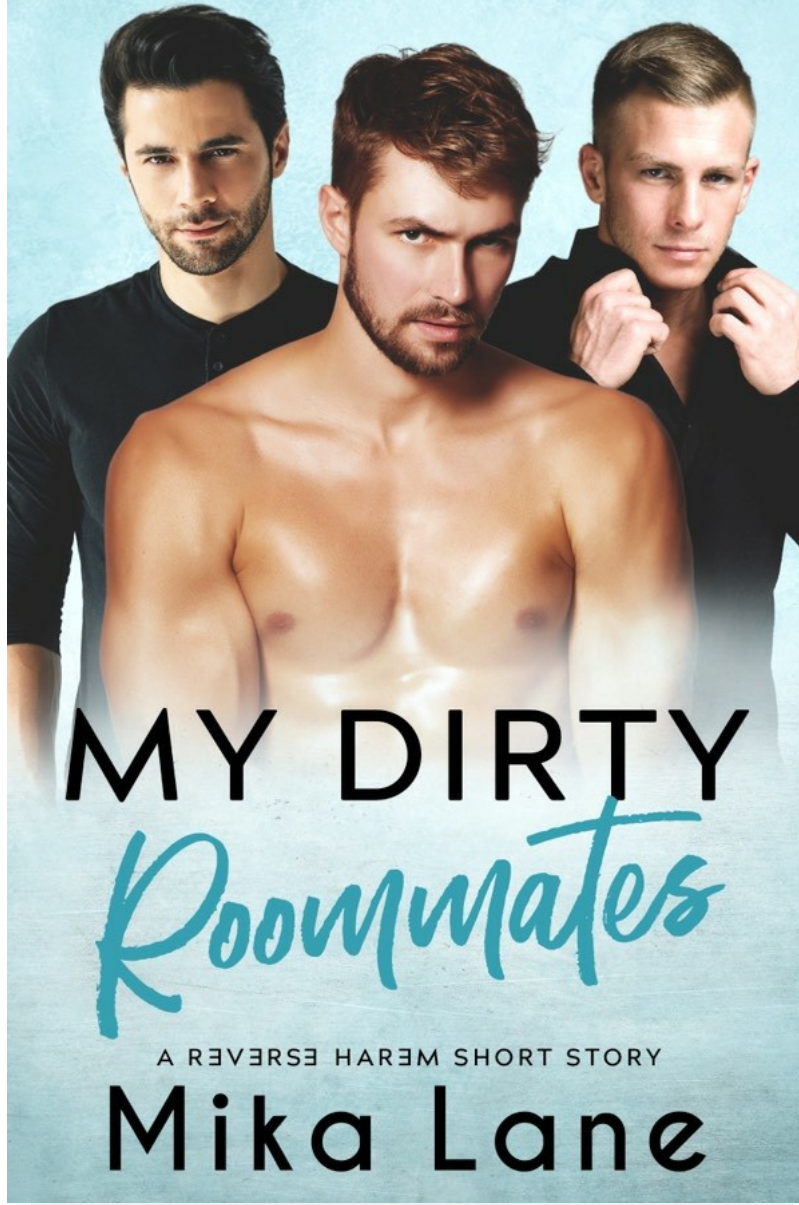
MIKA LANE

Çeviri Kitaplar

Telegram

SERBEST BİR KOMİSYON

Kirli Oda Arkadaşlarım

*Üç seksi oda arkadaşım, istedikleri her şeyi yaptığım sürece bana yardım etmeyi kabul ettiğinde...
Hayır diyemem.*

Yeni bir şehirde işe girdiğimde beklediğim son şey, üç ateşli oda arkadaşıyla birlikte yaşamaya başlamaktı. Ki onlar aynı zamanda kişisel antrenörler. Onlar benim ligimin çok dışındalar ve ben de kendi elementimin çok dışındayım. Ama San Francisco'da tek başıma yaşamaya gücüm yetmiyor, o yüzden paylaşmayı kabul ettim.

Görünüşe göre, bu adamlar da paylaşmayı seviyor... Sevimli olduğumu söylediklerini duymak bana güzel bir ego artışı sağlıyor.

Ama forma girmek istiyorum ve bana sadece bir şartla yardım edecekler.

Bana *ne* söylerlerse, *ne zaman* yapmamı isterlerse yapmak zorundayım. Bu düşünce beni korkutmak yerine

onların
çok ateşli geliyor. Ve bir kez yaramaz taleplerine başladılar mı, asla durmamalarını istiyorum.
Beni spor salonunda ve diğer her yerde çok
çalıştırıyorlar.

Tüm bu oda arkadaşı durumu "paylaşma" kavramına yeni bir bakış açısı getirdi.

COPY RIGHT

Telif Hakkı© 2023 by Mika
Lane Headlands
Publishing 4200 Park
Blvd. #244
Oakland, CA 94602

Cormar Covers tarafından kapak

Brutal Ruin bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, (çoğu) yerler ve olaylar ya yazarın yaratıcılığının ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Fırsatlar ve diğer havalı şeyler gibi mi?
Haber bültenime kaydolun!

KONT E NT S

- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17](#)
- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19](#)
- [Bölüm 20](#)
- [Bölüm 21](#)
- [Bölüm 22](#)
- [Bölüm 23](#)
- [Bölüm 24](#)
- [Bölüm 25](#)
- [Bölüm 26](#)
- [Bölüm 27](#)
- [Bölüm 28](#)
- [Bölüm 29](#)
- [Bölüm 30](#)
- [Bölüm 31](#)
- [Bölüm 32](#)
- [Bölüm 33](#)
- [Bölüm 34](#)
- [Bölüm 35](#)
- [Bölüm 36](#)
- [Bölüm 37](#)
- [Bölüm 38](#)
- [Bölüm 39](#)
- [Bölüm 40](#)
- [Bölüm 41](#)
- [Bölüm 42](#)
- [Bölüm 43](#)
- [Bölüm 44](#)
- [Bölüm 45](#)
- [Bölüm 46](#)

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Yazar Hakkında

DE DIC ATIO N

Yıkıcı kadınlara.

Arı kovanına çomak soktum.

İki rakip Bratva grubunu alt edebileceğimi sanmıştım. Ne kadar aptalmışım. Ve şimdi bedelini ödemek zorundayım. Çok yüksek bir bedel. Ahlaksız, sapkın, saplantılı erkeklerin dünyasının derinliklerine sürüklenerek açık artırmaya çıkarıldım. Tekrar.

Ve bu sefer kaçış yok.

Beni yok etse bile üzerimden para kazanmayı planlayan tehlikeli, kötü adamları alt etmek yok. Etrafım katiller ve psikopatlarla çevrili.

Ve tam da küçük, umutsuz bir umudum olduğunu düşündüğümde.

Hayallerim kontrolden çıkıyor ve hayal ettiğimden çok daha kötü bir şey tarafından elimden alınıyor. Acımasızca ve bana yardım etmeye çalışanlara rağmen,

Belki de mahvolurum.

Üç Alekseev kardeş yüzüme gülümseyebilir ama gözlerim kapalıyken başka şeyler yapıyorlar.

A U T H O R' U N N O T U

Brutal Ruin aşağıdaki olgun temaları içerir:

- Adam
- Kaçırma
- Cinayet
- Şaplak
- Kenar
- Üç ateşli mafya adamı
- Sayfa çeviren seksi zamanlar

18+. Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

BİRİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

"Dur. Burada. Şimdi."

Taksi şoförüne gevrek bir yüzlük attım. Cömert bahşişim dışında nezaketi için tek kelime teşekkür etmeden arabasından fırlıyorum.

Şimdi nezaket zamanı değil. Ya da nezaketin. Teşekkür ve kibar gülümsemeler başka bir günü beklemek zorunda.

Başım eğik, sanki bu kimsenin bana ve tuhaf görünüşüme bakmasını engelleyecekmiş gibi, yolculuğuma başladığım, taksicinin beni sorgusuz sualsiz aldığı, bana kılık değiştirmem için eski püskü bir kapüşon ve beyzbol şapkası verdiği ve yoldaki tüm hız sınırlarını aştığım yerden şehrin tam karşısındaki Target mağazasına koşuyorum.

Tanrı onu korusun.

Yol sadece on beş dakikalık bir yol için cehennem gibi uzundu, şüphesiz yaşadığım en uzun çeyrek saatti. Sanırım hayatınız için koşarken bunu beklemek gerekir.

Şapkamı aşağıya doğru çekiyorum ve kapüşonumun ipini sıkıyorum. Belden yukarısı kapalı, bu da bir artı, ama vücudumun alt yarısı tam teşhirde kalıyor. İnce gece elbisem bacaklarımın arasında salınarak mağazaya doğru koşarken, yüksek topuklu ayakkabılarımla koşmaya çalışırken tökezliyorum. Takılıp düşmeden ya da daha kötüsü bileğimi kırmadan önce kendimi yavaşlamaya zorluyorum. Şu anda zaten sahip olduğumdan daha fazla soruna ihtiyacım yok.

Tam bir ucube gibi göründüğümü biliyorum ama Target'ta geçirilecek birkaç dakika ve birkaç dolar her şeyi düzeltecektir. Target bu konuda iyi. Bir kot pantolon, bir sweatshirt, spor ayakkabılar ve makyajdan arındırılmış bir yüzle kimse daha bir saat önce açık artırmaya çıktığımı bilmeyecek - bekaretimi satmak için yapılan bir açık artırma.

Aynen öyle. Hasta ruhlu bir herif kirazımı patlatmak için tonla para ödeyecekti. Aslında, birden fazla adam çek defterleriyle benim için kavga edecek, fiyatımı daha da yükseltecek, kazanan en derin cebe sahip olan tarafından belirlenecekti.

İğrenç piçler.

Ama şu anda her şeyden çok dikkat çekmemem gerekiyor. Saat on olduğu için alışveriş yapan çok fazla insan olmayacağını umuyorum. Gözlerim önümdeki zeminde, doğrucu kadın kıyafetlerine yöneliyorum. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyorum. Ya da kimsenin dikkatini.

Target'ı bilirim. Burası benim mağazam. Burada olmaktan bir an için rahatım, en azından bir insanın olabileceği kadar rahatım, ölümüne korkuyorum ve kötü adamların -çok kötü adamların- peşimde olduğundan eminim.

Katillerin peşinizde olduğunu bildiğimizde rahatlamak ve hayatınızın her an sona

erebileceğinin bilincinde olmak kadar basit bir şey yapmanın doğal olmadığından eminim.

Bir mağazada yürürken.

Ama artık hayatımda normal olan ne var ki?

Vücudumun her köşesine dolan, kalbimin çarpmasına, başımın ağrmasına ve midemin çalkalanmasına neden olan adrenalinden anlık bir rahatlamaya ihtiyacım var.

İroni. Adrenalin bize tehlikeli durumlardan kaçma gücü verir. Ama aynı zamanda bizi öldürebilir.

Peşimdeki piçler önce beni yakalamazsa.

Yıllardır bu Target mağazasına, diğer şeylerin yanı sıra külot ve çoraplara, tişört ve şortlara rahatça göz atmak için geldim. Korkarım artık o günler geride kaldı; o günler, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her türlü şeyi sepetime doldurarak dolaşmanın verdiği basit bir zevkten ibaretti. Target alışverişçisinin laneti ve komik anısı.

Ama artık farklı bir insanım, farklı bir hayat yaşıyorum ve garip görünüşümü fark eden var mı diye her yönü tarıyorum - altın lame gece elbisesi giymiş, beyzbol şapkası ve yırtık pırtık kapüşonlu, tamamen makyajlı bir kız. Bir şeyler yapmaya çalışan tuhaf birine benzeyen biri varsa, o da şu anda benim.

Kıyafet raflarının labirentine doğru ilerliyorum ve geçici güvenlik hissimle daha rahat nefes alıyorum, damarlarımda dolaşan dehşete kısa bir ara veriyorum. Sonsuza kadar burada, Target kıyafetlerinin rahat rahminde kalmak isterdim.

Aralarında rahatça yürüyemeyeceğim kadar birbirine yakın ürünlerle dolu elbise rafları arasında sıkışarak hayallerimin saklanma yerini buldum. Etrafım sarılmış, zar zor görünüyorum, kimsenin bana dikkat etmemesi içimi rahatlatıyor. İçeri girerken meraklı bir gözle karşılaştıysam bile ilgilerini çabucak kaybettiler.

Target'tan geçen bir başka tuhaf adam. Evet, o benim. Bu

küçük mola için teşekkürler evren.

Nefesimi tuttuktan sonra bir kot pantolon, bir tişört ve hafif bir kazak alıp soyunma odasına koşuyorum. Yeni kıyafetlerimi giyiyorum, yüksek topuklu ayakkabılarımdan içine sakladığım parayı ön cebime koyuyorum ve elbisemi, stilettolarımı ve beyzbol şapkamı bir top haline getirip her şeyi kapüşonuma sıkıca sarıyorum. Çıkarken, bohçamı talihsiz bir çalışan tarafından raflara geri götürülmeyi bekleyen derin bir giysi kutusunun dibine dolduruyorum. Bu eşyalar bulunduğunda ben çoktan gitmiş olacağım.

Şimdi yalınayak, giymek için bir çift spor ayakkabı buluyorum ve şimdiye kadarki en hızlı alışveriş gezisinde bir şapka, iç çamaşırı, eşofman, bir kullan-at telefon ve bir sırt çantası alıyorum. Elimdekileri kasaya götürüyorum ve kibar kasiyer giydiklerimin etiketlerini kesmeme yardımcı oluyor.

"Tatlım, içeri girerken yanında getirdiğin kıyafetler nerede?" diye soruyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Attım onları. Beğenmedim."

Bir an bana baktı ve hiçbir şey söylememeye karar verdi.

Mağazanın Starbucks kafesinde, bir sütunun arkasındaki köşedeki masaya yerleşiyorum. İyi saklanmışım, belki de giysi raflarının arasında olduğumdan daha iyi saklanmışım ve bu iyi hissettiriyor. Saçlarımı yeni kazağımın arkasına toplayıp şapkamı takıyorum ve sırt çantamı yeni aldıklarımla dolduruyorum. Kullan-at telefonumu yırtarak açıyorum -elektronik bölümündeki görevli 'ön ödemeli telefon' olduğunu söyleyerek beni düzeltti- SIM kartını takıyorum ve masamın yanındaki şarj prizine takıyorum. Telefonun şarj olmasını beklerken, baristalar günü temizlerken bir kahve ve çörek alıyorum. Başım ağrıyor ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyorum. Bugün hiçbir şeyi midemde tutamayacağımı biliyorum, açlık atırma yüzünden çok dağılmışım.

Az önce kaçtığım müzayede.

Kaçtığım için mutlu olup *olmadığımdan* emin değilim, çünkü ne *yaptım?* kelimeleri düşüncelerimde yanıp sönen bir neon tabela gibi uçuşuyor. Durumumu daha iyi hale mi getirdim? Yoksa daha kötü mü? Bilememek çok korkutucu.

Tanrı yardımcım olsun.

Yeni telefonumun şarjının önce yüzde on beşe sonra yirmiye ulaşmasını izlerken kahvem yudumluyorum ve kiminle arayacağımdan bile emin olmadığımı fark ediyorum. Bu, dandik kaçışlar tarihindeki en kötü planlanmış kaçıştı. Aslında hiç de planlı değildi. Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. Ve endişemi daha da kötüleştirmek için, saat 10:30 ve Target 11'de kapanıyor. Dostça 'birazdan kapatıyoruz, lütfen aldıklarınızın parasını ödeyin' anonsuna başlamalarına sadece birkaç dakika kaldı.

Seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Daha doğrusu, seçeneksizlik. Geceyi burada geçiremem. Beni kesin bulurlar. Bu yerlerin çok sağlam güvenlikleri var.

Bir sonraki adımımın ne olacağı konusunda hiçbir fikrim olmasa da, koştüğüm için pişman değilim. En azından pişman olduğumu sanmıyorum. Beni rehin tutan Alekseev'lerden kaçmaya çalışmasaydım kendimi asla affetmezdim. Korkunç Dimitri açık arttırmadan hemen önce odanın arka tarafında bir kargaşa yarattığında, bir fırsat gördüm ve onu yakaladım. Sade ve basit. Kafamda *ŞİMDİ kapıya gitmekten* başka hiçbir düşünce yoktu. Oraya vardığımda ne yapacağım, nereye gideceğim ya da bir sonraki adımın ne olacağı hakkında hiçbir şey yoktu.

Ama çıktım, değil mi? Önemli olan bu değil mi?

Şimdi ne yapacağıma karar vermeliyim.

Kulübün hemen önünde yolcu indiren bir taksi olduğu için ne kadar şanslıyım? Anlayışlı şoförün hiçbir soru sormadan otoyola çıkması ve hatta bana giymem için bir şapka ve kapüşonlu tişört vermesi?

Daha önce giyinirken ayakkabımın içine birkaç yüzlük koymayı akıl ettiğim için ne kadar şanslıyım? Mümkün olan son anda saçımı başımı yolup, cehennem kadar rahatsız olmasına rağmen ayakkabımın astarına para tıktırdığım için mi?

Bu benim için işlerin yoluna girdiği anlamına mı geliyor? Evren, bir kereliğine de olsa, benim hiç elde edemediğim ama herkesin elde ediyormuş gibi görüldüğü o acayip molayı bana bahşediyor mu?

Umut etmeye cesaret edemiyorum. Bundan daha iyisini biliyorum. Ben şanslı bir kız değilim.

Sloganım, *hayat ne verirse, onu alır* olmalı. Anında. Beklemeden ya da uyarmadan.

Ve işte buradayım, Target Starbucks'ta oturuyorum, tam da sevdiğim gibi yağsız sütlü ve bol şekerli bir kahve yudumluyorum, değişiklik olsun diye kıçımın dışarıda olmadığı normal kıyafetler giyiyorum.

Bu küçük şeylerin bu kadar önemli olduğunu kim bilebilirdi?

Bir an için eski hayatıma daldım. Her gün kalkıp ilk iş olarak muhasebe derslerimden birini açtığım, o gün neye ihtiyacı olduğunu öğrenmek için babamın rehin dükkanına gitmeden önce olabildiğince çok şeyi özümsemiş hayata. Genellikle benden önce orada olur, bu yüzden küçük kız kardeşimi okula bıraktıktan sonra yolda simit ve kahve alırım.

Birkaç saat çalışıyorum ve kitaplara geri dönüyorum. Çalışma arkadaşım Luci ile buluşmuyorsam, en azından ödevlerimizi gözden geçirmek için bir Zoom görüşmesi yapıyoruz.

Sonra da akşam dersim var. Günümün en önemli anı. Ya da haftanın. Ya da hayatımın.

Hiçbir zaman iyi bir öğrenci olamadım. Zekam olmadığı için değil. Sadece hiç ilgimi çekmedi.

O artık geride kaldı.

Hayatımda ilk kez, eğitmenim ve yeni en iyi arkadaşım sayesinde A alıyorum. Çok iyi

hissettiriyor. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.
Annemin dediğı gibi, kendinizi affettirmek için asla geç değildir.

Hayattayken bununla ne demek istediğini anlamamıştım. İncil'de ya da din kitaplarından birinde okuduğu bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum. İkinci bir şansım var.

Ya da *öyleydim*.

Annem bunu söylerken babamı mı kastediyordu? Babamın bazı alanlarda öne çıkması gerektiğini mi düşünüyordu? Benim ancak bir yetişkin olarak farkına vardığım şeyleri mi onaylıyordu?

Niko ve kardeşlerinin şüphelendiği gibi, onun ölümüne o mu sebep oldu?

Kahve mideme sertçe çarpıyor ve yanık boğazımın arkasına sığıyor. Burada hasta olamam. Target'ta olmaz. Sonraki adımları düşünmek için sadece dakikalarım varken olmaz.

Kapanış için masaları silen baristalardan biri köşeden bana bakıyor ve gülümsüyor.

"On beş dakika hanımefendi," diyor

kibarca. "Sorun değil," diyorum neşeyle.

Dışarıdan bakıldığında, sıradan giyinmiş, kahvesini yudumlayan ve telefonuna bakan herhangi bir kızmı. Burada kimse neler yaşadığımı bilmiyor.

Zaten söylesem de kimse inanmaz. Kendim bile inanamıyorum.

Babamın borçlarını ödemek için psikopat bir organize suç üçlüsü tarafından kaçırıldım, bu arada, bir sopa üzerinde yürüyen seks, benim için kavga ederek birbirlerine göstermeye çok istekli olan kıştan düşmanlara sahipler.

Ben.

Bu senaryonun hangi kısmının daha çılgınca olduğunu bilmiyorum, ama en şaşırtıcı olanı, bana kimin 'sahip' olacağı konusunda savaşmak şöyle dursun, herhangi birinin bana iki kez bakması.

Buna ne dersiniz, orospu çocukları? *Kimse* bana sahip olamaz. Ve şu an bunu öğrenmeye başladıkları zaman.

Eğer bu boktan gösteri hayatım haline gelmeseydi, bunun mümkün olduğuna asla inanmazdım.

Devriye gezen bir güvenlik görevlisi yanımdan geçiyor, kahvesini yeni almış. İçtenlikle başını sallıyor. Ondan yardım isteyeyim mi?

Benim için polisi arasın mı?

Elbette. Bunu yapabilirim. Eğer babamın öldüğünü ve küçük kız kardeşimin de yakında öleceğini görmek istiyorsam.

Bunun üzerine mide bulantımı yatıştırmak için çörekten hızlıca bir ısırık alıyorum. İşe yaramıyor ve son kasa da kapanmadan önce Roloids almak için zamanım olup olmadığını merak ediyorum.

İşte o zaman tek başıma olduğumun acı gerçeği beni aydınlatıyor - artık hiçbir polis bana yardım edemez, Target'ın güvenlik görevlisi bile.

Netlik.

En azından biraz. Bir sonraki adımım var.

Yeni telefonumu kullanarak, ezberlediğim birkaç numaradan birini çeviriyorum. "Victoria?"

Hattın diğer ucundan bir nefes sesi geliyor. "Aman Tanrım. Sen misin, Charleigh?"

Onun sesini duyduğumda içim parçalanıyor. O beni önemseyen biri. Özellikle annem öldüğünden beri yanımda olan biri.

"Evet, Vic. Benim. Yardıma ihtiyacım var."

İKİ BÖLÜM

CHARLEIGH

Victoria'da kamp yapmak kısa vadeli bir çözüm olacaktı. Sadece ne kadar kısa vadeli olduğunu bilmiyordum.

Babam için çalışıyor, bu yüzden beni arayanlar babamla işleri biter bitmez onu mutlaka sorgularlar. Ama Target'taki o umutsuz gecede gidebileceğim tek yer onun kiydi. Ve birkaç gün sonra, hayatıma devam etme zamanı geldi.

Çok yakında.

"Ne dediler? Ne istediler?" Soruyorum.

Dairesinin penceresine koştu ve panjurları kapattı, orada kaldığım üç gün boyunca pencerelerin yanına bile yaklaşmamıştım.

Bir eli altında, panik ataktan birkaç santim uzakta adım atıyor. Bunu biliyorum çünkü annem de geçirirdi.

"Her gün gelip aynı soruları soruyorlar. *Charleigh'i gördün mü? Nerede olduğunu düşünüyorsun?* Ben de babanın yolundan gidiyorum ve hiçbir fikrim olmadığını söylüyorum."

Bu adamlar aptal değil. Onunla uğraşıyorlar. Ve iyi iş çıkarıyorlar.

"Tamam. O zaman neden *şimdi* korkuyorsun?"

"Çünkü" diyor, elini hasta olacakmış gibi karnına koyarak, "beni takip ettiklerinden oldukça eminim. Bana inanmıyorlar. Sonraki adımları düşünmeliyiz, tatlım. Özür dilerim."

İçim içime sığmıyor. Bugünlerde onlara oldukça aşınayım. Yeni küçük arkadaşlarım.

Victoria'nın ne dediğini biliyorum. Oradan defolup gitme vaktim geldi.

Elbette, Alekseev kardeşler beni arıyor. Kaba bir şekilde ifade ettikleri gibi, ben çok *değerli* bir *varlığım*. Babamın kumar borçlarını ödemek için beni kullanıyorlar. Kolayca bırakacak değiller. Tabii bırakırlarsa.

Hayır, o piçler, kaçarak onları kötü göstermemden başka bir sebep olmasa bile, ölene kadar peşimi bırakmayacaklar.

Peki, bir an için bile *olsa* ellerini havaya kaldırıp "*oh be, gitti*" diyeceklerini düşünüyor *muyum?* Ben o kadar saf değilim.

Onların gözünde hiçbir değerim olmasa bile, yine de peşimde olacaklardı. Çünkü gurur.

Onlar için mesele sadece para değil. Bu zehirli derecede erkeksi alfa erkekleri için gururlarından daha değerli bir şey yoktur. Yola çıkmamın onları tam da canlarının yandığı yerden vurduğuna hiç şüphem yok. Yenilmeyi kabullenemiyorlar. Kandırılmayı. Alt edilmeyi.

Egoları destansıdır. Destansı egolar kırılmalıdır. Kırılan egolar tehlikelidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://frantey.org>

Çok kötü oldu.

Beni kendi malları sanıyorlardı. Tekrar düşünebilirler.

Onların pençesinden kurtulduğum için ne kadar mutlu olsam da, son birkaç gündür kulüpte işlerin tam olarak nasıl gittiğini merak ediyorum. Garip, biliyorum. Keşke Stacey ortadan kaybolmak yerine hâlâ orada çalışsaydı. Hiç şüphem yok, beni takip etme planları hakkında kafasına takılan her şeyi benimle paylaşırdı. Ve beni bulduklarında ne yapacaklarını.

Onun yerine, sadece hayal gücüm var.

Bu da ne yazık ki ayrıldığımdan beri her gece rüyalarımı ateşe veriyor. Alekseev kardeşler hakkında rüya görmek istemiyorum. Onları tanıdığımı unutmak istiyorum.

Ve yine de.

Geceleri, hava karardığında ve kendimi en güvende hissettiğimde, en iyi kardeş olan Niko rüyalarımın giriyor. Uzun boylu, sarışın ve diğerlerine hiç benzemeyen Niko, hayatı boyunca ağırlığını taşıdığı bir ihanetin vücut bulmuş hali. Yine de nazik ve kibar. En azından bir Bratva üyesinin olabileceği kadar nazik ve kibar.

Kardeşi Kir biraz daha sinirli, sevgilisini kaybettiği için kendine verdiği cezayı uzatmak için elinden geleni yapıyor. Clara'sının başına gelenler için gece gündüz kendini hırpalar. Diğer insanlar için kalbinde bağışlama duygusu taşıyor olabilir ama kendisi için hiç yok. Dürüst olmak gerekirse onu gülerken, gerçekten gülerken gördüğüm tek anın, kardeşlerinin taktığı komik erkek topuzu yüzünden onu sıkıştırdığı anlar olduğunu düşünüyorum.

Sonuncusu ama en önemlisi sert Vadik. Onu tanımlamak için aklıma gelen en iyi kelime bu. Görünüşe göre yüzü sürekli çatık ve en büyük ağabey rolünü ustalıkla oynuyor, nefes kesici bir kesinlikte kararlar veriyor. Bu Kir ve Niko'nun onu sorgulamadığı anlamına gelmiyor. Sorguluyorlar. Ama karanlık bir sokakta herkesi korkutabilecek bu tıraşlı kafalı adama karşı durmaya cesaret eden tek insanlar onlar.

Kendime ve onları ne kadar iğrenç bulduğuma rağmen, bu adamlar rüyalarımın giriyor. Onlardan uzak olmak için her şeyimi verirdim ama yine de merhamet göstermeden düşüncelerimle alay ediyor, kararlılığımı, akıl sağlığımı ve haysiyetimi sınıyorlar.

Bu nasıl bir saçmalık?

Ertesi sabah, Victoria dışarısı hâlâ karanlıkken beni uyandırdı.

"Hey." Beynim uyuşukluktan bulanıklaştı. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?" Uyku uzaklaştıkça, yerini alarm ve endişe alıyor. Yeni normalim. Gitmeyen daimi bir ziyaretçi.

Yatağımın kenarına oturuyor ve yüzümdeki saçları düzeltiyor. Onun dokunuşu beni, annem olmadan nasıl yaşayacağımı bilmeyen, kalbi kırık on yaşında bir çocuk olduğum günlere götürüyor. Victoria'nın o zamanlar kız kardeşlerime ve bana yardım etmesi çok nazik bir davranıştı ve şimdi burada, bunu tekrar yapıyor. Ona teşekkür edebilmemin hiçbir yolu yok.

Onu gururlandırmak dışında.

"Hayır, yeni bir şey yok," diye fısıldıyor. "Yine de senin için bir şeyim var," diyor ve bana katlanmış kağıt mendil uzatıyor.

Ne olduğunu anlamak için açmama bile gerek yok.

Tıpkı annemin eskiden kullandığı pudralı eczane kolonyası gibi kokuyor.

Çocukken bu kokuyu çok severdim ve ne zaman ona sarılsam burnumu boynuna gömüp olabildiğince derin nefes aldığımı hatırladıkça boğazımda bir yumru oluşuyor.

O kokuyu asla unutmayacağım. Tıpkı parmak izlerim gibi o da benim bir parçam. Onu çok özliyorum, tıpkı annemi özlediğim gibi. Eğer hala hayatta olsaydı, şu anda içinde bulunduğum durumda olmazdım. Onun kolonyasını kullanıyordum, canım ve şahsen.

Bu düşünceler kafamdan geçerken kalbim acıyor. Ben de onları uzaklaştırıyorum. Ya da, daha doğrusu, deniyorum. Bazen başarıyorum, bazen başaramıyorum.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Boğazımdaki yumruyu yutarak kısık bir sesle soruyorum.

Bana uzattığı paketi nadir bir hazineymiş gibi alıyorum. Ki öyle.

Başını sallıyor. "Aç şunu."

Sararmış mendili açıyorum ve annemin kokusu beni öyle bir etkiliyor ki gözyaşlarım yine de akıyor. "Aman Tanrım, Vic."

Narin kumaştan bir köşe alıyorum ve kıvrımlarının ikimizin arasında açılmasına izin veriyorum.

Bunu yaptığımda, kağıdın içinde aynı dikkatle katlanmış daha fazlası olduğunu görüyorum.

"Annemin eşarpları," diye fısıldıyorum, kumaşı paha biçilmez eserler gibi parmaklıyorum.

"Nereden aldın bunları?"

İkinci bir tane açıyor ve hayranlıkla bakmak için yatağın üzerine koyuyor. "Babanın bana annenin eşyalarını temizlettiği zamanı hatırlıyor musun?"

O zamanlar küçüktüm, sadece on yaşındaydım ama Victoria'nın babamla tartıştığını hatırlıyorum. Annem öldükten hemen sonra onun tüm eşyalarının evden çıkarılmasını istemişti. Victoria, biz kızlar için en azından birkaç şeyi saklamayı önermişti ama babam ona kendi işine bakmasını ve işi bitirmesini söyledi.

"Bunları bir kenara koydum," diyor Victoria. "Bir gün onlara sahip olmak isteyebileceğini biliyordum. Babanın hiçbir fikri yok. Tıpkı taktığın kolyeden haberi olmadığı gibi."

Gözleri parlıyor.

Boğazımdaki madalyona dokunuyorum, babam onu atmadan önce kaydırmak zorunda kaldığım bir şey, parmaklarımın arasından başka bir şeffaf eşarp çekiyorlar. Annemin pek güzel eşyası yoktu ama ailesi ona ipek eşarplar hediye etmişti, babamın asla yapamadığı bir şeydi bu.

Belki de bu yüzden eşyalarını evden bu kadar çabuk çıkarmak istiyordu. Ona veremediği her şeyi hatırlatıyorlardı. Ve onun için olamadığı her şeyi.

Ve sonunda onu nasıl kurtaramadığını.

"Teşekkür ederim Victoria," diye fısıldıyorum kısık sesle, bir avuç eşarbi burnuma doğru tutarak. Sanki annem şu anda odadaymış gibi.

Victoria yatağa vuruyor, anılarımız sona eriyor. "Tamam, Char. Bugün ne yapacağımızı söyleyeyim. Ben işe Uber'le gideceğim. Sen benim arabamı al, ne yapman gerekiyorsa yap ve otobüs terminaline git. Arabayı orada bırak ve şehirden olabildiğince hızlı ve uzak bir yere git. Senin peşindeki bu adamlar..."

Gözleri yaşlarla dolarken sesi kesildi.

Elini tuttum ve sıktım. "Biliyorum Vic. Nasıl olduklarını biliyorum. Okul açılır açılmaz arabaya atlayıp Evie'yi görmeye gideceğim. Sonra da gideceğim."

Başını sallıyor. "Tamam, tatlım. Ve bil ki seni kovmuyorum. İkimiz de burada çok uzun süre saklanabileceğini biliyorduk."

Kollarımı ona doladım. "Biliyorum Victoria. Beni bir kez kurtardın ve yine kurtarıyorsun. Sana nasıl teşekkür edebilirim bilmiyorum."

Bana baktı. "Bana teşekkür etmek zorunda değilsin. Bana asla teşekkür etmek zorunda değilsiniz. Anneniz benim arkadaşımdı ve bunları onun onuruna sizin için yapıyorum."

BÖLÜM T E R T H R E E

CHARLEIGH

Geçtiğimiz haftalarda onu okula götüremediğim için Evie'nin okula nasıl gittiği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak ihtiyacı olduğunda arabaları korkutacak kadar becerikli olduğunu biliyorum. Ve haklıyım. En iyi arkadaşının annesinin bir araba dolusu çocuğu sabah tam yedi buçukta bıraktığını görüyorum. Arkadaşları içeri girdikten hemen sonra Evie'ye sesleniyorum.

Ne kadar az dikkat çekersem o kadar iyi.

Döndü ve beni görünce yüzü aydınlandı. Ama sadece bir anlığına. Rahatlamasının yerini anında genç kız kaşları alıyor ve yaklaştıkça burnuna piercing taktırdığını görebiliyorum.

Evet, düşündüğüm kadar denetimsiz. "Hey," dedi soğuk bir şekilde.

Gerçekten mi?

"Hey sen."

Birini arıyormuş gibi okulun otoparkında etrafına bakınıyor. "Bazı adamlar geldi, seni sordular. Seninle konuşursam onlarla iletişime geçmem için bana para teklif ettiler." Bakışları soğuk ve kayıtsız.

Belki de görüldüğü kadar nefret doludur.

"Onu alacak mısın?" Ben soruyorum. "Onlara beni gördüğünü söyleyecek misin?" Baş belasıymış gibi çenesini dik tutuyor. "Belki," diye burnunu çekiyor.

Tanrım, bu çocuğu sevmek bazen çok zor oluyor. Blöf yaptığından yüzde doksan dokuz eminim. Ama diğer yüzde bir.

Korkularımı bir kenara itiyorum. O benim kız kardeşim. Korkunç bir hormon yumağı olabilir ama yine de benim kız kardeşim.

Elimi cebime atıyorum ve ona bir tomar yirmilik uzatıyorum. "Bu ne?" diye soruyor, yüzü şaşkınlıkla kaplı.

"Kaldır şunu," diyorum çenemle işaret ederek. "Cebine koy. Kimseye gösterme ve kimseye bundan bahsetme. Bu sadece acil durumlar için. Sakla ve babama söyleme."

Ses tonumdaki ciddiyeti anladığında alt dudağı titriyor. Tanrıya şükür. Ona ulaştım.

Eline küçük bir kâğıt parçası sıkıştırıyorum. "Bunu da sakla. Bu benim kullan at telefonumun numarası. Sakın kimseye verme. Anladın mı?"

Kocaman, aşırı makyajlı gözleri sulanıyor ve bir iki damla yaş güzel yanaklarından aşağı süzülmeğe üzere. Birkaç dakika önceki meydan okuyan genç kız yerine, bir kez daha benim küçük

kız kardeşim, savunmasız ve korkmuş. Ve umutsuzca bana bağımlı.

Bu beni öldürüyor. Beni öldürüyor. Bu çocuk, etrafındaki yetişkinlerin saçmalıkları yüzünden acı çekmek zorunda.

kendilerini içine sokuyorlar. Hayat hiç adil değil.

Ama ben bunu zaten biliyorum.

Onu kollarıma ekiyorım ve itiraz edene kadar sıkıyorum. "Seni arayacağım. İyi olmaya alış, tatlım." "Ne... ne zaman döneceksin?" diye soruyor, sesindeki kırılmayı gizlemeye çalışarak. şimdi de kendiminkini saklamaya çalışıyorum.

"Emin değilim. Ama seninle irtibat halinde olacağım. Başka kimseyle değil. Tamam mı?" Başını sallıyor ve ben de cesaretimi toplayıp arabaya koşuyorum.

BÖLÜM DÖRT

CHARLEIGH

Otogarın ahşap banklarından birinin koltuğuna yerleşiyorum, yıllarca insanların kışları üzerinden kaydığı için ahşapta girintiler oluşmuş. Duvarlar kustumuk yeşili kül bloklardan oluşuyor. Üzerlerinde eski bir saat asılı, kullan-at telefonumu kontrol ettiğimde saati yanlış gösterdiğini fark ediyorum.

Yeni kapüşonum, gözlerimi kısmen koruyan şapkamın üzerinden yüzüme sıkıca sarılmış durumda. Kılık değiştirme çabalarımın rağmen, şu anda bulunduğum yerin güvenli olduğu gibi bir yanılsama içinde değilim. Aslında, kolay hedef olmaktan öteye gidemeyeceğimden oldukça eminim. Sonuçta, eğer adamlar beni arıyorsa, gelme olasılığımın en yüksek olduğu yerlerden biri burası değil mi?

Ama her şey plana uygun giderse burada fazla kalmayacağım.

Otobüs terminali, sanırım, toplumun oldukça iyi bir kesitini oluşturuyor. Elbette, arabası olanlar ya da uçak yolculuğunu karşılayabilenler muhtemelen bir otobüs durağının içini hiç görmemişlerdir. Ama benim gibi orta halli olmayan insanlar her yerde otobüs duraklarını dolduruyor. Etrafıma bakıyorum ve bu insanların hiçbirini tanımasam da onları tanıyorum. Hepsini tanıyorum.

Tabiri caizse.

Hatta odanın öbür ucunda bana bakan, benim yaşlarımda görünen bir kadına başımla selam veriyorum. Kahretsin. Bunu neden yaptım ki?

Otobüslerin gideceği yerlerin listesini gösteren bir panoya bakıyorum. Kuzey, güney, doğu ve batı.

-Hepsi müsait ve bütçeme uygun.

Yine de bir karar veremiyorum.

Odanın karşısındaki kadın bana bakmaya devam ediyor, telefonunu aramak için kulağına götürürken bile. Tabii ki ne dediğini duyamıyorum, ama sanki dudaklarını okuyabilirmişim gibi boştaki elini ağzının üzerine koyuyor, başını sallıyor ve sonra telefonunu cebine geri koyuyor.

Gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Ne oluyor lan?

Arkamda başka bir saat olduğunu fark ettiğimde odayı geçip sorununun ne olduğunu sorma isteği duyuyorum. İzlediği şey buydu.

Tanrım, kızım. Kendine gel.

Aklım Evie'nin sahte kabadayılığına gidiyor. Çok sertmiş gibi davranıyor -hatta muhtemelen öyle olduğuna inanıyor- ama ben daha iyi biliyorum. O da en az onlar kadar savunmasız. Komodininin üzerinde annemin bir fotoğrafı var ve bazen onunla konuştuğunu duyabiliyorum.

Annemizin ona aldığı oyuncak ayıyı bile hala yatağının üzerinde tutuyor, Tanrı kimsenin ona dokunmasını yasaklamış. Sanırsınız ki altından yapılmış.

Belki de onun için öyledir. Sırt çantamın dış cebine uzanıp annemin eşarplarına dokunuyorum ve onun kolonyasının kokusu bana doğru geliyor.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama artık koşmamın babama ne yaptığı umurunda değil. Bana ne olduğu onun umurunda değil.

Ama Evie farklı bir hikaye. İhtiyacı olan gözetim olmadan, sanki hiç var olmamış gibi toplumun çatlakları arasından kayıp gidecek. Şimdiden tırnaklarımın ucuyla ona tutunmaya çalışıyorum.

Sanki biri beni arayacakmış gibi kullan at telefonuma bakıyorum. Ama numaramı bilen sadece iki kişi var: Victoria ve kız kardeşim. Vic mecbur kalmadıkça aramaz ve Evie de şu anda derste.

Umutsuzca biriyle konuşmak istiyorum. Herhangi biriyle. Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Beni izleyen kızın dostça bir sohbete açık olup olmadığını görmek için başımı kaldırıyorum. Ama baktığımda gitmiş olduğunu gördüm.

Kalbim göğsüme çarpıyor ve her atış aynı mesajı veriyor.

O da onlarla birlikte. Asla kaçamayacaksın. Sen bir aptalsın. Küçük bir aptal.

İki dakika içinde bir otobüs kalkıyor. Koşarsam ona binebilirim. Arka tarafa gizlice geçip koltuğuma gömüleceğim. Umarım kimse beni görmez ve ben de yoluma giderim.

Ama Evie'nin büyük, parlak gözleri aklımdan çıkmıyor.

Alekseev kardeşlerin dokunuşları gibi.

Lanet olsun.

Victoria'yı arıyorum. Umarım dükkânda tek başınadır ve rahatça konuşabilir. Ama bir adam cevap veriyor. Tanıdığım bir adam. "Alo?" diye bağırıyor.

Ben Vadik. Vadik dükkan telefonuna cevap veriyor.

"Sen misin, Charleigh? İtiraf etsen iyi olur, güzel kız. Çünkü şu anda sevgili arkadaşının kafasına silah dayamış durumdayız çünkü seni nerede bulacağımızı söylemiyor. Al bakalım. Dinle," diyor.

Telefon hattından boğuk çığlıklar geliyor ve yolculuğumun sona erdiğini anlıyorum. Hiçbir seçeneğim yok. Hiçbir yere gitmiyorum, kimseden kaçmıyorum.

Arkamda bırakabileceğimi düşündüğüm cehennem gibi bir dünyada sıkışıp kaldım. Kaçış yok. Hiçbir zaman da olmadı.

"Çabuk karar versen iyi olur tatlım. Arkadaşın için zaman tükeniyor." Sözlerindeki kötülük beni titretiyor.

"Onu rahat bırak," diye homurdanıyorum.

Kahkahalar kulağımda patlıyor. Bunun komik olduğunu düşünüyor.

Benim komik olduğumu düşünüyor. Ben düşünmüyorum.

Öfkeyle dişlerimi gıcırdatıyorum, tutmam gereken bir öfke. "Seni piç. Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm. Bir yolunu bulacağım ve seni öldüreceğim."

Sözlerimin şiddetiyle kendimi şok ediyorum. Ama onları hayatımda hiçbir şeyi kastetmediğim gibi kastediyorum.

"Peki o zaman güzel kız," diye mırıldanıyor, "eve dönsen iyi olur. Yeni evine yani. Böylece sevdiklerin güvende olur. Küçük kız kardeşin de dahil. Adı neydi? Evie, sanırım. Yeni burun piercingiyle çok şirin..."

Telefonu kapatıp istasyondan çıkıyorum, Victoria'nın arabasının yanından geçip

gördüğüm ilk taksiye biniyorum. Arabasını yarın alabilir.
Eğer hala yaşıyorsa.

BÖLÜM BEŞ

Vadik

Karşıt Bratva gruplarından adamları nadiren öldürürüz. Bu pek bir işe yaramıyor, sadece *Pakhan*'ı kızdırmaya ve çözümü olmayan kısır, sonsuz bir çatışmayı uzatmaya hizmet ediyor.

Sağduyu, gerçekten. Biz onlardan birini öldürürüz, onlar da bizden birini öldürür. Bu böyle devam eder, ta ki ortalık karışana ve her yerde cesetler olup dikkatleri üzerimize çekene ve örgütü zayıflatana kadar. Babamın bana ilk öğrettiği şeylerden biri bu olsa da, kardeşlerim ve ben işler kontrolden çıktığında neler olduğunu ilk elden gördük.

Ve *Pakhan* içeri çekildiğinde, işlerin ciddiye bindiğini anlarsınız.

Ancak bazen bir istisna yapılır. Bugün o günlerden biri olabilir.

Sorgulamamız düzgün gitmiyor, bu da beni mutsuz ediyor. Çok mutsuz. Charleigh'in kaybolması zaten kafamı yeterince meşgul ediyor. Ama o da zamanla çözülecek, tıpkı bu küçük sorunun çözüleceği gibi.

Kir ve Niko diğer şeylerin yanı sıra nöbet tutarak geride dururken, ben de kayıp silah sevkiyatımızın arkasındaki beyin olduğuna inandığımız rakip grubumuzdan bir beyefendiyle sohbet ediyorum.

Mastermind ona çok fazla kredi veriyor olabilir. Ülkemizin limanlarını yöneten şerefsizlere rüşvet vererek bir ya da iki sevkiyatın *yanlış yönlendirilmesini* ya da hatta *kaybolmasını* sağlamak zor değil, nakliyeciler bu terimleri kullanmayı çok seviyor. Ama aslında demek istedikleri, orospu çocuğunun birinin kargomuza el koyduğudur. Elbette bu yardım olmadan gerçekleşmez. Çok fazla yardım.

Bugün detaylarını çözmeye çalışıyoruz.

Bordromuzdaki adamlardan biri, varlıklarımızı gözetlemesi için görevlendirilmişti ve birinden silah sevkiyatı yapılacağını duymuştu. Adamımız, hırsızlar kendisinden şüphelenene kadar toplayabildiği kadar bilgi toplamak için onlarla birlikte hareket etti. Sonra da ortadan kayboldu. Umarım hayattadır ama bu pek mümkün değil. Muhbirler, üzerlerine çok fazla gidildiğinde her zaman kaçarlar ama çoğu zaman sonunda ölürler. Bazen bulunurlar, bazen bulunmazlar.

İstihbaratımız tam anlamıyla çıkmaza girince yeni bir adam yerleştirdik. O da bizi bugün sohbet ettiğimiz arkadaşımıza götürdü. Yeni bitkimiz bir ikramiyeyi hak ediyor. Hem de büyük bir ikramiyeyi.

Adam odanın ortasında bir sandalyeye bağlı. Bu tür saçma dramalardan nefret ediyorum. Sevimsiz bir mafya filminden çıkmış gibi görünüyor. Ama bazen gerçekten bu şekilde iş yapıyoruz. Adamları sandalyeye bağlayıp konuşmaya 'teşvik etmek' aslında oldukça etkilidir.

Genellikle. Ama bugün pek iyi çalışmıyor.

Hep aynı hikaye. Hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor. Ama bu bir yalan. Nereden mi biliyorum?
Çünkü ben

insanları okuyabilir, ve bu pislik açık bir kitap. Şakaklarından süzülen ter ve titreyen dudakları yeterince şey söylemiyorsa, titreyen gözleri ve titremesi onu ele vermiştir.

O bizim adamımız. Bildiğimizi biliyor. Ve ölmüş kadar iyi olduğunu da biliyor. Yine de bize malımızın nerede olduğunu söylemiyor. Birisi onun üzerinde bir şey tutuyor. Büyük bir şey. O kadar büyük ki, sırrını açıklamaktansa bizim ellerimizde ölmeyi tercih ediyor. Muhtemelen ailesini öldürmekle falan tehdit etmişlerdir.

Her zaman olur.

Niko nakliye işimizden sorumlu. En küçük kardeş ve işe en yeni katılan kişi olarak ne kadar yeni olsa da işini çok iyi yapıyor. Ama bu olayı kendim halletmek istedim. Bir mesaj göndermek için. Alekseev'lere bulaşılmayacağı mesajını.

Dünyamızdaki herkesin bu mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde almak üzere olduğuna dair bir his var içimde.

Öte yandan Kir, kart oyunlarımızı yönetiyor ve içki dükkanlarımızdaki nakit parayı temizliyor. Yaptığı işte en iyisi ve onu işinden bir saat bile alıkoymaktan nefret etsem de, mesajımızı iletirken birleşik bir cephe sunmak için bugün her iki kardeşe de ihtiyacım vardı.

Hepimiz rollerimizde iyiyiz. En iyilerden -babamızdan- öğrendik, bu yüzden bölgemizdeki en başarılı işletmelere sahibiz.

Ve bu yüzden en çok imrenilenler de onlar. Diğerlerini suçlayamam. Yani, kim Alekseev'lerin sahip olduklarından bir parça kapmak istemez ki?

Ne yazık ki onlar için bu tür hırslar genellikle iyi sonuç vermez.

Kıskançlık bunu yapar.

Bu adamı sorgulamak için depomuza vardığımızda, taşaklarında kıl bile olmayacak kadar genç görünen, güvenlikte çalışan yeni işe alınmış bir çift tarafından karşılandık. Bu beni çok kızdırdı. Sağ kollarımızdan birine ekibini kurma yetkisi veriyorum ve o böyle çaylakları mı getiriyor?

Birkaç yetişkin bulmak bu kadar zor mu?

Ama bunu daha sonra halledeceğim. Çocukları dışarı atıyorum ve binanın dışında nöbet tutmalarını söylüyorum.

Sorun şu ki, eğer bir şeyler ters giderse, ilk çıkarılanlar onlar olacak. Ki bu çok yazık olur.

Tanrıya şükür kardeşlerimi getirdim. Gençler bırakın isabetli atış yapmayı, silahlarını bile zor tutuyor gibiler.

Müdürümüzle daha sonra konuşmak için aklıma bir not aldım.

Bizim işimizdeki insanlar hızlı ve öfkeli bir ayıklamaya tabi tutulurlar. Çoğunun başına üç şeyden biri gelir. Ya başarılı olurlar, ya gözlerinin arasında bir kurşunla son bulurlar ya da dayanamayıp ayrılırlar. İlk günleri atlatanlar genellikle ömür boyu bizimle olurlar, çok para kazanmaları ve iyi yaşamaları garantidir. Tabii zamanından önce öldürülmezlerse.

Hepimizin çok iyi bildiği bir şey.

Binanın alışlagelmiş bir taramasından sonra - bizim mülkümüz olabilir ama ihtiyat her zaman işe yarar

-İşe koyuluyoruz.

Önümdeki sandalyeye bağlı adamla göz göze gelebilmek için bir koltuk kapıyorum. Sandalyesinin altında zaten bir idrar birikintisi var, bu da beni rahatsız ediyor çünkü kokuyor. Nefret ettiğim bir şey varsa o da keskin sidik kokusudur. Umarım burada fazla kalmam. Sakladığı bilgiler konusunda cömert davranacağından şüpheliyim ama önce ona bir şans vereceğim.

"Bir kez daha. Sevkiyatımızın çalınmasının arkasında kim var?" Sabırla soruyorum. Hatta kibarca. Adam ciddi olduğumu biliyor. Hırlamaya ya da bağırma-ya gerek yok.

Ağız bozuluyor ve konuşmak için ağızını açtığında dudaklarının arasından bir tükürük ipi uzanıyor. Şakağında, onu getiren ekibin vurduğu yerde kurumuş kan var ve konuşmaya çalışırken bir dişi ağzından fırlıyor.

Bu adam boku yemiş. Boku yediğini biliyor.

Sessizliğine rağmen, kardeşlerim ve ben onun, ezeli düşmanımız Dimitri Yegorov tarafından kiralanan biri tarafından kiralandığından oldukça eminiz. Bunun nedeni, Dimitri'nin bizimle uğraşmak istediğine şüphe olmasa da, sofistike bir soygunu gerçekleştirecek beyne sahip olmasının mümkün olmaması. Bununla birlikte, yeterince uzun bir işlem zinciri oluşturmayı biliyor, böylece sondaki piç her şeyin nerede başladığını bilmiyor. Kendi kışını bu şekilde güvende tutuyor.

En azından o böyle düşünüyor.

Karşımdaki adam hiçbir şeyden vazgeçmiyor ve bu gün benim için muazzam bir zaman kaybına dönüştü. Ayrıca, lanet olası migrenim geri döndü, muhtemelen içtiğim içkiler de buna yardımcı olmadı ve ilaçlarım yanımda değil.

Bu ve Charleigh'nin yokluğu beni oyundan soğuttu. Bir zamanlar bir adama baktığımda bana içini dökerdi. Bilmek istediğimden daha fazlasını anlatırdı. Ama şimdi? Bu zavallı adam gözlerimin içine bakıyor, sırlarıyla birlikte ölmeye hazır.

Cesareti var, hakkını vereyim.

Kulüpteki gerginlik dayanılmaz bir hal aldı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Dominika kulüp müdürü olmasına rağmen, herkesin dediği gibi Charleigh'nin *kaçışıyla* ilgili her türlü sorumluluktan ilk elini çeken Dominika oldu. Ve bir süre Dimitri'nin açık artırmanın başında herkesin dikkatini dağıtarak olay çıkarmasının Charleigh'nin kaçabilmesi için bir tuzak olduğundan şüphelendik. Ancak onu izledikten ve elinde Charleigh'ye dair hiçbir iz bulamadıktan sonra, her ne kadar Charleigh'yi kaçırın kişi olmayı çok istese de, onun adı listeden silindi.

Görünüşe göre Charleigh bir fırsat gördü ve onu yakaladı. Fedai Dimitri'yle ilgilenmek için görev yerini terk etmiş ve kız da özgürlüğüne kavuşmuş.

İtiraf etmeliyim ki, biraz acıtıyor. Aslında çok. Kardeşlerim ve benim onun için planlarımız vardı ve bu planlar onun üçümüzden başka biriyle eve gitmesini içermiyordu. Ne Dimitri, ne Alexei, ne de Suudi prensi, hiç kimse. O piçlerin hepsinden güvendeydi. Hiçbiri onu açık artırmada kazanamayacaktı. Her şeyi ayarlamıştık ve kazanan biz olacaktık. Onu koruyorduk. Onu istiyorduk.

Bazıları ona *ihtiyacımız* olduğunu söyleyebilir.

Ona söyleme şansımız olmadı ve biz söyleyemeden kaçtı.

Açık artırma iptal edildikten ve herkesi evlerine gönderdikten sonra - bir grup mutsuz kulüp üyesi, ama ne yapabilirsin ki? -Kir, Niko'nun da desteğiyle bana patladı. Kardeşlerim ilk kez üzerime geldiler.

Ona planı anlatmalıymışım, öyle dediler. Asla kalkış yapmazdı.

Ben de ona, siktir git diyorum. Tabii ki, ne olursa olsun gidecekti. Bizimle birlikte olmak istemiyor. Biz onun istemediği her şeyi savunuyoruz. Bizim yaşam tarzımıza asla uyum sağlayamaz.

Ve şimdi bu, onun kötülüklerinin acısını babasından çıkarmamız gerektiği anlamına geliyor.

Öylece bırakamayız.

Bu neye benziyor?

Sorguladığım adama son bir kez baktıktan sonra sandalyemden kalkıp kapıya yöneliyorum. "Dışarıdaki adamları içeri çağır. Bu şakacının icabına baksınlar."

Niko ve Kir çocukları içeri götürüp işe koyuldular. Ben limuzinin arkasında bekliyorum. Yorulmuştum. Çok yoruldum.

Beş dakika sonra kardeşlerim arabada bana katılıyor ve yola çıkıyoruz. "Bununla başa çıkabilirler mi? Çocuklar?" diye sordum.

Kir başını sallar. "Ne yapacaklarını biliyorlar."

Oradaki adama bir örnek vereceğiz ve yanlış insanlara nasıl sadık olduğunu göstereceğiz. Alekseev'lere karşı çıkılmayacağı mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde vereceğiz.

ALTINCI BÖLÜM

Vadik

Niko ayaklarını yanımdaki limuzin koltuğuna uzatıyor, elbise ayakkabıları da tüm kıyafetleri gibi mükemmelliğin timsali. Ayakkabılarında hiç çizik olmayan tanıdığım tek erkek o.

Bana sorarsan çok garip.

"Ayaklarını indir, seni pasaklı," diyorum. Ayakkabılarının ne kadar güzel olduğu umurunda değil. Bu iğrenç. Beni görmezden geliyor. "Birileri boktan bir ruh halinde."

Telefonumu çıkardım ve kaydırmaya başladım. Başım çatlıyor ve konuşmak istemiyorum. "Cidden dostum," diye ekliyor Kir. "Vadik'in bu kadar sert düşebileceğini kim bilebilirdi?" diyor beni kışkırtarak. Beni sinirlendirmeye çalışan kardeşlerime ters ters bakıyorum. Başarılı oluyorlar.

"Onu geri aldığımızda..." Mırıldanıyorum. Sözümü bitirmiyorum çünkü onu geri aldığımızda ne yapacağımdan emin değilim.

Kir öne doğru eğildi. "Adamım. Onun adını bile söyleyemiyorsun."

Bu beni öfkeliyor. Gözlerimi kapatıyorum çünkü başımın patlamasına saniyeler kaldı. Kan basıncım yükseliyor ve dişlerimi öyle sıkıyorum ki canım yanıyor. Kardeşimi yumruklamak istiyorum. Hayır, aslında onu boğmak istiyorum. Yapmıyorum tabii ki. Ama cazibesi gerçek.

Bu adamlar dünyada saygısızlığa tahammül ettiğim tek insanlar. Başka biri olursa, cezası hızlı ve acı verici olur.

Charleigh'in cezası hızlı ve acı verici olacak. Onun canını yakacak ama benim canımı daha çok yakacak. Yine de tereddüt etmeden yerine getireceğim. Yani, onu geri aldığımızda. Ve geri alacağız.

"Bana binme, Kir. Hiç havamda değilim," diye homurdanıyorum.

"Ona zarar vermeyeceksin. Bunu sana şimdi söylüyorum," diyor

Niko. Eğer çenelerini kapatmazlarsa iki kardeşimi de öldüreceğim.

"Onu öldüreceğim," diye uyarıyorum. "Yaptıkları için bunu hak ediyor."

Kir ve Niko hiçbir şey söylemeden birbirlerine bakıyorlar. Bu ruh halimdeyken beni ikna etmeye çalışmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar. Ayrıca boşa kürek çektiğimi de biliyorlar. Onu öldürmeyeceğim. Onu asla öldürmem.

Niko omuz silkiyor. "Hadi ama Vadik. Kaçmasına gerçekten şaşırdın mı? O aptal değil. Elbette deneyecekti."

Kir başını sallıyor. "O sadece *bir* piliç. Birçoğundan biri. İşin özüne indiğimizde, kimin umurunda ki? Evet, bizi alt etti. Ne olmuş yani? Yapamayan diğerlerine bak."

Sadece bir kişi yeter, demek istiyorum. Her şeyi mahvetmek için sadece bir kişi yeter.

şu anda bölgede konuşulan biziz. Dünyanın dört bir yanındaki erkeklerin gıpta ile baktığı genç ve güzel bir kadın, burnumuzun dibinden kalkıp kapımızdan çıkıp gitti. Bunu yapabilirdik.

Ondan ve onun değerli bekaretinden milyonlar kazandım, ki aslında çoktan kendim için kapmıştım, onu isteyen şerefsizler bunu asla bilemezdi.

Bu iki aptal, kardeşlerim Kir ve Niko, bunun bizi diğer gruplara nasıl göstereceğini düşünüyorlar? Kaynaklarıma göre şöylentiler çığırından çıkıyor ve biz de aptal gibi görünüyoruz.

Evet, bunun tekrarlanmamasını sağlamak için bazı adımlar attık. Birincisi için yeni bir fedai aldık ve bundan sonra 'yüksek değerli' kızlarımızın kendi kişisel güvenlikleri olacak.

Ama beni en çok kızdıran şey onu zlemem. Bu beni hem ona hem de kendime daha çok kızdırıyor. Lanet olsun, kalbimi cebine koyup kaçan bu kadını zlemekten nefret ediyorum. Bize bir şans vermedi. Bana bir şans vermedi. Ve bunu bana yapmasına, beni etkilemesine izin verdiğim için çok kızgınım.

Onun için doğru olanı yapacaktık. Bunu ona şöyleyemeden gitti.

Onu geri getireceğiz ve getirdiğimizde bize kaçmasına kimin yardım ettiğini şöyleyecek. Çünkü tek başına kaçıp saklanamayacağını biliyorum. Bu imkansız. Bölgede kollarımız var. Olan biten her şeyi biliyoruz. Ve birini aradığımızda ve tabiri caizse 'alarm' aldığımızda, bağlantılarımız bizim için gelir. Her seferinde. Hiç şaşmadan.

Zamanı gelince tekrar penelerimize düşecektir. Döneceğini biliyorum. Öfke seviyem beni korkutuyor.

Ama ne kadar istesem de şu anda fkeme yenik dşmeyeceğim. Çıplak ellerimle yüz adam öldürebilirim ve yine de yüz tane daha öldürmek istiyorum. Bu gürleyen enerjiyi daha sonra kullanmak üzere, Charleigh bulunduktan sonra daha uygun bir zaman için şişeleyeceğim. Ve eğer bizi tekrar terk etmeye cüret ederse, değer verdiği herkesi ve her şeyi yok edeceğim.

O zaman onu yok edeceğim. Çünkü eğer yapmazsam, o beni yok edecek.

BÖLÜM T E R S E V E N

Vadik

Kulübe döndüğümüzde Dominika kardeşlerimle beni karşılıyor ve bizimle birlikte asansöre biniyor. "Yeni bir şey var mı?" Kir soruyor.

Nazlı nazlı gülümsüyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum.

Birincisi, *naz* Dominika'da işe yaramaz. O başka bir şey. O daha çok bir erkek avcısı ve başka türlü davranmak ona yakışmıyor. Gülünç görünüyor.

Berbat bir ruh halinde olduğum için, benden bir metre uzakta durmuyormuş gibi davranıyorum ve konuşmayı kardeşlerimin yapmasına izin veriyorum.

Tırnaklarını Kir'in ceketinin kolunda gezdirirken, "Birkaç şey var," diye takılıyor.

Diplomatik bir şekilde kendini onun dokunuşundan öyle bir ustalıkla uzaklaştırır ki, kadın onun tiksintisini fark etmez bile.

"Bizi bilgilendirecek misin? Yoksa tahmin mi edelim? Belki bir sessiz sinema oyunu oynarız?" diye tersliyor. Şansını zorladığını fark edince çenesi bir miktar seğiriyor.

Ellerini kalçalarına koyuyor ve her zamanki taşak patlatan haline geri dönüyor. "Her şeyden önce, bir grup üye hala açık artırma hakkında sızlanıp duruyor."

Bana bilmediğim bir şey söyle.

"İkincisi, az önce yerleşkendeki güvenlik görevlileri aradı. Evinize beklenmedik bir ziyaretçi gelmiş." Koyu renk gözleri heyecanla parlıyor. Cidden, bizden önce duyduğu bir şeyi paylaştığı için o kadar mutlu görünüyor ki, sanırım külotunun içine boşalmak üzere.

Değerli bilgilerini paylaşması için ona yalvarmak istemeyerek koridorda yürüyoruz. Bunu fark ettiğinde, bize ayak uydurmak için koşturuyor, üzerimizde herhangi bir güç kullanmasına izin vermediğimiz için mağlup oluyor.

"Yerleşkeye kimin geldiğini bilmek istemiyor musunuz çocuklar?" diye alay ediyor. Gerçekten de mesajı almıyor.

"Bunun için yalvarmamızı isteyecekseniz, hayır. Neler olduğunu öğrenmek için güvenliği kendim arayacağım," diyorum ve arıyorum.

"Siz bilirsiniz beyler. Ama ben de size aynı şeyi söyleyebilirim."

"Neymiş o Dominika?" Kir yorgun bir sesle sorar. "Charleigh geri döndü. Senin küçük Charleigh'in. O geri döndü."

BÖLÜM SEKİZ

CHARLEIGH

"Uğramanız ne güzel," diye homurdanıyor Kir

Zehirli gözlerle bana bakıyor. Vadik yatak odamın tam karşısında duruyor, sanki bakmaya değmezmişim gibi pencereden dışarı bakıyor. Niko yapacak daha önemli işleri varmış gibi telefonunda geziniyor.

Ve ceza başlıyor.

Güvenlik görevlileri beni odama getirip kilitlediğinden beri adamları beklediğim yatağımın kenarına oturdum. Kardeşlerin gelmesinin sadece birkaç dakika süreceğini biliyordum. Dışlerimi fırçaladım ve saçımı düzelttim. Biraz dudak parlatıcısı sürdüm ve güç vermesi için annemin eşarplarını parmaklarımın arasından geçirdim. Hazır olmak istiyordum.

Onların sessiz muamelesine katlanırken, beni buraya getiren her şeyi, hayatımın son bir saatinde olan her şeyi düşünüyorum.

Tren istasyonundan bindiğim taksi Alekseev yerleşkesine yaklaşırken, geri dönme fikrimi değiştirmem ihtimaline karşı şoförden beni birkaç blok ötede bırakmasını istiyorum. Sırt çantamı takarak, devasa evleri ve bakımlı çimleriyle, tepedeki devasa yaşlı meşeleriyle her şeyi çok sağlıklı kılan bu gösterişli mahallede yavaşça yürüyorum.

Herkes böyle yaşamak istemez mi? Güzel bir mahallede güzel bir evde?

Ve yine de, önümde uzanan şey beni dehşete düşürdü. Dehşetten de öte. Kendimi onlara teslim ettiğimde adamların ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama *yapmazsam* ne yapacaklarını biliyorum. Ve bunun kız kardeşime olmasına izin veremem. Bir de babam var tabii, ama düşündükçe onu kendi başına bırakmaya daha çok razı oluyorum.

Hayat şu anda bana pek fazla seçenek sunmuyor. Önceliklerimi belirlemem gerekiyor. Ve Evie de o.

Alekseev'lere doğru ilerlerken, caddede hızla ilerleyen ve köşeyi dönen parlak siyah bir SUV beni ürkütüyor. Onların yerleşkesine gidip gitmediğini göremiyorum ve içindeki her kimse muhtemelen beni tanımayacaktır, zaten kasketimi aşağıya çekmiş ve kapüşonumu etrafıma çekmişken. Kendimi rahatlamaya zorluyorum, en azından yapabildiğim kadarıyla. Yavaş adımlarla yürüyorum ve muhtemelen okuldan eve dönen bir çocuk gibi göründüğümü fark ediyorum.

Yine de, Alekseev'lere gidiyor olsun ya da olmasın, geçen araba beni sarsıyor. Eğer onlara dönmezsem, hayatımın geri kalanında gördüğüm her parlak siyah SUV midemde şu anda hissettiğim çukurun aynısına neden olacak. Bu şekilde yaşayabilir miyim?

Elbette kaçabilirim, ama bu nasıl bir kaçış olurdu ki, uyanık olduğum her an korkuyla doluydu? Kulağa en kötü hapisane gibi geliyor.

Geri dönmek ya da koşmaya devam etmek arasında kararsız bir şekilde dolanırken, sık ağaçların arasında bir patika görüyorum

iki ev arasında. Görüş alanımın dışına doğru kıvrılıyor ve bir an için aşağı doğru koşup kaybolmayı düşünüyorum. Ama sonra küçük kız kardeşimin, annemizin öldürüldüğü gün Victoria'nın bizi okuldan aldığı zamanki görüntüsü zihnimde beliriyor ve elimden geleni neden yaptığımı hatırlıyorum.

Victoria o gün bizi aldığı anda henüz hiçbir şey bilmiyorduk. Ama arabada bile Evie komada gibiydi. Sanki bir şeyler olduğunu ve hayatlarımızın hem çok küçük hem de hayal bile edilemeyecek şekillerde değişmek üzere olduğunu biliyordu.

Eve gelir gelmez ödevimi mutfak masasının üzerine yaydım, annem kontrol etmek için eve gelmeden önce bitirmek istiyordum. Ben ona göz kulak olurken genellikle oyuncak bebekleriyle oynayan Evie, kanepeye kıvrıldı ve yıllardır yapmadığı bir şey yaparak başparmağını emmeye başladı.

O zaman bir şey düşünmemiştim ama o her zaman hassas biriydi. Acaba bir şekilde neler olduğunu biliyor muydu?

Kısa sürmüş olsa da yolculuğumun sonuna geldim. Bir köşeyi dönüyorum ve önümde, elektrikli olduğunu bildiğim uzun, yasaklayıcı ferforje demirle çevrili Alekseev'in mülkünü düşünüyorum. Mülkün tüm yapıları devasa yaşlı meşeler tarafından gizlenmiş. Sokaktan hiçbir şey göremiyorsunuz.

Çöp kutularını koyabileceğiniz bir barakadan başka bir şeye benzemeyen küçük bir bekçi kulübesi dışında.

Ben farklı biliyorum.

Kimseyi şaşırtmamayı ve kafamı uçurmamayı umarak kulübeye doğru yürüyorum. Kapıyı çalıyorum ve içeriden hışırtılar ve tıkırtılar geliyor, sonra da bir hoparlör açılıyor.

"Evet?"

Sanki kameraları beni görmüyor.

"Merhaba. Ben Charleigh Gates. Çocukları görmeye geldim."

On saniye kadar kısa bir süre içinde araziye götürüldüm, kapüşonumun arkasından sıkıca tutularak bahçeden geçirildim, üst kata çıkarıldım ve son geldiğimden beri hiçbir şeyin yerinden oynatılmadığı eski odama kilitlendim.

Evet. Bu kolay oldu.

Ve şimdi buradayım, dört gün kaçak kaldıktan sonra adamlarla yüzleşiyorum. Beni gördüklerine sevindilerse de pek öyle görünmüyorlar. Sanırım hisler karşılıklı. Ben de onları gördüğüme pek sevinmedim.

"BEN... BEN..." Bocalıyorum. Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimden emin değilim. Onları gördüğüme sevindiğimi mi söylemeliyim?

Onlara üzgün olduğumu söylemeli miyim?

Onlara yerleşkeye döndüğüm için minnettar olduğumu söylemeli miyim?

Zahmet etmiyorum, çünkü bunların hiçbirisi doğru değil. Kız kardeşim için buradayım. Ben başka bir şey söyleyemeden Kir, "Senden tek kelime yok," diye homurdanıyor.

Gerçekten mi? Yaptığım şey çok mu kötü? Kimseye zarar vermedim. Hiçbir şey çalmadım. Suçumun tek kurbanı ailem.

Oh, ve sanırım eski Alekseev gururu.

Evet, onları ektiğim için kızgınlar. Bunu aşabilirler. "Kıyafetlerini çıkar ve

duşa gir. Kendini temizle" diye bağırıyor.

Ben de seve seve yataktan kalktım. "Şey, biraz yalnız kalabilir miyim lütfen?" Onlardan gitmelerini istemek için aklıma gelen en kibar şekilde kapıma doğru işaret ederek kestirip atıyorum. "Hayır," diye tersliyor Vadik, yavaşça bana doğru dönerek. Yüzündeki ifade *tiksintiden* başka bir kelimeyle tanımlanamaz.

"Tamam," diye omuz silkiyorum, muhtemelen kayıtsız tavrımla onları daha da kızdırıyorum.

Üç adamın da dikkatli bakışları altında kapüşonumu, kot pantolonumu ve üzerimdeki diğer her şeyi çıkarıp banyoya doğru ilerliyorum. Kapıyı ardına kadar açık bırakıyorum ve uzun, yavaş, dumanı tüten sıcak bir duş alıyorum.

İşim bittiğinde saçlarımı kabarık beyaz bir havluya sarıyorum ve odaya dönüyorum, sıırılsıklam ve ayaklarımızın altındaki halıyı ıslatarak.

Çıplak.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Şimdi mutlu musun?"

İfadeleri, onlarla herhangi bir sorun yaşamadığımı açıkça ortaya koyuyor. Yaptığım şey büyük ölçüde kamuya açıktı ve şüphesiz onları çok utandırdı.

Şimdi duyabiliyorum. *Eğer bir kadını kontrol edemiyorsak, işimizi nasıl kontrol edebiliriz?*

Otoritelerine saygısızlık edilmiştir. Bu durum, en azından kulüp üyelerinin ve iş yaptıkları herkesin gözünde güçlerini zayıflatır.

Yine de bunu tekrar yapma, havalanma şansım olsaydı, yapardım. Denemek zorundaydım.

Denememek aptallık olurdu.

için.

"Başından beri nerede olduğunu biliyorduk," diyor Niko, sesi kötü ya da kızgın değil, sadece düz.

Depresyonda. Sanki duygularını incitmişim gibi.

"O zaman neden bana kimin yardım ettiğini sordun?"

Gözleri çıplak bedenimde geziniyor ve ben meydan okurcasına çıplak bir şekilde etrafta dolanırken, itiraf etmeliyim ki bana bakması hoşuma gidiyor. İyi hissettiriyor. Güçlü.

Bu adamlar benim bu durumda hiç gücüm olmadığını mı düşünüyorlar? Tekrar düşünün, dostlarım.

"Taksi şoförü bizim için çalışıyor," diyor Niko. "Seni Target'a bıraktığında aradı ve Victoria's'a kadar takip etti."

Vay canına. Piç kurusu. Çok iyi birine benziyordu. Neden bana yardım ediyormuş gibi yaptı ki? Bu onun için eğlenceli miydi, üzücü, hastalıklı bir şekilde? Hayatını kurtarmak için kaçan zavallı bir kızın üstesinden gelmek mi? Onu yönlendirmek, iz bırakmadan kaçabilirse dışarıda onun için daha iyi bir hayat olacağına dair umut vermek?

Muhtemelen benim yüzümden gülmüştür ve Alekseev'lerden iyi bir ikramiye almıştır. Tanrım, bu kasabada bu adamların sahip olmadığı kimse var mı?

Herkes satılık mı? Ve eğer öyleyse, neden dünyanın bu şekilde işlediğini daha yeni öğreniyorum? Sanki notu falan kaçırmışım gibi.

Bu hayat berbat ve bu arada, içindeki tüm insanlar da öyle.

Piçler. Gittiğim süre boyunca her şey sadece bir irade yarışıydı. Nerede olduğumu bildikleri halde beni bulup bulamayacaklarını merak ederek günlerce terlememe izin verdiler. Onlar aç örümcekler gibi pusuya yatmış beklerken, benim endişeler içinde kıvranmama izin verdiler.

Havluyu saçlarımdan çekiyorum, parmaklarımı birbirine karışmış saç tellerimde gezdiriyorum. Kalın, kabarık bornozumu giymek istiyorum ama çıplak ve asi bir şekilde orada durmaya devam ediyorum. "Victoria ailem için çok önemlidir. Eğer ona bir şey yaparsan-"

Kir gülüyor. "Ne yapacaksın, Charleigh?"

Tehditkâr bir edayla bana doğru yürüyor. Ama ben geri adım atmıyorum. Çenemi dik tutuyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum. Giyinik olmamanın umurumda değil. Gözüm korkmayacak.

Ellerimi uzattım. "Bileklerimi kesip açacağım ve her yere kan akıtacağım. Ölmek sana çok iyi gelecek, değil mi?"

Kir'in çenesi seğiriyor ve sinirlendiğimi anlıyorum. "Cesurca, güzel kız. Bu çok cesurca bir tehdit." "Bana bunu yaptırma. Çünkü yapacağım," diye fısıldıyorum o yaklaşırken.

"Böyle şeyler düşünmemelisin, güzel kız. Senin için çok acımasızlar. Sen benim ve kardeşlerimin yaşadığı karanlıkta yaşamıyorsun. Böyle şeylerle tehdit etme."

Omuz silkiyorum. "Dediğimi yapmayacağımı mı düşünüyorsun? Neden yapmayayım ki? Başka ne için yaşayabilirim ki?"

Buralarda hiçbir şey yok," diye alay ederek süslü odamın etrafını işaret ediyorum.

Bana lüks bir çevre ayarlamışlarsa ne olmuş? Hapsedilmişsen bunun hiçbir önemi yok. Oda altınla kaplansa yine de burada kendi isteğim dışında bulunmak istemezdim.

Sağladıkları maddi konfor için gerçekten takla atacağımı mı düşünüyorlar? Sanki bu benden aldıkları her şeyi telafi edecekmiş gibi?

Bu adamların zeki olduğunu sanıyordum.

Gözlerini kocaman açmış Vadik'e bakıyorum. Tehdidimle onu yakaladım mı? Sonunda birinin derisinin altına mı girdim?

Bunu ödeyeceksin, diyor yüz ifadesi.

Üzerime akmaya başlayan hüznü gizlemek için çenemi yukarıda tutuyorum. Meydan okuma, cesaret, gözü peklik

-Beni hiçbir yere götürmüyorlar. Durumumun beyhudeliği, kontrolüm dışında olan bir durum, beni binlerce kiloluk bir ağırlık gibi eziyor. Gözlerim sulanıyor ama ağlamayacağım. Onların önünde olmaz. Onlara bu zevki tattırmayacağım.

BÖLÜM T E R N İ N E

CHARLEIGH

Niko yatağın ucuna oturur. "Buraya gel."

İç çekerek ona doğru yürüdüm çünkü başka ne yapabilirdim ki? Kollarımdan tuttu. Ne olduğunu anlayamadan, kığım havada kucağına yayılıyor. Vadik ve Kir manzaranın tadını çıkarmak için arkama geçiyorlar.

Daha önce kışımı görmemiş değiller, bu yüzden terlemiyorum. Terlediğim şey, birazdan yiyeceğimden emin olduğum dayak.

Bu adamların şaplak atma olayı nedir?

Niko sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi açıkladı. "Bu sana yapabileceğimiz en acı verici şey değil. Hem de hiç değil. Ama küçük bir çocuk gibi tokatlanmak aşağılayıcı. Küçük düşürücü ve bundan zevk almayacaksın."

Bir kemerin çözüldüğünü ve kemer halkalarından çekilirken derinin kumaşa sürtündüğünü duyuyorum. Elbette arkamı göremiyorum ama kulaklarım bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Niko bacaklarımı biraz aralıyor ve en mahrem yerlerimin açığa çıktığını

biliyorum. Şerefsizler. Bana sahip olabileceklerini mi sanıyorlar?

Hüzünlü teslimiyetim öfkeye dönüşüyor, umutsuzca ihtiyaç duyduğum ve bana güç veren bir öfkeye. Niko'nun kucağındaki yüzüstü pozisyonumdan kollarımı savuruyor, kapalı yumruklarımınla ona vurabildiğim her yere vuruyorum.

Beni yerimde tutarak ellerimi arkamdan bağladı. İtirazım buraya kadarmış. Bir ses duyuyorum. Artık serbest olan kolunu kaldırıp avucunu kışımın etine indirirken vınlıyor.

Sokaktan duyulacak kadar yüksek sesle çığlık atıyorum. Ama beni kimin duyduğu önemli değil. Nasıl olsa kimse yardım etmeyecek.

"Kesin şunu. Beni duyuyor musunuz? Kesin şu saçmalığı, yoksa işler çok daha kötüye gidecek," diye tıslıyor. Arkamda diğer ikisinin mırıldandığını duyabiliyorum. Şerefsizler.

"Beni duyuyor musun?" diye homurdanıyor ve saçımı avuçlayarak başımı geriye doğru çekip beni çok rahatsız bir pozisyona getiriyor.

"Y... evet," diye kekelemeyi başarıyorum.

Saçımı bırakıyor ve başım tekrar aşağı düşüyor. Hareket ettirebildiğim tek şey bacaklarım, bu yüzden ayaklarımı tekmelemeye başlıyorum.

Bir *vınlama* daha ve kendimi destekliyorum. Bu sefer yediğim tokat aynı popo yanağıma, sanırım maksimum acı vermek için ve Tanrı tarafından, bir cazibe gibi çalışıyor. Şaplak hızlı ve gürültülü ama ardından gelen yanık devam ediyor, acının parmakları hırpalanmış popomdan diğer

yerlerime kadar uzanıyor.

Vücudumun her santimi kırbaçlanıyormuş gibi. Nefes nefese kalıyorum ama yetişemiyorum ve sonunda bir köpek gibi nefes nefese kalıyorum.

Pazarlık etmek için iyi bir zaman gibi görünüyor ama acı konuşma yeteneğimi elimden aldı ve tek yapabildiğim kekelemek. Arkamdaki adamlar gevezelik ediyor ama ne dediklerini anlayamıyorum, kulaklarımdaki kan titreşimi o kadar yüksek ki.

Ama bir şey fark ettim.

"Devam et, Kir," diyor

Niko.

İşte o zaman diğer kış yanağımı da kesen bir acı, o kadar derin ve dayanılmaz ki, cehennemin derinliklerinde alevlerin et parçalarını yaladığı birinin çığlığını atıyorum.

Bir anlık dalgınlıkla, evdekilerin duyup duymadığını ve yardımına gelip gelemeyeceklerini merak ediyorum. Ya da en azından polisi ararlar. Ama gerçek şu ki, polis de muhtemelen karşılaştığım herkes gibi Alekseev'in maaş bordrosunda. Peki ya ev personeli? Onların sadakati kesinlikle benim gibilere bağlı değil. Sadece işlerini korumak değil, hayatta kalmak da istiyorlar. Bana yardım etmek ikisini de başaramaz.

Bir başka acımasız darbe bana işkence ediyor. Çıgıllarım acınası bir şekilde yankılanıyor ve kimsenin umurunda değil, biliyorum. Hiçbir yerde tek bir kişi bile. Öfke gözyaşlarım gözlerimden altımdaki zemine damlıyor. Neden ben? Yüzüncü kez soruyorum. Evrenin bana hayatımı bu hale getirecek kadar kötü ne yaptığımı söylemesini istiyorum.

Hayatın adil olmadığını biliyorum. Bunu gördüm. Yaşadım. Ama *bu kadar* boktan olmak zorunda mı? Hiç sınır yok mu?

Bu öfkeyi hatırlamalıyım ki daha sonra ortaya çıkarıp iyi bir şekilde kullanabileyim. Ama şimdilik, yakışıklı, takım elbiseli bir adamın kucağında, mahrem yerlerim tüm dünyanın görebileceği şekilde açıkta, kışıma kırbaç yiyen zavallı bir gözyaşı ve sümük topuyum ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Bu adamların beni dönüştürdüğü şey kalbimi kırıyor. Onlar *gibi* oluyorum, intikam için yaşıyorum ve bunu gerçekleştirebileceğim tüm yolları deniyorum. İnsanlığımın son kırıntısını da benden koparıyorlar ve korkarım ben de onlar kadar nefret dolu ve tehlikeli biri oluyorum.

Sanki *ruhumu* benden aldılar çünkü yok etmedikleri son şey oydu.

Kir kışımı birkaç kez daha kırbaçlıyor ve Tanrı'nın bir lütfuyla uyuşmaya başlıyorum. Çıglık atmaktan boğazım acıyor, bu yüzden sayıklayan küçük inlemelerle kalıyorum, başım her vuruşta refleks olarak sallanıyor.

İçlerinden biri sessiz bir memnuniyetle, "Bu ona ders olur," diyor. Ama henüz işleri bitmemiştir.

Tabii ki hayır.

Biri kışımın çiğ etini tutuyor ve yumruklarıyla sıkıyor, sanki gün son bir ayrılık atışı olmadan tamamlanmayacakmış gibi. Gevşek başımı kaldırıp içinden çıglık atıyorum ve açgözlü eller beni bıraktığında, acı bir şekilde daha da kötüleşiyor, sanki yaralarımın kostik asit damlatmışlar gibi.

"St... dur. Lütfen dur," diye mırıldanıyorum.

İki parmağım bacaklarımdan arasından kayarken, birinin dudakları işkence görmüş kışımı okşarken sözlerime aldırış edilmiyor. Islandım, hatta sıırıslıklam oldum ve bedenim bana bu şekilde ihanet ettiği için her zamankinden daha fazla öfkeliyim.

Ne oluyor lan? Bir şaplak yüzünden dayanılmaz bir acı çekiyorum ve vajinam bunun eğlence zamanı olduğunu mu düşünüyor? Lanet olsun.

Beni keşfeden aynı el klitorisimin etrafında dönüyor ve bu his neredeyse çok fazla, hassas kış

yanaklarımın acısıyla karışıyor. Tekrar zor nefes alıyorum, sadece başım aşağı sarktığı için değil, aynı zamanda çok fazla duyumun aynı anda çarpışması nedeniyle başım dönüyor.

Bundan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum. Ki bu en iyisi olur.

Bir el belimi yatıştırıyor, çiğ kalçalarımın sakınmaya dikkat ediyor ve iki parmak açıklığımı keşfediyor. Kendime ve o anda ölmüş olmayı tercih etmeme rağmen, istemsizce geri itiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazla zevk, böylece acıyı unutabilirim.

"Bebeğin hoşuna gidiyor," diye fısıldıyor derin bir ses.

Sanırım erkeklerin seslerini ayırt edebilirim ama bu sahip olmadığım bir enerji gerektiriyor. Şu anda tüm odağım özümde, varlığımın merkezinde ve içinde bulunduğum ıstırabın en azından bir kısmını silebilecek hazda.

Yumuşakça inliyor, beni parmaklayan eli kamburlaştırıyorum. Şu anda hiç utanmam yok, kızışmış bir köpek gibi yalvarıyorum ve yine de içimdeki parmaklar oldukları yerde duruyor, benimle alay ediyor, işkenceyi uzatıyor

-Bu sefer farklı bir işkence, sanki gerçekten ihtiyacım olan şeyi almadan önce daha çok yalvaracakmışım gibi. "Güzel değil mi, güzel kız?" Niko soruyor.

En azından Niko olduğunu düşünüyorum.

"Evet. Lütfen. Daha fazlasını istiyorum."

"Bir saniye. Seni alıyorum bebeğim," diye mırıldanıyor kulağıma bir ses.

Bükülmüş bir pozisyondan düz bir pozisyona geçmek, acı çeken etimin yanmasını yeniden harekete geçiriyor ve acımı hafifletecek daha iyi bir pozisyon arayarak şiddetle kıvranıyorum.

Hiç yok.

Ayaklarımı altına almaya çalışıyorum ama bacaklarım işe yaramıyor, bu yüzden beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldıran kollara düşüyorum. Yatağımda sırtüstü uzanıyorum, biri belimin altına hafifçe bir yastık itiyor, kalçalarımı kaldırıyor sanki...

Ne gibi?

Nefesimi alamadan ya da etrafıma bakamadan bir ağız mahrem yerlerime iniyor ve gözlerim tekrar kapanıyor, kalçalarım zevk kaynağına karşı gıcırıyor, umutsuzca bu adamların bana vermeye istekli olduğu her şeyi talep ediyor.

Kukumdaki dil beni klitoristen kıcıma götürüyor, orada oyalanıyor, gül goncamı dürtüyor, sonra tekrar klitorisime dönüyor. Biri bacaklarımı tutuyor - ya da *iki* kişi mi? - ve dizlerim kulaklarımın yanına gelene kadar neredeyse geriye çekiyor.

Açığım, hiç olmadığım kadar açığım ve bunu istiyorum, becerilmek istiyorum. Canım acıyana kadar sikilmek istiyorum ki yaşıadığımı hissedeyim, acımı ve öfkemi unutabileyim ve önümde uzanan hayatın büyük, siyah, çirkin bir delikten başka bir şey olmadığını anlayabileyim.

BÖLÜM T E R T E N

Kir

Dilimi Charleigh'in amcık dudakları arasında gezdiriyorum, kaygan heyecanını yalıyorum ve dilimi gömüyorum

İçine girebildiğim kadar derine. Onun her parçasını tatmak istiyorum. Bunun için bekliyordum.

Onu ilk Vadik'in aldığını biliyorum. O da itiraf etti. Ve bu iyi. Bu kardeşlerim ve benim aramda bir yarışma değil ki. Umarım ona iyi davranmıştır ve her zamanki pislik gibi davranmamıştır.

Ama bugün yeni bir gün ve Charleigh ne kadar inanılmaz hissediyor, tadıyor ve kokluyor olsa da, ona attığım kırbaç için kendimden biraz nefret etmekten kendimi alamıyorum. Üç kardeş adına hareket ediyordum, bu doğru, ancak öfkemin benden uzaklaşmasına izin verdim ve muhtemelen çok uzun ve çok sert davrandım. Kıçındaki gerçek eti yüzmeden önce Vadik beni durdurmak zorunda kaldı.

Daha önce yaptığım bir şey. Ve tekrar yapmak istemediğim.

Müzayede sırasında gittiğinde, bakmadığımız anda kaçtığında, bizi lanet olası enayiler gibi geride bıraktığında kızgındım. Hâlâ da kızgınım. Belki kardeşlerimden bile daha çok. Kaçarak kendini nasıl bir tehlikeye attığı hakkında hiçbir fikri yok. Rakiplerimizden kaçının onu alıp aç bir aslanın önündeki et parçası gibi biz Alekseev'lerin önünde sallandırmak isteyeceğinden haberi yok.

Onun bizim için değerli olduğunu biliyorlar. Ne kadar değerli olduğunu bilmiyorlar.

Birkaç dakika önce kışına attığım her şaplak beni rahatlatıyor, öfkemi garip, hastalıklı bir tatminle boşaltıyordu, bir tür uyuşturucu gibi ya da kötü bir günün ardından gerçekten iyi bir viskinin ilk yudumu gibi. Hızla soğuyan, iyi hissettiren, zihni ve bedeni rahatlatan yakıcı bir nehir gibi akıp gidiyor. Sorunlar dağılır. Öfke dağılır. Clara öldükten sonra bir yıl boyunca günü atlatmak için buna bel bağladım. İçki içmek, dayak yemek yok. Hâlâ da öyle, olması gerekenden daha sık.

Duygularım için bu tür çıkışlara bel bağlamaktan gurur duymuyorum. Neyse o.

Charleigh'den intikam almak için duyduğum susuzluğu onun kıçından çıkardığımda, onu Niko'nun kucağından aldım ve iyice ıslanmış ve iyileşmeye hazır olduğunu gördüm. Kıcı yarın ve muhtemelen ertesi gün de acıyacak, muhtemelen rahatlamak için küvete bile giremeyecek kadar çok.

Ama bahse girerim bir daha asla gitmez.

Ve şimdi onun dar amını büyük, şişman sikim için hazırlıyorum.

Dilim göt deliğinden güzel amına, sert klitorisine ve tekrar geri dönerken yumuşakça inliyor. Sesleri beynimi deliyor ve çok geçmeden duyabildiğim, görebildiğim, tadabildiğim ve koklayabildiğim tek şey o oluyor.

Elimi kışının altında gezdiriyorum ve nefesi kesilerek beni transımdan çıkarıyor. "Sorun yok," diye yatıştırıyorum. "Ceza sona erdi."

Başparmağımı sanki lanet bir asansör düğmesiymiş gibi klitorisine bastırıyorum ve hafifçe kasılıyor, başını geriye atıyor. Ama boşalmasına izin vermiyorum. Henüz değil.

Kardeşlerim Charleigh'nin bacaklarını açık tutuyor ve ben de uzanıp meme uçlarını çekiyorum. "Ne istiyorsun, güzel kız?" diye soruyorum.

"Ben... Ben gelmek istiyorum. Gelmem gerek..." diye mırıldanıyor.

Sikim o kadar sertleşti ki pantolonumdan dışarı fırlamak üzere. Eğer önce pantolonuma boşalmazsam, lanet bir genç çocuk gibi.

Pantolonumun paçasına sürtünmek için kalçalarını kaydırıyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum, öyle bir trans halinde ki.

"Nasıl istersin bebeğim?"

"Sikin..." diye kekeliyor, sanki bu kelimeyi söylemeye alışık değilmiş gibi. "Senden... bana sikini vermeni istiyorum."

Kulağıma müzik gibi geldi.

Pantolonumu kendimi kurtaracak kadar açıyorum. Bu kadına duyduğum şehvetten o kadar çıldırmış durumdayım ki ayakkabılarımı tekmelemeye ya da kıyafetlerimi çıkarmaya bile zaman ayırmıyorum. Sadece şu anda kendimi ve bu kadını tatmin etmek için neye ihtiyacım varsa onu çıkarıyorum çünkü tek önemsemediğim bu.

Dünyanın geri kalanı patlayabilir çünkü tek istediğim kendimi onun güzel amına gömmek.

Kendimi onun açıklığına çentikliyorum ve sadece başım içeri girene kadar bastırıyorum. Gerilmekten nefesi kesiliyor, belli ki tatlı amcığının içinde hiçbir şeye alışık değil ve üzerine eğilip alındaki saçları okşuyor ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

Sabırlı olmam gerektiğini biliyorum. Ona zaman tanımalıyım. Taşıdığım tüm öfke ve gerginlikten kurtulmak için duyduğum çaresiz ihtiyacın acısını ondan çıkarmamalıyım.

Benden daha fazla almak için kıvranıyor.

"Bebeğim sikimi mi istiyor? Sikimi mi istiyorsun?" Kulağına nefes veriyorum.

"Lütfen, Kir, lütfen," diye yalvarırken ben taşaklarım kıcına çarpana kadar içine kayıyorum.

Çığlık atıyor ve sonra inliyor ve ben kendimi onun içinde tutarken, ağırlığının altında kalçalarını sallamaya çalışıyor.

"Becer beni, Kir, becer beni," diye fısıldıyor.

Beni neredeyse acıtacak kadar sert kavrayan bir amcığa girip çıkıyorum. Yoksa taşaklarım mı acıyor?

Ben onun iç organlarını okşarken, bir elimle kendimi onun üzerinde tutarken, diğer elimle de sert klitorisinin etrafında dönerken defalarca adım sayıklıyor. Orgazm onu parçalara ayırıp çığlık atmasına, çırpınmasına ve sarsılmasına neden olurken tırnakları sırtıma batıyor.

Ona son bir kez daha giriyorum ve kendi patlamam taşaklarımdan sikime doğru ilerliyor ve onu dölleriyle dolduruyorum.

Tekrar nefes aldığımda, kardeşlerim bacaklarını bıraktı ve ben çekildim, dölümün birkaç damlasının iyi becerdin kedi ve aşağıdaki yatağa sızmasını izledim.

BÖLÜM T E R E L E V E N

Kir

Gözleri sımsıkı kapalı ve onları öptüğümde bile bana bakmasını sağlayamıyorum. "İyi misin? bebek?" Ben soruyorum.

Yan dönüyor ve bir topun içine yuvarlanıyor. Gerçekten mi?

Tüm bunlardan sonra, aramızdaki bağın derinliğini hissetmiyor mu? Ne oluyor lan?

"Kardeşlerin gitti mi?" diye soruyor.

Etrafıma bakıyorum, sadece belli belirsiz çevremden haberdarım. "Evet.

Sanırım." "Anlaşıldı," diyor sessizce.

"Bu da ne demek oluyor?" Pantolonumun kemerini bağlayarak soruyorum.

Başını sallıyor, hâlâ bana bakmıyor. "Sizi tanıyorum çocuklar. Nasıl olduğunuzu biliyorum."

Sözleri bana bir mızrak gibi saplandı. Daha düşüncesini tamamlamadan ne demek istediğini anladım. "Her şeyi bilmiyorsun Charleigh," diyorum yorganı omuzlarına kadar çekerek.

Yatak odasının kapısı açılıyor ve kardeşlerim geri dönüyor; Niko elinde çay, Vadik ise bir kucak dolusu havluyla.

Mükemmel zamanlama.

Şaşkınlıkla boynunu büker ve tam olarak oturamadan eğilir ve Niko'dan çay alır. Burnunu sıcak buhara sokar ve gözlerini kapatıp derin derin içine çeker.

"Sana birkaç sıcak havlu getirdim," diyor Vadik her zamanki huysuzluğuyla.

Kahretsin, keşke en azından bir kez olsun kapatabilseydi.

Charleigh ona bakıyor, gözlerinde acı olduğuna yemin edebilirim ve onları kabul ederek yanındaki yatağa bırakıyor.

"Teşekkür ederim. Ben de Kir'e sizin ne mal olduğunuzu bildiğimi söylüyordum. Duygularıyla oynuyorsunuz ve sonra da beni sıradan bir fahişe gibi satmaya hazırsınız. Bu yüzden ayrıldım, biliyorsunuz. Bu ve kız kardeşime bakma ihtiyacı. Umursayacağınızdan değil," diye ekliyor, doğrudan çayına bakarak.

Niko her zaman yaptığı gibi kelimelerini dikkatle seçerek iç geçirir, ancak Vadik hışımla odadan çıkar.

Tüm bunlardan sonra, nasıl hissettiğimiz hakkında hiçbir fikri yok. Siktir et.

Niko ve bana döndü. "Bana söz verin, bana ne olursa olsun, kız kardeşim Evie'ye her zaman göz kulak olacağınıza söz verin. Eğer ben gidersem, kimsesi olmayacak. Bu dünyada ona bakacak tek bir ruh bile olmayacak." Son sözlerinde sesi çatlıyor ve birini uğruna ölecek kadar çok sevmenin acısı yüzünden okunuyor.

Ve beni yıkıyor.

Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ben bilirim. Keşke araba kazası Clara'nın yerine benim canımı alsaydı. Bunun için her şeyimi verirdim. O geceyi tekrar yaşamak için.

Ve işte buradayım, onsuz bir dünya hayatına mahkûmum, ömrümün sonuna kadar acı çekmeye hazırım. Ama iyi bir şeyler yapabilirim. Charleigh'e yardım edebilirim. Aslında, onun bildiğinden çok daha fazlasını yaptım bile.

Vadik hâlâ kızgın olabilir ve Niko da duygularıyla kendi yöntemleriyle sessizce başa çıkmaya çalışıyor ama ben Charleigh'ye karşı dürüst olacağım. O bu kadarını hak ediyor.

Ona açık artırmada satılmayacağını söyleme şansımız hiç olmadı. Onu koruduğumuzu, Alexei, Dimitri ya da Suudiler gibi herhangi birinin onu kazanmasını engellediğimizi.

Hiçbirinin onu almasına izin vermeye niyetimiz yoktu. Çünkü onu kendimiz için istiyoruz.

Bunu bilmesi gerekiyordu. Bunu bilmeliydi. Vadik'e ona söylememiz için ısrar ettim. Ama o son dakikaya kadar onu gergin tutmak için geri çekilmek istedi. Bunu başarabilmemizin tek yolu buydu.

Sonra da gitti.

Ayrıldığında incindiğimi söylemezsem yalan söylemiş olurum. Kendisini tehlikeye attığı ve Alekseev'in işlerine gölge düşürdüğü için de kızgındım.

Kim bu kadın diye sordum kendime. Benim üzerimde hiçbir etkisi yok. Babasının yanlışlarını düzeltmek için kullanılan bir varlıktan başka bir şey değil. Ama bu çok çabuk değişti.

Kardeşlerim ve ben onun gitmesine nasıl izin veremeyeceğimizi tartıştık ve sonra bir plan yaptık. Charleigh kaçmaya karar verdiğinde ters giden bir plan.

Herkes açık artırmaya geldikten ya da internet üzerinden bağlandıktan sonra açık artırmanın başlamasına izin verecektik. Evet, tamamen iptal edebilirdik ama yarattığımız heyecan sonrasında üyelerimizi kızdırma riskini göze almıştık.

Ve amcık kırbaçlanmış gibi
görünüyor. Bizim işimizde iyi
bir görüntü değil.

Biz de nadiren yaptığımız bir şey olan açık artırmaya katılıyorduk. Ve bu bizim açık artırmamız olduğu için, biz kazanacaktık.

Bu kadar basit.

Tek sorun, Charleigh'e zamanında söylememiş
olmamız. Ki bu çok büyük bir hataydı.

"Üzgünüm Charleigh," diyor Niko.

"Ne için?" diye çıkışıyor ve bize sırtını dönüyor.

"Sana söylemeliydik. Seni asla satmayacaktık. Her zaman korunacaktınız," diyorum. "Biz sana planı anlatamadan sen kaçtın."

Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Evet, doğru. Sizler tam bir pisliksiniz."

Yatakta dönüp bize bakana kadar ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor, eğilip küçük sevimli memelerini ortaya çıkararak.

Tanrım, şimdiden *orada* bir seğirme daha hissediyorum.

Niko, "Müzayedede, tıpkı istediğin gibi sana teklif verecektik," diye açıklıyor. "Bedeli ne olursa olsun."

Alt dudağı titremeye başlar. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bütün bunları bir hiç uğruna mı yaptım?" Gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğinden emin değilmiş gibi görünüyor.

Niko'nun telefonu çaldı ve garip buluşmamızı böldü. "Evet? Tamam. Hemen geliyorum." Bana baktı. "Kayıp kargoyla ilgili bir sorun var. Gitmemiz gerek."

Başımı salladım. "Hemen geliyorum."

Niko ve Vadik kapıyı kapattığında Charleigh'ye dönüyorum. Söylemek istediğim çok şey var. Ama yapma.

"Bana neden daha önce söylemediğini bilmiyorum,"

diyor. "Bu bir hataydı," diye kabul ediyorum.

"Artık satılmaktan kurtuldum mu?" diye soruyor.

Bunun ortaya çıkacağını biliyordum. "Ben... Ben emin değilim. Ama bana kalırsa, her zaman güvende olacaksın." Yüzü yumuşadı. "Bana ölen kız arkadaşın hakkında daha fazla şey anlatacak mısın?" diye soruyor.

Vay anasını. Bu lanet olası sol alandan geldi.

Bir parmağımı çene çizgisinde ve göğüslerine doğru gezdiriyorum. "Bir gün sana anlatacağım.

Ama şu anda işe dönmem gerekiyor."

Onu alnından öpüyorum ve kapıya doğru yöneliyorum, arkamı döndüğümde beni izlediğini görüyorum.

BÖLÜM T E R T W E L V E

Kir

Vadik parmaklarını masaya vuruyor. *Babamın* eski masası. "Hâlâ kızgınlım. Bir yol arıyordu yüzümüze gülümserken bile. Ve sıklerimizi yaladı." Niko sessiz bir uyarı tonuyla, "Sakin ol Vad," dedi.

Ben oturuyorum. Her birimizin kendi ofisi olmasına rağmen Vadik'in ofisi bizim varsayılan toplantı alanımız haline geldi. Buraya gelmeye alışmıştık çünkü burası babamın ofisiydi. Neden şimdi değiştirelim ki?

"Cezası sona erdi," diyorum kesin bir ifadeyle.

Vadik'in çenesi küçük bir miktar seğiriyor. Ruh haline dair bu ipucu çoğu insan tarafından gözden kaçırılabilir. Ama ben kaçırmadım. Kendisiyle çelişilmesinden hoşlanmıyor ve bunu gösterme şekli de bu.

"Kim demiş?" diye tıslıyor.

Vadik kendisini her zaman son sözü söyleyen babamızın bir uzantısı olarak görüyor. Ki o zamanlar bu iyiydi. Bu onun işiydi, onun itibarıydı. Bir ayağı eski dünyada, bir ayağı yeni dünyada olduğu için işleri yapmanın belli bir yolu vardı.

Ama artık devir değişti. Biz Papa değiliz. Değişiklikler yapıyoruz.

Niko'ya bakıyorum. Eğer o da benim gibi düşünüyorsa, çoğunluktaız demektir. Biz kardeşlerin çalışma şekli pek demokrasiye benzemese de, bu karar ikiye karşı bir şekilde çıkarsa Vadik'in istediğini elde etmesi çok daha zor olacak.

Kardeşlerimle aramıza bir kadının gireceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Charleigh bize ne yaptı böyle?

Ve en çılgınca olanı da, her ne yaptıysa, bunu denemeden yaptığından emin olmam.

Ben de kardeşime bakıyorum. "*Kim* öyle diyor? *Ben* öyle diyorum Vad. Yeterince cezalandırıldı. Artık ilerleme zamanı."

Niko başıyla onaylıyor ama bir şey söylemiyor. Vadik'in köşeye sıkıştığını hissederse, saldıracığını biliyor. Gerçek anlamda değil. Ama sırf bunun için topuklarını kazacaktır.

Şu anda Vadik kalemini o kadar sıkı tutuyor ki eklemleri beyazlaşıyor. Henüz bitirmedi. Onun için aklında ne olduğunu bilmek bile istemiyorum. Eminim hoş bir şey değildir. Hâlâ öfkeli ve intikam almak istiyor. Onun gururunu incitti.

Ama bunu aşması gerekecek.

Charleigh'i cezalandırmaya devam etmenin tek nedeni Vadik'i yatıştırmak. Lanet egosu bir gün onun sonu olacak.

"Eğer bu boku bir kez daha denerse-"

"*Kapa çeneni* Vadik. Öfkeni siktir et. Endişelenmemiz gereken daha büyük şeyler var. Charleigh niyetimizi bilseydi bunların hiçbirisi olmazdı. Artık ondan hiçbir şey saklamayacağım."

Ayağa kalktı ve bana doğru eğildi. "Sen karar veremezsin."

Yumruğumu masasına vurarak ben de ayağa fırlıyorum. "Evet, biliyoruz Vadik. Sen babam değilsin. Bunu ne zaman kafana sokacaksın? Artık üçümüz varız. En büyük sen olabilirsin ama işleri nasıl yapacağımız konusunda hepimiz eşit söz sahibiyiz."

Vadik sanki bir hesaplaşma yaşıyormuşuz gibi bana bakıyor. Bir dakika sonra yerine dönüyor ve babamızın ofisine bakıyor. Onu özlediğini biliyorum. Hepimiz özlüyoruz.

Niko, her zamanki barışçı tavrıyla konuyu ustaca değiştirir. "Silah sevkiyatının izi sürüldü. Yeniden Miami'ye yönlendirildi ve orada parçalara ayrıldı. O malı bir daha asla göremeyeceğiz."

Vadik başını sallar. "Şerefsizler."

Niko teslim olmuş bir halde sandalyesinde arkasına yaslanır. "İyi haber şu ki, bu bir daha olmayacak. En azından olmamalı. Hem geminin kaptanı hem de limandakilerin icabına bakıldı."

Vadik ona merakla bakar. "Nasıl halledildi?"

Niko'nun ağzının köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Diyelim ki işe geri dönmeyecekler... asla."

Vadik memnun görünüyor ve ben de aynı şekilde hissediyorum. Kargonun kaybolması kötü bir olay ama böyle şeyler olur. Tek yapabileceğimiz sorunu ele almak ve bir daha yaşanmamasını sağlamak.

"Gündemde sırada ne var?" Vadik soruyor.

En sevmediğim konu. "Dominika."

Sandalyesinde geriye düşüyor ve gözlerini deviriyor. "Ugh. Şimdi ne yaptı?"

"Charleigh'nin kaçıışı konusunda biraz gevşek davrandığı söyleniyor. Sanki bizi kötü göstermek istiyormuş gibi."

Bu cidden aptalca bir hareket olsa da, bunu ona yakıştıramazdım. Kulüpte bizimle iyi bir işi olabilir, ama o yürüyen kocaman bir kin yumağı.

"Madem burada mutsuz, neden gitmiyor?" Niko soruyor.

Bunu ben de düşündüm. "Birincisi, kimsenin onu alacağından emin değilim. Zor biri olduğu biliniyor ve insanlar onun burada bu kadar uzun süre kalmasının tek nedeninin babasıyla yatması olduğunu düşünüyor," diyorum.

Niko'nun gözleri genişler. "Kahretsin. Babamla onu gerçekten bu kadar çok kişi biliyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Çok fazla bildiğimi söyleyemem. Ama yeterince var. Yine de kimsenin umurunda değil. Bir cadı olarak sahip olduğu ün onu geride tuttu, bölgedeki herhangi biri için çalışmasını engelledi."

Bu onun kendi hatası. Eğer baş belası olmasaydı, hiç şüphem yok ki bir başkası onu kendi operasyonlarını yürütmesi için kapardı.

Niko sessizce, "Onu neden burada tuttuğumuzu bilmiyorum," diyor. Niko birinin gitmesi gerektiğini söylüyorsa, bunun kötü olduğunu bilirsiniz.

Vadik başını eğiyor. Yine sinirlenmeye başlıyor. "Biraz sabırlı ol. Sonsuza kadar onunla kalmayacağız."

Yangını düşünüyorum. Kardeşlerim ve ben Las Vegas'ta bir hafta sonu tatilindeydik, içiyor, kumar oynuyor ve güzel kadınlarla takılıyorduk.

Ve sonra telefon geldi.

Dominika'dan.

Bize haber verilmeden önce nasıl duydu, bunu hiçbir zaman netleştiremedim.

Hemen eve uçtuk ama annem ve babamın güvenliği bizi olay yerine yaklaştırmadı. İyi de oldu. Kim ailesinin kömürleşmiş kalıntılarını görmek ister ki?

BÖLÜM T E R T H I R T E N

CHARLEIGH

Pekala. Bir sonraki Alekseev fahişesi olmak için sırada değildim.

Yola çıkmadan önce bu bilgiyi benimle paylaşmamaları çok kötü oldu.

Açık artırmayı ayarladıklarını ve Dimitri, Alexei ya da başka biriyle eve gitmeyeceğimi bilmek güzel olabilirdi.

Yine de beni bekleyen şeyin çok daha iyi olduğundan emin değilim, çünkü kimse bu bilgiyi benimle paylaşmayacak. Bu da boşlukları benim doldurmam gerektiği anlamına geliyor.

Ve doldurduğum şey pek de iyi görünmüyor. Bu da hala kendime dikkat etmem gerektiği anlamına geliyor çünkü başka kimse bunu teklif etmiyor. Yine de bundan sonra atacağım adımlar iyi düşünülmüş ve en küçük ayrıntısına kadar planlanmış olacak. Adamlar artık beni şahin gibi izliyor olacaklar ve ilk kaçış girişimimde kapıdan kolayca çıkıp gitmem bir daha karşıma çıkma ihtimali olmayan bir fırsattı. Sadece yeni ve daha korkutucu bir ön kapı fedaisine sahip olmakla kalmıyorlar, aynı zamanda yörüngelerindeki herkese - yani herkese - beni yakından izlemeleri talimatı verildi.

Tuvalete yalnız gidebilmem bir mucize.

Bir açıdan, her ne kadar olaydan sonra olsa da, adamların beni açık artırmada satın almaya niyetli olduklarını bilmekten memnunum. Dünyanın Alexeis'lerinin ya da Dimitris'lerinin kirli ellerini üzerimde gezdirmelerine izin vermiyorlardı. Bu iyi bir şey, değil mi?

Ama öte yandan, *onlar*, yani kardeşler tarafından sahiplenilmek de istemiyorum. Neden isteyeyim ki? Benim kendime ait bir hayatım var. Şu an için pek bir şey ifade etmiyor olabilir; her gün ders çalışmak için kalkmak, babamın dükkânında birkaç saat çalışmak ve sonra eve dönüp ders çalışmaya devam etmekten ibaret. Evie'nin davranışsal sorunlarıyla ilgili olarak ara sıra kesintiler yaşadım, ancak bunlarla başa çıkma konusunda biraz profesyonelleştim. Gerçi özenle ilişki kurduğum okul müdürü artık onun saçmalıklarından bıkmaya başladı. Kapı yüzüme kapanmadan önce sadece bir süre iyilik isteyebilirim.

Ve Evie okuldan atılır.

Ama her şey sırayla. Eğer bir çeşit mahkum olursam Evie'ye yardım edemem.

Yerleşkeye geri döndüğüme göre, hâlâ mülkün yönetiminin bende olduğunu varsayıyorum. Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve kış yanaklarımın etindeki acıdan bacaklarım neredeyse bükülüyor. Adamlardan yediğim dayağı hatırlamam sadece bir nanosaniyemi alıyor ve hasara bakmak için banyo aynasına döndüğümde parlak pembe çizgiler ve kabarık yaralarla kaplı olduğumu görüyorum.

Parmaklarımı hassas etin üzerinde gezdiriyorum ama hemen duruyorum. Sanki biri arkama

kızgın bir demirle dokunmuş gibi. Oturabileceğimden bile emin değilim.

Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Ilık bir banyo yapıyorum ve kendimi içine bırakıyorum.

Kıçıma ağırlık vermeden sırtımı. Su ilk başta biraz acıtsa da, sonunda beni rahatlatıyor, en azından rahatlayabileceğim noktaya kadar.

Kir ve Niko'nun bana eskisi kadar kızgın olmadıklarından eminim ama Vadik çetin ceviz. Kin tutar ve asla affetmez. Tabii ki, herhangi biri benden af diliyor mu?

Tabii ki hayır. O zaman siktir et onları.

Alexei veya Dimitri'den herhangi bir tepki gelecek mi merak ediyorum, çocuklar bu karakterlerle ilgilenecek değiller. Ama arkamı kollamam gerekir mi? Beni kendilerinden sayma şansları ellerinden alındığı için peşimden gelecekler mi?

Düşünecek çok şey var. Tehlike her yönden üzerime geliyor ve önce hangisiyle savaşağımı bilmiyorum. Ya da yapabilir miyim.

Adamlar beni rehinci dükkanından aldıklarında, babamın borcu ödenene kadar onlar için çalışacağımı düşünmüştüm. Ve şimdi buradayım, sadece birkaç hafta sonra, sadece Alekseev'lerle ilişkili olduğum için başıma konan bir ödülle. Kir, dün gece yanımdan ayrılmadan önce kardeşlere ulaşmak için rakiplerinin gözlerini bana diktiklerini açıkladı. Bu adamların beni onlara karşı kullanmak için ellerinden geleni yapacaklarını söyledi. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kötü bir şey olduğunu anlamak zor değil. Çok kötü bir şey.

Yaklaşık yüzüncü kez, küçük ve basit hayatımın nasıl böyle bir felakete dönüştüğünü merak ediyorum.

Ve elbette her şeyin ne zaman normale döneceğini merak ediyorum, ancak zaman geçtikçe normale dönmeyeceğinden giderek daha fazla korkuyorum. Sanırım benim çok az söz sahibi olduğum ve muhtemelen sefil ve mutsuz olacak bir 'yeni normal' olacak.

Yine de başımı dik tutmalı, elimden geldiğince ilerlemeye devam etmeliyim çünkü kız kardeşimin bana ihtiyacı var. Her ne kadar havlu atmayı ve önüme ne çıkarsa çıksın elimden geldiğince cesaretle karşılamayı istesem de, savaşmayı bırakamam. Savaşmayı bırakmayacağım.

Çocukların bunu bilmesine gerek yok.

Kimse benimle kalmıyor. Annemi kaybettim ve babam da neredeyse onunla birlikte öldü. Ablam New York'a gitti ve şimdi Alekseev'ler benim tarafımdaymış gibi davranıyorlar, sanki beni gerçekten korumak istiyorlarmış gibi, ama ben daha iyi biliyorum. Onlar da benim yanımda olmayacaklar. Evet, onlara güvenmemi, ihtiyacım olduğunda bana yardım edeceklerine inanmamı sağlıyorlar, tüm bunlar beni bir kez daha bir 'varlık' haline getirebilmek için.

Kir beni dünyadaki son kadınmışım gibi becermiş olabilir, gözlerinin içine bakıp gerçek bir bağ hissettiğim zamanlar da oldu ama bundan daha fazlasını anlamam gerektiğini biliyorum. Onun için hiçbir şey ifade etmediğinden eminim ve benim için de hiçbir şey ifade etmemeli.

İkimiz de azmak istiyorduk ve azdık da. Tabii ki, kardeşlerinin orada olması, beni izlemesi, beni açık tutması çok daha ateşliydi. Ama hepsi buydu. Bir şaşırtmacaydı.

Kaçma girişimim aptalcaydı. Sade ve basit. Tek yaptığım kendim de dahil olmak üzere diğer insanları tehlikeye atmaktı. Bir dahaki sefere, tüm düşüncesizliğimi bir kenara bırakacağım, kaçışım iyi planlanmış olacak ve Evie'yi de içerecek.

Belki doğruca New York'a, ablamızın yanına gidebiliriz. Milyonlarca insanın yaşadığı böyle bir yerde saklanmak zor olmaz, değil mi?

Ama bir şekilde, Alekseev'lerin her zaman istediklerini elde ettiklerini düşünüyorum. Ve eğer düşündüğüm gibi beni istiyorlarsa, öyle ya da böyle beni bulacaklar.

BÖLÜM T E R F O U R T E N

CHARLEIGH

"Victoria. Ben Char."

Nefes nefese kaldı, sonra eliyle telefonu kapattı. Ama ben hala onu duyabiliyorum. "Gil, özel bir telefon görüşmem var. Hemen döneceğim."

Tefeci dükkânının ön kapı zilinin çaldığını duyuyorum ve Victoria'nın mahremiyet için dışarı çıktığını anlıyorum.

Akıllıca. Babamın onu aradığımı bilmesini istemiyorum, tıpkı onun da babamın bilmesini istemediği gibi. "Selam tatlım. Nereye gittin?"

Ugh. Bir an için ona yalan söylemeyi düşündüm. Başladığım yere, Alekseev'lerin pençelerine geri döndüğümü bilirse, beni hayal kırıklığına uğratar mı? Bana yardım etmek için kendi hayatını tehlikeye atmışken, ben arkamı dönüp onun tüm yaptıklarını bir kenara attığımda benim hakkımda daha az mı düşünecek?

Annemin eşarplarını sakladığım yatağımın yanındaki komodine uzanıyorum ve ipeksi kumaşı parmaklayarak içime bir parça huzur dolmasını bekliyorum.

"Vic, Alekseev'lere geri döndüm," diyorum kısık bir sesle.

Onu hayal kırıklığına uğrattığım için duyduğum utanç beni sakat bırakıyor. Bornozumla yatağa uzanıyorum, ağrıyan kığım yüzünden henüz oturmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden yanıma dönüyorum ve bir hıçkırığı bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Geri döndüm Vic. Onlara geri döndüm. Beni aramaktan asla vazgeçmeyeceklerini biliyordum ve zaten Evie için burada kalmam gerekiyordu."

O sessiz bir şekilde haberlerimi dinlerken, dükkânın önündeki işlek caddeden geçen kamyon ve arabaların sesini duyabiliyorum. Bu sesi, babamın dükkanında havayı dolduran trafiğin beyaz gürültüsünü ve gidecek yerleri olan meşgul insanların görüntüsünü özliyorum. Eskiden çok sıradan, çok sıkıcı görünürdü ama yine de bu kadar basit bir hayata geri dönmek için her şeyimi verirdim.

Sıkıcı olabilirdi ama bedavaydı. "İyi misin tatlım?" diye soruyor.

"Öyleyim Vic. Özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Ama Evie'yi bırakamam.

Yapamam," diye fısıldadım.

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın tatlım, içgüdülerini takip etmelisin. Bunu yaptığına sevindim." Sesi yatıştırıcı. Bana annemin sesini hatırlatıyor.

Annem hala hayatta olsaydı, bunların hiçbiri olur muydu? Babam kendini borca sokar mıydı? Evie bu kadar kötü durumda olur muydu?

Burada, Alekseev yerleşkesinde, aslında bir mahkum olarak mı

kalacaktım? Hiç sanmıyorum.

Aslında, bunların hiçbirinin olmayacağına eminim.

Anne, neden? Neden bizi terk ettin?

Son on yılda kendime bu soruyu binlerce kez sordum. Elimden gelen her yolu denedim.

Tanrı'yla, evrenle ya da hayatımı mahvetmekten sorumlu olan her kimse onunla pazarlık yapmayı düşündüm. Canım yanana kadar yalvardım, eğer annemle beş dakika, sadece beş dakika daha geçirebilirim her şeyden, hatta hayatımdan bile vazgeçeceğime söz verdim. Evrene, eğer yer değiştirebilseydik -eğer o hala hayatta olsaydı ve hayatını kaybeden ben olsaydım- bunu kabul edebileceğimi söyledim. Çok fazla insan ona bağlıydı. Ben harcanabilirim.

Annem değildi.

Yine de, tüm bu dualarım, itirazlarım, düşüncelerim ve yalvarışlarım her seferinde cevapsız kaldı. Kimse yalvarışlarıma cevap vermiyor. İşin özüne indiğimizde, onlara cevap verecek kimse *yok*. Hayat böyle işlemiyor.

"Babam nasıl?" Ben soruyorum.

İç çekiyor. "O iyi. Borçlarının serbest bırakılmasına sevindim tabii ki," diye alay ediyor. "Yoksa o da aynı. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Annen öldüğünden beri biraz komada..."

"Evet. Biliyorum. Bak Vic, gitmem gerek. Evie'yi kontrol etmek istiyorum." "Charleigh, bir şeye ihtiyacın olursa, yardım edeceğimi biliyorsun."

Bir hıçkırık daha boğuluyorum ama sesim yine de çatlıyor. "Biliyorum Vic. Teşekkür ederim."

Evie'yi arıyorum, kullan-at telefonumun numarasını rehberine kaydettiğini ve böylece aradığımda cevap vereceğini bildiğini umuyorum. Ama telesekreteri açılana kadar telefon çalışıyor da çalışıyor.

Cevap vermediğinde ona mesaj atıyorum, ucuz bir kullan-at telefonla zahmetli bir iş. Bana akıllı telefonlardan önceki eski günleri hatırlatıyor, 'c' almak için 'iki' tuşuna üç kez basmak zorunda kaldığınız zamanları. Ama sonunda ona bir mesaj gönderebildim.

Cevap yok. Hala.

Endişelenmeli miyim yoksa bunu normal bir ergen yaramazlığı olarak mı görmeliyim emin değilim.

Arkadaşlarıyla birlikte olsa bile, genellikle burnu telefonuna yapışık oluyor. Bu ve ona beni bir süre göremeyebileceğini söylemem beni endişelendiriyor.

Ona ulaşmaya çalıştığımda telefonu açması gerektiğini bilmeli.

Burada olmamın tek sebebi o çocuk. Ve şimdi onu bulamıyorum.

BÖLÜM T E R F EĞER T E N

CHARLEIGH

Yatakta tembellik ettikten, uyuklayıp durduktan ve kız kardeşim için boş yere endişelendikten sonra, yiyecek bir şeyler aramak için odamdan çıkıp mutfığa gidebileceğimi düşündüm.

Başka ne yapmam gerektiğinden emin değilim, ama benden bir beklenti varsa, çocukların bana söyleyeceğini biliyorum. O zamana kadar, gösterişli ortamında boş zamanlarını geçiren bir hanımefendi gibi davranıyorum. Büyük boy kabarık bornozumun kuşağını daha sıkı çekiyorum ve çıplak ayakla aşıya iniyorum.

Hizmetçi ve diğer çalışanlar beni hatırlıyorlarsa da pek öyle davranmıyorlar. Ben evin içinde dolaşırken, onlar görevlerinden başlarını kaldırıp başlarını sallıyor ve işlerine geri dönüyorlar.

Çok garip.

Aynı şey mutfığa gittiğimde de oluyor. Personel telaşla koşuşturuyor ve ben yiyecek ne var diye buzdolabına doğru ilerlerken, yüzüme bile bakmadan sessizce yolumdan çekiliyorlar.

"Merhaba," diyorum aşçıya, geçen sefer geldiğimde yeşil fasulyeleri ayıklamama yardım etmişti. Her ne doğruyorsa onu doğramaya devam ediyor ve benden çok önündeki sebzelere bakarak başını sallıyor. Sanırım ben buralarda *istenmeyen kişiyim*. Her neyse. Buraya arkadaş edinmeye gelmedim.

Buzdolabından bir yoğurt ve bir elma çıkarıyorum ve kapatmadan önce zulama bir diyet kola ekliyorum. Mutfakta birkaç taburenin olduğu tezgâha oturabilirdim ama birincisi, kığım hâlâ ağrıyor ve ikincisi, neden ben yokmuşum gibi davranan insanlarla takılayım ki? Böylece Alekseev'lerin ailesinin bahçesine doğru yola çıktım. Sadece bornozumu giyiyor olabilirim ama kimin umurunda. Personel ve güvenlik dışında kimse beni görmeyecek.

Tam o sırada mutfaktan çıkarken Niko'ya çarpıyorum. Çarpıştığımız sırada gülerek beni dik tutmak için dirseğimden tuttu. Elma yumuşacık bir gümbürtüyle elimden yuvarlanıp yere düşüyor. Aşçı hemen alıp bana bir tane daha getirmek için buzdolabına koşuyor.

Ve tabii ki bunu yapabildiği için Niko, ağzının köşesi nefis bir şekilde yukarı doğru kıvrılmış, her zamanki koyu sarı saçları alnına dökülmüş bir şekilde bana sırtıyor.

Bu sefer umurumda olmadığı için uzanıp düzelttim. Evet,

Niko'nun saçını düzelttim. Ve dünyanın sonu gelmedi.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor rahatça.

Sanırım burada kapana kısıldığım için gitmemden endişe etmiyor. Hem bornozumla ne kadar uzağa gidebilirim ki?

"Bahçede bir şeyler atıştıracaktım. Ailenin bankında."

Gözleri kocaman. "Harika. Ben de bir şeyler yemek için geliyordum. Size katılacağım. Sakıncası

yoksa." Buzdolabında ne olduğuna bakmak için eğilmeden önce omzunun üzerinden bana bakıyor ve neredeyse eriyorum.

Lanet olsun.

Ondan nefret etmem gerekiyor. Hepsinden nefret etmem gerekiyor. Hayatımı mahvettiler. Ama bu adama baktığımda midemde kelekler uçuşuyor ve ergen bir aptal gibi sırtımdan duramıyorum.

Kendine gel, kızım.

Dışarıdaki banka yerleşiyoruz, serin esinti bornozumu havalandırıyor. Niko yanımda olmasaydı, içeri girip üstümü değiştirirdim ama bir aptal gibi onunla bir dakika bile kaybetmek istemiyorum. Bu yüzden burada oturup titremeye başlamamayı umuyorum.

"Parmak eklemlerindeki morluklar mı?" Ellerinin hırpalandığını, çentik ve kesiklerle kaplı olduğunu ilk kez fark ederek soruyorum. Ne halt ediyordu bu adam?

İkimiz de onlara bakarken parmaklarını esnetiyor. "Evet, bunlar çürük. Ve kesikler. Bir kavgada oldu." Banktan düşmek üzereydim. "Sen *mi*? Kavgaya *mı* ettin? Nerede?"

Başka bir şey konuşmak istermiş gibi uzaklara bakıyor. Çok yazık. Ne olduğunu bilmek istiyorum.

Ellerinden birini tutuyorum ve parmağımı kabuk bağlamaya yüz tutmuş bir eklem üzerinde gezdiriyorum. "Hadi. Anlat bana."

İç çekti ve omuzlarını yuvarladı. "Sen gittikten birkaç gece sonra kardeşlerimle şehir merkezinde bir şeyler içmeye gittik. Palyaçonun biri bana çarpıp durdu ve kendimi kaybettim."

Ona bakıyorum. "Ve...?"

"Bir yumruk attım. Meğer o da benim kadar boktan bir ruh halindeymiş, o yüzden birbirimize girdik."

Bir kahkahayı bastırıyorum, çünkü hem Niko'nun bir kavga başlattığını hayal bile edemiyorum, hem de bu çok çocukça. Bu adam lanet olası bir suçlu ve silah taşıyor ve bir barda bir yabancıyla yumruk yumruğa kavga mı ediyor?

Erkeklerin nesi var? Yoksa *erkekler* mi demeliyim?

Kıkırdama dürtüsü geçerken dilimi ısııyorum ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Onu daha fazla utandırmak istemiyorum. Cevap vermesi için onu sıkıştırdığım için yüzü zaten mahcubiyetle kaplanmış durumda. Ama ben bundan hastalıklı, olgunlaşmamış, ortaokullu bir şekilde zevk alıyorum.

"Sen... benim yüzümden mi kötü bir ruh hali içindeydin?"

Nefesimi tutuyorum. Beni burada vurabilir ve ayrılışıma üzüldüğünü düşündüğüm için bile kendimi tam bir aptal gibi hissettirebilir. Ya da evet, onu ve kardeşlerini terk ettiğim için kötü bir durumda olduğunu itiraf edebilirdi.

Her iki şekilde de fark etmez. Durumumu değiştirmez. En azından kendime böyle söylüyorum.

Sonunda bana baktı. "Evet. Gittiğin için üzgündüm."

Vay be. Ayrılmamın onu bu şekilde etkilemesine mi yoksa bunu itiraf etmesine mi daha çok şaşırdığımı bilmiyorum.

Üç kardeş arasında en hassas olanı o, bu yüzden belki de o kadar garip değildir.

Kollarımı ona dolamak ve beni önemseydiği için teşekkür etmek istiyorum. Ama eğer gerçekten umursasaydı, onun yerleşkesinde, ölmüş ebeveynlerine adanmış bir bahçede oturan lanet olası bir mahkum olur muydum?

"Bana kızgın mısın?" Soda kutumu açarak soruyorum. Dışarıda olmak için yeterince sıcak giyinmemişken neden soğuk soda içtiğimi anlayamıyorum. Yine de her şey normalmiş gibi davranıyorum.

Çünkü kesinlikle hiçbir şey öyle değil.

Üzerinde ailesinin adının yazılı olduğu plakete bakıyor ve beni duyup duymadığını merak ediyorum.

"Hayır. Kızgın değilim. Aslında, gitmene ve hatta geri dönmene hayranlık duyuyorum." Ne?

Hayranlık mı?

"Ne... ne?"

Sanki onları kanalize ediyormuş gibi ebeveynlerinin isimlerine bakmaya devam ediyor. "Sen bir

koşma fırsatınız vardı ve koşunuz. Bu çok cesaret ister." Hiçbir fikri yok.

"Ve sonra, kız kardeşine gerçekten yardım edebilmenin tek yolunun kaçmamak olduğunu fark ettiğinde, bizden nasıl bir tepki alacağını bilmeden geri döndün. Bence oldukça güçlüsün."

Bir suçludan iltifat beklemiyordum. Onlar tam olarak dürüst vatandaşlık örnekleri değiller.

Omuzlarımı silkerek alay ediyorum. "Başka seçeneğim yokmuş gibi, değil mi?"

Çenesi birazcık seğiriyor. Yanlış bir şey mi söyledim? Çünkü söylediklerim doğru. Geri dönmek zorundaydım. Burada olmak istediğim için döndüğümü sanıyorsa delirmiş demektir.

"Başka seçeneğim olmadığını söylemem seni şaşırttı mı?" diye sordum.

Gözlerini ovuşturuyor, sonra bana bakıyor. Komik, sadece anneleri aracılığıyla akraba olmalarına rağmen tavırları kardeşlerine çok benziyor. "Ben... sanırım bunu söylemeni beklemiyordum," diyor.

"Ne söylememi bekliyordun? Sizi çok özlediğim için buraya dönmek için sabırsızlandığımı mı? Niko, hadi ama. Burada isteğim dışında tutuluyorum. İstedikimin bu olmadığını biliyorsun."

Lanetleneceğim, ama gözlerinde acıyı görebiliyorum. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Biliyorum. Bunu biliyorum," diyor. "Ama geri dönmek gibi bir seçeneğin vardı. Bunu herkes için daha iyi olacağı için yaptığını düşünüyordum." Duraksıyor. "Dışarısı senin için tehlikeli, biliyorsun, artık bizimle ilişkilisin. Sırf kardeşlerime ve bana zarar vermek için sana tecavüz edecek ve işkence edecek insanlar var."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor ve az önce bitirdiğim yoğurt midemde ekşi bir dönüş yapıyor. Onu yememem gerektiğini biliyordum.

"Yani... burada olduğum için şanslı olduğumu mu söylüyorsun?" diye soruyorum.

Tanrım. Tuzluluğum nereden geliyor bilmiyorum ama pişman olacağım bir şey söylemeden önce bunu bıraksam iyi olacak.

"Öyle demek istemedim. Tam olarak öyle değil. Ama zamanla burada korunduğunuzu anlayacaksınız. Bu senin en büyük önceliğin olmalı. Çünkü eğer güvende değilsen, kız kardeşin de dahil olmak üzere kimseye faydan dokunmaz. Ve şu anda da değilsin."

ALTINCI BÖLÜM

CHARLEIGH

Kendimi sosyeteye takdim edilen bir kız gibi hissediyorum.

Sanırım ben de öyle görünüyorum, kabarık saçlarım ve kabarık, askısız elbisemle. Ama bu gece giydiğim kan kırmızısı, gerçek 'açılma' partilerinde bakire kızların giydiği beyaz değil.

Ayrıca üç tane çok yakışıklı eskortum var, bu yüzden bu konuda da önde geliyorum. "Aman Tanrım! Öldüğünü sanmıştım!"

Stacey ile yüzleşmek için döndüm.

Stacey. Soyunma odasındaki Stacey. Onu soyunma odası dışında hiç görmediğim ve soyadının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için ona sadece bu şekilde hitap edebiliyorum.

Çocuklar da duruyor ve benim Stacey'ye doğru koşup ellerini sıktığımı görünce rahatlıyorlar. "Charleigh, bizimle salonda buluş, tamam mı?" Niko göz kırparak söyledi.

Vay canına. Bana bir an veriyorlar.

Pek sayılmaz. Hâlâ bir koruma var, Frank adında yeni bir koruma atanmış bana, koridorun sonundan beni izliyor. Ancak göze batmıyor ve gözünün üzerimde olduğuna şüphe olmasa da, bana bir dereceye kadar mahremiyet sağlamak için kibarca yana dönüyor.

"Dominika bana gittiğini söyledi!" Ağlıyorum.

Stacey yüzünü buruşturur. "Ne? Bunu neden yapsın ki?"

Dominika'ya Stacey'i ve neden bir süredir ortalıkta olmadığını sorduğum konuşmayı düşünüyorum. Şimdi düşünüyorum da, Stacey'nin gittiğini sadece bana bu işte kimseye bağlanmamam ve arkadaş edinmemem konusunda ders verirken *ima* etmişti.

O kadın bir insan için çok kötü bir bahane.

Başımı sallıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Boş ver. Ne var biliyor musun? Yaşlı cadının sadece benimle dalga geçtiğinden eminim."

Stacey'nin gözlerinden yaşlar süzülüyor ve onları elinin tersiyle itmeye çalışıyor. Tamamen makyajlıdır, muhtemelen sahneye çıkmak üzeredir. "Benimle de uğraşıyordun, o yaşlı sürtük," diye burnunu çekiyor. "Bileğim iyileşip işe döndüğümde *sen* kayıptın, kaçtığını ve bunu konuşacak kadar yaşayamayacağını söyledi. Ben de bunu... şey, söylemek istemiyorum." Beni tam olarak görebilmek için geri adım attı. "Tanrım, şu haline bak. Bir çeşit prenses gibisin."

İkimiz arasındaki zıtlık daha farklı olamazdı ve bu beni kıvrandırıyor. Ben pahalı bir gece elbisesi içinde, zevkli bir saç ve makyajla karşınızdayım, Stacey ise kışını açıkta bırakan tangası ve dikenli platform ayakkabılarıyla bir striptizci gibi giyinmiş.

Hayatın adil olmadığının bir başka örneği. Gerçi esir tutulmuyor, yani belki de durumu o kadar

kötü değildir.

Hayat boyu arkadaşmışız gibi birbirimizin elini sıkıyoruz. Paylaşılan deneyimlerin sizi insanlara bağlaması ne kadar komik.

Şimdi Stacey'nin neden işe gitmediğini biliyorum. "Bileğin incindi, ha? Bu yüzden mi gitmiştin?" Dominika için bunu bana söylemek bu kadar zor olabilir miydi?

Başını sallar ve burnunu çeker. "Evet. Çarpıttım. Bir hafta izin aldım. İki hafta almalıydım ama gelirden vazgeçemem. Çocuğumun astımı var ve ilaçları beni yoksullar evine sokuyor. İlerlemem imkansız" diyor teslimiyetle.

Vay anasını. Sorunlarım olduğunu sanıyordum. Bu da gösteriyor ki, her zaman sizden daha kötü durumda olan birileri vardır.

"Dışarıdayken sana ödeme yapmıyorlar mı? Yani, hiçbir şey alamıyor musun? Kesinlikle hiçbir şey?"

Gönülsüz bir kahkaha atıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Sence Dominika hiç kimse için iyi bir şey yapar mı? En azından karşılığında önemli bir şey beklemeden?"

Hadi canım.

"Yani ölmüşüm gibi mi söyledi? Sürpriz, ölmedim," diyorum ironik bir kahkaha atarak.

"Bence senin kaçtığını örtbas etmeye çalışıyordu. Bunun onu kötü göstereceğini düşündü."

Küçük gece çantamı karıştırıyorum. "Bugün burada olduğumu biliyor mu?"

Çocuklar ona söyledi mi? Yoksa onu büyük bir sürpriz mi bekliyor?

Stacey omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ama seni bulduğunda yüzünü görmeyi çok isterim." "İşte. Al bunu," diyorum ve Stacey'ye iki yüz dolarlık banknot uzatıyorum.

Gözleri açılıyor ve almak için elini uzatıyor. Ama aynı hızla geri çekiyor. "Oh, yapamam."

Ona ittirdim. "Sahneye çıkmadan önce soyunma odasına sakla. İçki servisinden kazandığım para. Lütfen al. Al bunu."

Şimdi elinde olan paraya bakıyor ve banknotları olabildiğince küçültüyor. "Teşekkür ederim, Charleigh. Çok teşekkür ederim."

Uzun bir koridorun aşağısından Dominika bağılıyor. "Stacey, ayaktasın! Kıçını kaldır ve buraya gel."

Stacey bir paraya bakıyor, bir de bana. "Sen-" diye sormaya başladı.

Bir tomar banknotu geri alıyorum ve gitmek için omzuna vuruyorum. "Dolabına koyacağım. Git hadi!" Israr ediyorum.

Kibarca yarı dinleyen korumaya dönüyorum. "Frank, bunu Stacey'nin dolabına koyuyorum. Hemen geliyorum, tamam mı?"

Bana doğru yürüyor, devasa gövdesi 'önceki' hayatımda beni ölümüne korkutacak bir şeydi. "Elbette, Bayan Gates. Dışarıda bekleyeceğim."

Çocukların nerede olduğumu merak edeceklerini bildiğim için soyunma odasına koşuyorum ve aslında hiçbir zaman kilitli olmayan dolapları açıyorum.

Eski püskü eşyalar çoğunlukla ıvır zıvırla, eski çalışanların bıraktığı eşyalarla ve koyacak başka yer olmadığı için oraya tıktırılmış şeylerle dolu. Ama iç kapısında küçük oğlunun fotoğrafı olan Stacey'nin dolabını bulduğumda, paramı çantasının dibine tıktırıyorum. Tam çocuklara katılmak için aceleyle dışarı çıkacağım sırada dolabın kapısını çarparak kapattım ve bu hareket hemen yanındaki dolabın açılmasına neden oldu.

Aman Tanrım. Kulübün geri kalanı bu kadar gösterişliyen soyunma odasına birkaç yenilik yapabileceklerini düşünürsünüz.

Açılan dolap kapağını kapatmak için döndüğümde, içindeki mont ve çantanın Dominika'ya ait

olduğunu fark ediyorum. O parfümün ezici kokusunu nerede olsa tanırım.

Eşyalarına bakmak için bir an duraksıyorum, o yanımda değilken çok zararsız görünüyorlar. İşte o zaman en üst rafa yerleştirilmiş ve üzerinde 'fotoğraflar' yazan bir kutu görüyorum.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Kendi işime bakmalıyım. Kadın korkunç ve onun hakkında bildiğimden daha fazlasını bilmek istemiyorum.

Ama kendime rağmen kutunun kapağını kaldırıyorum, çünkü sağduyu, Alekseev'ler pençelerini bana geçirmeden önceki hayatımda uyguladığım bir şey gibi görünüyor.

Topuklu ayakkabılarımla bile kutuya uzanmak zor, bu yüzden onu almak için biraz zıplıyorum ve tabii ki, benim için işler böyle yürüdüğü için, devriliyor ve bir sürü fotoğraf başımdan aşağı ve yere yağıyor.

Lanet olsun.

Onları bir araya getirmek için çabalıyorum. Eğer Dominika beni eşyalarını karıştırırken görürse, kellemi alır. Gerçi artık Frank korumam olduğu için beni rahat bırakmaya daha meyilli olabilir.

Riske atmak istemiyorum.

Fotoğrafları toplarken durdum.

Alekseev kardeşlerin hepsi ve ebeveynleri olduğunu tahmin ettiğim iki yetişkin. Fotoğraflar ailenin çeşitli kombinasyonlarını içeriyor - çocuklar anneleriyle, sonra babalarıyla ve tabii ki hepsi birlikte. Sanırım kulüpte bir kutu aile fotoğrafı olması o kadar da alışılmadık bir durum değil. Ne de olsa Alekseev'ler kardeşlerin küçüklüğünden beri bu işletmenin sahibi.

Daha yakından bakınca iki ağabeyin babalarına benzediğini gördüm. Doğal olarak Niko benzemiyor. Ancak hiçbirinin annelerine benzeyip benzemediğini söyleyemiyorum ve bunun iyi bir nedeni var.

Fotoğraflara bir dakika bakmam gerekiyor çünkü çok tuhaf, ama yüzü her fotoğrafta öfkeyle çizilmiş, sanki bir ataş veya başka bir sivri uçla.

Bayan Alekseev'in yüzü neden çizilmiş olsun ki?

Ve bunlar neden Dominika'nın dolabında olsun ki?

Soyunma odasının kapısının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla irkiliyorum ve kalbim yerinden fırlıyor. Yakalandım.

"Charleigh? Geliyor musun?" Frank arıyor.

Fotoğrafları elimden geldiğince hızlı bir şekilde topluyorum ama acelemden elimden kayıp tekrar yere düşüyorlar.

"Hemen geliyorum Frank, kusura bakma. Sadece makyajımı tazeliyorum." "Hadi gidelim o zaman. Çocuklar seni arıyor."

"İki saniye," diyorum, rahat görünmeye çalışarak.

Tek yapması gereken kapıyı açmak ve beni birinin dolabındaki fotoğraflarla uğraşırken görecektir.

Fotoğrafları topluyorum ama kutuya geri koyacak zamanım yok. Bu yüzden onları zaten eski ofis malzemeleri gibi ıvır zıvırla dolu olan kullanılmayan dolaplardan birinin arkasına sıkıştırıyorum ve her ikisinin de kapısını kapatıyorum.

BÖLÜM SE VE NT E N

CHARLEIGH

"Üzgünüm Frank. Düşündüğümden uzun sürdü," dedim ve kapıyı açtığımda ona gülümsedim.

Az önce gördüklerimi zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak onu, çocukların beni beklediği salona kadar takip ediyorum. Çocuklar için 'açık' olmam gerekiyor. Çok fazla bir şey söylemediler ama üyelere geri döndüğümü ve bundan daha mutlu olamayacağımı kanıtlamak için bir gösteri yaptığımızı biliyorum.

Elbette hepsi saçmalık, ama çocuklara yardım edersem, onların da bir noktada bana yardım edeceklerine inanmak zorundayım, bu yardım Evie'ye destek şeklinde gelecek. Kendimden, özgürlüğümü geri kazanmaktan ya da hayatımda bir şeyler yapmaktan hemen hemen vazgeçtim ama Evie'den vazgeçmeyeceğim. Ve eğer çocuklar benden herhangi bir işbirliği istiyorlarsa, bunu karşılayacaklardır.

Frank ve ben salona yaklaşırken Dimitri'nin cep telefonu ile konuştuğunu fark ettim.

Ugh. Kafam Dominika'nın tuhaf fotoğrafları ve onlardan çocuklara bahsedip bahsetmemem konusunda dönüp dururken tam da ihtiyacım olan şey. Umarım konuşmadan geçebilirim.

Öyle bir şansımız yok.

Frank benden önce kapıdan geçiyor ve tam onu takip ederken bir el üst kolumu kavırıyor ve koridora geri çekiliyorum.

"Hey!" diye bağıryorum.

"Geri döndü," diyor Dimitri neşeyle, beni kendine öyle bir çekiyor ki nefesindeki sigara kokusunu alabiliyorum.

"Çekil-" Bağıryorum, kendimi onun elinden kurtarıyorum.

Ama Frank, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, daha hızlıydı. Kapı aralığından içeri dalıp Dimitri'nin üzerine atlıyor, beni çekip kurtarıyor ve adamı öyle bir itiyor ki geriye doğru uçup kışının üzerine düşüyor.

Yılmayan Dimitri, tekrar ayağa kalkarken yüksek sesle güler. "Güzel Charleigh'miz geri döndü. Dedikodulara göre sen kaçmışsın ve çocuklar da... bilirsin, seni acılarından kurtarmak zorunda kalmışlar. Tabiri caizse." Deli gibi kıkırdıyor.

Ürkütücü. Hâlâ beni bırakmayan Frank'i salona kadar takip ediyorum, sanırım başka biri beni yakalamak isterse diye.

"Artık buraya girmesine izin verilmediğini sanıyordum," diye fısıldıyorum. "Himm," diye homurdandı. "Pakhan'dan gelen bir istekle ilgili bir şey."

Odanın diğer ucundaki çocuklar beni görünce ayağa kalktılar. Ama oraya gitmeden önce Frank'e

döndüm. "Teşekkür ederim."

Bana bakmıyor, onun yerine odayı inceliyor. Sanırım bu da işinin bir parçası. "Rica ederim, Bayan Gates," diyor sessizce, duygusuzca.

Tam çocuklarla otururken kapıda bir kargaşa oldu. Çünkü her zaman

Bu ılgın dünyada bir çeşit üzüntü.

Dimitri'yle birlikte bir adam geliyor ve ikisi bize doğru yöneliyor. Kir'in sandalyesinin arkasında durmak için hamle yapıyorum ve göz ucuyla Vadik'in elini takım elbise ceketinin içine soktuğunu görüyorum.

Taşıdığından emin olduğum silahı kontrol edeceğimi sanıyorum. Kendi kulübünde bile. Hiçbiri ayağa kalkmıyor. Düşündüğümde, akıllıca bir g hamlesi. Oturmaya devam etmek bir hakarettir. Uygun saygıyı reddeder.

Bu dünya hakkında her gün daha fazla şey ğreniyorum. Ama şu anda keşke başka bir yerde olsaydım. Dimitri'nin sorun çıkarmak için burada olduğuna şüphe yok ve her zamanki gibi tam ateş hattındayım.

"Dimitri'nin yanındaki adam kim?" Kir'e sessizce sordum. "*Pakhan'ın* adamlarından biri. Onun iki numarası." İki numara mı? Bu da ne demek oluyor?

Frank kardeşlerin yanında, saygıdeğer bir mesafede pozisyon alıyor. Olanları görüp ayrılan biri dışında kulüpteki diğer beyler büyük bir ilgiyle bize doğru dönüyorlar.

"Dimitri," diyor Kir yüksek sesle i çekerek, "neden istenmediğin bir yere geri dönüp duruyorsun anlamıyorum."

Hakaret hemen sırtından kayıyor. "Bir mesaj iletmek için buradayız," diyor neşeyle. Vadik viskisinden uzun bir yudum aldıktan sonra derin bir nefes çekiyor. "*Ne?*" diye tersliyor, sanki rahatsız ediliyormuş gibi.

"Bu kadın," diyor *Pakhan'ın* adamı, "Dimitri'ye ait." Bana doğru işaret ediyor.

Ne oldu? Ne oluyor lan? Ben kesinlikle ona ait *değilim*.

Kir'n sandalyesinin arkasına tutunuyorum. *Hiçbir yere* gitmiyorum.

"Onu teslim et," diye ekliyor.

Kimse kıpırdamıyor ve sonra sanki işaret verilmiş gibi Vadik bir kahkaha patlatıyor. Uzun ve yüksek sesle devam eder ve etrafındaki herkes titrer.

Ben hariç. Bunda komik bir şey görmüyorum.

Tanrı aşkına, neden erkekler *benim* için kavga ediyor? Ben bir hiçim. Sunacak hiçbir şeyim yok. Bazılarının grnşm beğendiğini biliyorum ama onlar için önemli olan tek şey bu mu?

Ve eğer yleyse, neden sokakta yürüyen diğer güzel kızların peşinden gitmiyorlar? Neden bana bu kadar kafayı takmışlar?

Oh. Doğru ya. Gerçekten *ben* değilim. İşin aslı öyle değil. Bu gle ilgili ve Dimitri, Alekseev kardeşlerin sahip olduğu şeyi istiyor. Bu kadar basit. Aslında istemedikleri bir oyuncak için kavga eden çocuklar gibi. Eğlence onu almakta. Diğer çocuğu ezmek. Onu aşağılamak.

şimdi bu adamlarla zaman geçirdiğim için, amaçları çok açık. Ve hatta bana sorarsanız bazen çocukça, ki bunu kimse yapmaz.

Bununla birlikte, intikam zevklerinin ocuk oyuncuğı olmadığını söyleyebilirim. Birisi çok ileri gittiğinde ne olduğunu henüz görmedim, ama bunun neye benzediği hakkında oldukça iyi bir fikrim var.

"Siktir. Defol," diyor Vadik ve Dimitri orada değilmiş gibi kardeşlerine dönüyor.

Aman Tanrım. Bu gördüğüm en agresif hareketti.

Pakhan'ın adamı ve Dimitri fark etmemiş gibi davranırlar. "Dalga geçmiyoruz Vadik. "Biz *Pakhan* konuştu."

Bu Vadik'in dikkatini çekmiş gibi görünüyor. "Bunu onunla konuşacağım. Haber verdiğiniz için

teşekkürler." Elini sallayarak onları gönderir.

Lanet olsun. İkiye katlıyorum.

Pakhan'a karşı gelmenin sonuçları nelerdir? Daha sonra sormak üzere aklıma not aldım.

Dimitri'nin yanındaki adam teslim olmuş görünüyor, anlık savaşı kaybettiklerini kabul edebiliyor. Ancak Dimitri'nin yüzündeki bok yiyici sırtıştan da anlaşılacağı üzere, bu savaşı kaybettikleri anlamına gelmiyor.

Kardeşlere ters ters baktı ve sonra bana döndü. *Bana*. Keşke beni rahat bıraksa, kardeşlerle kavga edecek başka bir şey bulsa. Herhangi bir şey. Sadece ben değil.

Dimitri'nin gözleri bana dikilmişti ve ben eğilip Kir'in sandalyesinin arkasına saklanmak istiyordum. Burada değilmişim ve bunların hiçbiri olmuyormuş gibi davranmak istiyorum.

Tıpkı annem öldürüldüğünde on yaşında olan ben gibi.

Ama artık çocuk değilim ve başımın çaresine bakmalıyım. Çenemi dik tutuyorum ve ona dik dik bakıyorum. Nefretimi hissetmesini istiyorum. Birinin onu bu kadar iğrenç ve tiksindirici bulduğunu bilerek iki büklüm olana kadar içini yakmasını istiyorum. Beni korkuttuğu kadar onu da korkutmak istiyorum, ta ki bir bebek gibi ağlayıp benden af dileyene kadar. Dizlerinin üstünde.

Bir gün, bunu gerçekleştirecek güce sahip olacağım. Ben de bu adamlar kadar sert ve nefret dolu olmaya başladım. Elbette bana da bulaşacaktı. Bu kaçınılmaz.

Dimitri'nin dünyada korktuğu son kişinin ben olduğumu biliyorum ama bu her zaman böyle olmayacak. Öyle olana kadar, onu korkutma yeteneğine sahip olduğumu ve onu vahşice incitmenin bir yolunu bulduğumu hayal edeceğim.

"Bu iş," diyor parmağıyla işaret ederek, "daha bitmedi." Gözlerini bana dikeyyor ve hemen arkasından *Pakhan'in* adamıyla birlikte kapıya yöneliyor.

Niko gelip beni bir sandalyeye oturttuğunda, titrediğimi gizlemek için elimden geleni yaparak Kir'in arkasında kalıyorum. Ortadaki küçük masanın üzerine bir konyak koyuyor ve sıcak ellerini rahatlatmak istercesine omuzlarıma koyuyor. Sert likörü yudumluyorum ve pek hoşuma gitmese de boğazımdan aşağıya doğru inerken üzerime bir sıcaklık battaniyesi örtülüyor. Bir an için her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum.

Ama gerçekten inanmıyorum. Hiçbirine inanmıyorum.

BÖLÜM T E R E Ğ İ

Vadik

Ofisimin kapısı hafifçe çalınıyor ve kim olduğunu hemen anlıyorum.

Bu binada kapıyı hafifçe çalan tek kişi Charleigh'dir, sanki kapıyı duymamamı ve "oh, denedim," diyerek çekip gitmeyi umuyormuş gibi.

Onu görmeye hevesli olduğumu söyleyemem. Erkeklerin onun bizi bırakıp gitmesini atlattıklarını biliyorum, tabii en başından beri kızgınlarsa, ama ben onlar gibi değilim. Neden bilmiyorum. Onlardan farklı bir hayatım olmadı ki. Kir aşkını bir araba kazasında kaybetti ve Niko da babamızın aslında onun olmadığını öğrendi.

Tanrı aşkına, şikayet edecek neyim var ki? İşin aslına bakacak olursak, kardeşlerimin her ikisinden de daha kolay bir hayatım olduğu bile söylenebilir.

Eğer durum buysa, neden bu kadar kötü bir piçim?

Soğuk ve umursamaz biri gibi göründüğümü biliyorum. Ama belki de Kir ve Niko'dan daha derinden hissediyordum. Eminim bir psikiyatrist doktor bu işin özüne inebilir, ama bu asla olmayacak çünkü birincisi, o kadar da umurumda değil ve ikincisi, zaten vaktimi asla bu şekilde boşa harcamam.

Yani evet, Charleigh benim bok listemde ve bunu bir türlü unutamadım. Bu gerçeikle, onun beni bu kadar derinden etkilemesine izin verdiğim için gurur duymuyorum, aslında bu kadar önemsemem beni daha da kızdırıyor. Kısır bir döngü bu. Gittiği için ona kızgınım ve ona kızgın olduğum için ona daha da kızgınım.

Tanrım, bu çok saçma.

Charleigh'i kulübe getirme çabamız, onu göstermek ve biz Alekseev'lerin her şeyi kontrol altında tuttuğumuzu üyelere kanıtlamak için şık giyinmemiz, Dimitri tarafından bir şekilde raydan çıkarıldı. Her zaman etrafta, her şeyi mahvetmeye hazır. Çocukken de böyleydi, bunca yıl sonra da hâlâ öyle. Yüz üstü düştüğü ya da astım krizine girdiği için oyunu durdurmak zorunda kaldığımız çocuktuk. Kirli pençelerini değdirdiği her şeyi mahvetme konusunda esrarengiz bir becerisi vardı ve hala da var.

Kapının tekrar çaldığını duyuyorum. Charleigh hâlâ orada ve bu bana anlık bir mutluluk veriyor.

Beni görmek istiyor.

Tanrı aşkına. Neyim var benim? Beni görmek isteyip istememesi kimin umurunda? Hiçbir anlamı yok. Asla da olmayacak. Doğru fırsatı bulsa hemen gideceğinden hiç şüphem yok.

Tabii ki, fazla uzaklaşmadan ölecek. Rakiplerimiz -Dimitri ile sınırlı değil- kendimiz için istediğimizi bildikleri bir kadını öldürerek hünerlerini sergilemekten başka bir şey istemezler.

Bir erkeği aşağılamak ya da incitmek bir şeydir. Ama birinin kadınına zarar vermek

Saygısızlık. Birine sizin üzerinizde hiçbir gücü olmadığını ve asla da olmayacağını söylemenin en ilkel yoludur. İşin özü, bu nihai bir savaş eylemidir. Ve Charleigh kendini onu koruyamayacağımız savunmasız bir noktada bulursa, mahvolur. Gerçekten, gitmeyi çok istiyorsa bırakalım gitsin. Hiç şüphesiz zamansız bir sonla karşılaşacak ve etrafta asi kız kardeşine bakacak kimse olmayacak. Ama en kötüsü, kardeşlerim ve benim için, rakiplerimiz bizi geri dönüşü olmayan bir şekilde alt etmiş olacak. Hiçbir şey bizi bu kadar zayıf ya da etkisiz.

Charleigh giderse bu onun için kötü olur ama bizim için daha kötü olur.

Tanrım, kulağa ne kadar boktan geliyor. Ama kimse Charleigh'in bizim hasta ve sapkın Bratva dünyamızda bir piyondan başka bir şey olmadığını söylemedi. Onun masum olduğu kadar biz de ahlaksızız. Bizim pençelerimize düşmesi tamamen kötü bir şans. Ezik babası onu pratikte bize atmasaydı, hala yırtık kot pantolon ve yırtık spor ayakkabılarıyla etrafta koşturuyor, yirmi yaşındaki tüm gençlerin yaptığını yapıyor olacaktı.

Onun yerine, biz hasta piçlerle baş başa kaldı.

"İçeri gel," diyorum, muhtemelen söylemem gerekenden biraz daha sert bir şekilde.

Sorun değil. Benimle nerede duracağını bilmesi gerekiyor. Ben korkak biri değilim.

Kapım, ya da babamınki mi demeliydim, yavaşça açılıyor ve Charleigh kafasını içeri uzatıyor.

"Hey, Vadik. Bir dakikan var mı?"

Çekilmez bir hıyar olduğum için yüksek sesle iç çekiyorum ve masamdaki birkaç kâğıdı yere çarparak ziyaret saati olmadığını bildiriyorum.

Yine de bu, neden uğradığını merak etmediğim anlamına gelmiyor.

Sessizce içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor, üzerinde kardeşlerimden birinin ona aldığı güzel kırmızı elbisesi ve topuklu ayakkabıları var.

Piçler aşık olmuş. Bunu saklamaya bile çalışmıyorlar. Yine de güzel görünüyor.

Odaklan, pislik.

"Seninle birkaç şey hakkında konuşmak istiyorum," diyor.

Gergin olduğu, ellerini belinin önünde birleştirmesinden belli, ama bununla mücadele ediyor, çenesi yukarıda ve hoş bir gülümsemeye kendine hakimmiş gibi görünmeye çalışıyor.

Bir yandan benden korkması beni öldürüyor. Diğer yandan, hasta sikici tarafım bundan hoşlanıyor. "Benim için niyetinin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Vay be. Direkt konuya giriyorum.

"Detaylandırabilir misin?" Sadece bir pislik olmak için soruyorum.

Rahatsız bir şekilde kayıyor, bu da sikimin sertleşmeye başlamasına neden oluyor. Kahretsin, ben hasta bir orospu çocuğuyum.

Pratik bir konuşma yapacakmış gibi çenesini dik tutuyor. "Burada mı kalacağımı yoksa açık artırmaya mı çıkarılacağımı bilmek istiyorum."

Başımı sallayarak yaklaşmasını işaret ediyorum. Masamın kenarına kadar geliyor ve sanki yaklaşımdan korkuyormuş gibi, uzanamayacağım bir yerde duruyor.

Çünkü öyle. Olması gerektiği gibi.

BÖLÜM T E R N İ N E T E N

Vadik

Ona doğru uzandım. Bir süre düşündükten sonra elini benimkinin içine sokuyor - başka ne seçeneği var ki gerçekten? Masa sandalyemde arkama yaslanıyorum ve onu bacaklarımın arasına çekiyorum.

"Ne... ne yapıyorsun?"

Kemer tokamı açmaya başladım. Pantolonumun düğmelerini açıyorum ve onları ve boxer'ımı kışımın altına itiyorum, sandalyemin derisi etime karşı soğuk.

İkimiz de sikime bakıyoruz, kaya gibi sert ve kızgın, dikkat istiyor ve doğrudan önümdeki güzel kadını işaret ediyor. Bakışlarının ereksiyonuma kilitlenmesini izlerken, kendimi yumrukluyorum, yukarıdan aşağıya doğru okşuyorum. Yavaşça. Çok yavaşça.

Şimdi kırmızı ve dolgun olan dudakları, farkında bile olmadığından emin olduğum bir şekilde, azıcık aralanıyor. "Elbiseni yukarı çek," diye emrediyorum.

Transa geçip bir anlık tereddütten sonra elbisesinin eteğini külotla kaplı kasıkları ortaya çıkana kadar kaldırıyor, kalçalarının kesiştiği yerde küçük bir V harfi beliriyor. Artık açıkta olduğu için, yemin ederim ki onun ateşinin hafif bir kokusunu alıyorum ve Tanrım, tatlı ve boğucu, sanki bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürmek için tasarlanmış gibi.

"Kendine dokun."

Bir eliyle elbisesini tutarken, diğer eliyle tereddütte amını okşuyor. İşaret ve orta parmağını, külotunun altından dış hatları zar zor fark edilen dudaklarının girintisi arasına bastırıyor ve en hafif, en tatlı nefesini veriyor.

"Çok güzel, güzel kız," diye mırıldanıyorum, kendi vuruşlarıma devam ederek. "Şimdi diz çök."

Yüzünü şaşkınlık kaplıyor ve sonra açık kalçalarıma yaslanarak yere çöküyor. Kışımı ofis koltuğunun kenarına itiyorum ve sikimi tam onun güzel ağzına doğrultuyorum.

Bana bakıp yutkunuyor ve o anda yüzüne boşalmamam bir mucize. Eğer hayatımda saf mükemmellikte bir an varsa, o da budur. Birinin sikinin emilmesini beklemek her zaman heyecan vericidir, ama üzerimde anlamaya başlayamadığım bir tür etkisi olan bu kadınla ilgili bir şey heyecan vermenin ötesinde.

Kendine gel, pislik.

Dudaklarını ereksiyon halindeki sikime götürüyor ve sikinin ucunda biriken prekuma sürterken gözleri kapanıyor. Ağzı açılıyor ve beni yarıya kadar alıyor, mükemmel dudaklarının arasından içeri ve dışarı kaydırıyor.

Sikimin ucunda bir meleğin, mutlak bir meleğin olması, ona bir tür hazineymiş gibi tapınması hayatımın en önemli anlarından biri değilse ne olayım. Elbette güzel hissettiriyor, ama görünüşü

Daha da iyisi.

Burada, babamın ofisinde, kudretli bir imparatorluğun başında oturuyorum, pantolonum ayak bileklerimde ve kırmızı elbiseli güzel bir kız önümde diz çökmüş, ağzıyla beni memnun etmek için elinden geleni yapıyor.

Daha iyisi olamazdı.

Sonra bir ses duydum. Ne olduğundan emin değilim ama Charleigh'den geliyor. Öğürmüyor, ağzına o kadar girmedim. Tekrar duyuyorum. Neredeyse nefes almakta zorlanıyormuş gibi geliyor.

Onu dikkatlice aletimden itiyorum ve ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum. "Ne oldu? İyi misin?"

Gözleri sulanıyor, ki bu alışılmadık bir durum değil, ama sonra sulanmaya devam ediyor ve çok geçmeden gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlıyor. Güzel ağzı bozuluyor, genişliyor ve derinden, çok derinden üzgün birinin şeklini alıyor. Kırılmış. Kaybolmuş.

Söylemeye gerek yok, bu ereksiyonumun sonu oldu.

Charleigh'i ayağa kaldırıp ona katılıyorum, pantolonumu tekrar yukarı çekip kendimi toparlarken bir yandan da neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Ne oldu?" diye sordum. Tekrar giyindikten sonra ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onu kol mesafesinde tutarak ani duygularını anlamaya çalışıyorum.

Ama o sadece başını öne eğiyor, saçları yüzünü kapatıyor ve titriyor, ses çıkarmamaya çalışıyor ama başaramıyor.

Az önce ne oldu öyle?

Oturup onu kucağıma çekiyorum, başı omzuma gömülmüş, kollarımda titrerken gözyaşları ve sümüşü beni ıslatıyor. Beni kavriyor, takım elbisemin ceketini avuçluyor, sanki canı pahasına tutunuyormuş ve bırakırsa ne olacağından korkuyormuş gibi. Hıçkırıkları azalmadan önce daha da yükseliyor ve tek yapabildiğim onu daha sıkı çekmek ve saçlarını okşamak oluyor.

Ne olduğunu ve neden bu kadının beni sınırlarıma kadar zorlamasına izin verdiğimi bilmiyorum. Ailem ve kendim dışındaki herkesi her zamanki gibi hiçe saymam, beni her türlü soruna karşı savunmasız bırakarak pencereden uçup gitti.

Böyle bir şeyin olmasına izin veremem. Bu çok aptalca. Tehlikeli. Ve yıkıcı sonuçları olacak.

Sonunda sakinleştiğinde, ona verdiğim mendile burnunu sümkürüyor, gözlerini siliyor ve birkaç derin nefes alıyor.

Kucağımdan kalkmıyor ama bana da bakmıyor. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" diye soruyor sessizce.

Kalbe saplanan kör bir bıçak bu sorudan daha iyi hissettirirdi.

Benim bir dev olduğumu düşünüyor. Soğuk, kalpsiz, sadece kendini düşünen, öne geçmek için kimi alaşağı ettiğini umursamayan bir piç.

Neden aksini düşünsün ki? İyi bir adam olduğumu düşünmesi için ona ne sebep verdim? İlk fırsatta kaçmasına şaşmamalı. Başka biri olsa aynısını yapardı.

Pisliğin teki olduğumu biliyorum. Yılın iyi adamı ödülünü alacağımı hiç sanmıyorum. Ancak birine nazik davranmak kuraldan ziyade istisna olarak görüldüğünde, ben bile bir şeylerin berbat olduğunu kabul etmek zorundayım.

Şaşırdığımdan değil. Daha önce de aynı nedenle, sevgisiz ve ilgisiz olduğum için kadınlar tarafından terk edildim. Bu benim gururumu incitti. Ama yolumu değiştirecek kadar değil.

Bunu Charleigh ile paylaşabilirim. Ama paylaşmayacağım. Bu çok riskli ve ben aldığım riskleri dikkatle ölçerim. Aşkın annemle babama neler yaptığını gördüm; ilişkilerini, birbirlerinden uzaklaşmalarını ve sonra tekrar bir araya gelmelerini. En büyük çocuk olarak tanık olduğum dram,

beni asla bir yuva kuramayacağıma ikna etti.

aşığı. Hatta aşık olmak bile.

Acaba şu anda onlara sorsam ailem buna değdiğini söyler miydi? Ne de olsa el ele öldüler. Bu kadın bana istemediğim şeyleri hissettiriyor. Bu ne kulüp, ne ailem ne de benim için iyi. "Bu... oldukça iyi bir soru. Bak Charleigh, bir insan olarak benim de sınırlarım var. Bunlar açık. Bir iyi bir kız ol ve verebileceğimi kabul et. Tamam mı?"

Ne kadar ezik bir cevap. Ama en fazla bu kadar savunmasız kalabilirim. "Hala... hala beni satacak mısınız?" diye soruyor titreyen bir sesle.

Ve işte, bu kızın korkularının derinlikleri. Bu kadar karanlık ve dipsiz olduklarını fark etmemiştim.

Benim açımdan alçakça bir hareket.

"Korkarım... eğer sizi hoşnut etmeyecek bir şey yaparsam, beni bir kenara atarsınız. Bir çöp parçası gibi." Tam o sırada ofisimin kapısı çalındı. Sessiz Charleigh g i b i değil, yüksek sesle, talepkâr, iddialı bir vuruş, eklemleri acıtan türden ama şüphesiz yüksek sesle ve net bir şekilde duyuluyor.

BÖLÜM T E R T İ F İ

Vadik

"Ne?"

Bağırıyorum. "Bu
Dominika." Tabii
ki öyle.

Uzun bir nefes alıp yavaşça verirken Charleigh göğsümün daha derinlerine gömülüyor, kadının sesinden rahatsız olduğu belli.

Anlayabiliyorum.

Dominika öylece içeri dalmaması gerektiğini çok iyi biliyor, gerçi bundan daha fazlasını istemeyeceğine eminim. Kapıyı çalmadan önce dinlediğinden hiç şüphem yok ve muhtemelen tüm konuşmamızı duymamış olsa da, usulca konuştuğumuzu duydu. Şimdi meraktan ölüyor.

Başkalarının samimi bir sohbet içinde olduğunu fark eden çoğu insan uzaklaşacak kadar akıllıdır. Sonra geri gelirler. Ya da en azından hafifçe adım atar. Ama Dominika öyle değil. Hayır, sırf başkalarının acı çektiğini görebilmek için işler tam gaz ilerlerken, en acı verici noktadayken, en kötü durumdayken içeri dalar. Bu boktan zevk alıyor.

Çılgın sürtük.

Akıllıca davranıp çekip gideceğini düşünerek cevap
vermedim. Çok şey umuyorum sanırım.

"Vadik, Charleigh'i arıyorum," diyor.

Tabii ki öyle. Peki neden? Neden Charleigh'i arıyor ki? Artık ona garsonluk yaptıracak değiliz ya. Bu çok tehlikeli. O bunu biliyor.

"Dominika, sana onun için endişelenmemeni söylemiştim," diye sesleniyorum.

Babam bu kadını onca yıl nasıl becerdi bilmiyorum.

"Ama Vadik, soyunma odasında bazı şeyler... kayboldu ve Charleigh'nin bu konuda bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum."

Bu haber üzerine Charleigh kollarımda kaskatı kesildi. Sonra titremeye
başladı. İlginç.

"Bunu seninle sonra konuşacağım,
Dominika." Eminim ipucunu anlayacaktır.

Ve öyle de yapıyor. Ağır topukları her zamankinden daha vurgulu bir şekilde koridorda *gümbür gümbür* ilerliyor, ta ki ben neyse ki artık onları duyamayana kadar.

Ugh. Bu kadın hakkında bir karar vermemiz gerekecek. Ben fazla düşünen biri değilimdir - genellikle kararlarımı hızlı ve kesin bir şekilde veririm- ama Dominika biraz daha karmaşık.

Onu neredeyse tüm hayatımız boyunca tanıdık. Babam için önemli biri olduğu açıktı.

Vasiyetinde adı geçecek kadar. Mikey Amca'nın ihmalinin yarattığı karmaşada kulübü ayakta tuttu. Bu bakımdan kardeşlerim ve ben kendimizi ona karşı biraz borçlu hissediyoruz.

Bu da birini etrafta tutmak için boktan bir sebep.

"Dominika'nın neden bahsettiğini biliyor musun? Soyunma odasıyla ilgili bir şey mi?"

Doğrulmuş ve kendini toparlamaya başlamış gibi görünen Charleigh'ye soruyorum.

Bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Yani, artık burada çalışmıyorum, o yüzden oraya gitmek için bir nedenim yok."

"Evet, ama son zamanlarda oraya gittiniz mi? Bana doğruyu söyle."

Saçının ucuyla oynuyor, daha önce de yaptığını gördüğüm bir şey. "Şey, evet. Geçen gece Dimitri ile salonda sorun yaşamadan hemen önce oraya gittim."

Devam etmesi için başımı salladım.

"Umarım kızmazsınız ama Stacey'nin hasta çocuğuyla ilgili bazı para sorunları var, ben de yanımdaki paranın bir kısmını ona verdim. Dolaptaki çantasına koydum çünkü sahneye çıkmak üzereydi."

"Stacey'e para mı verdin? Parayı nereden buldun?"

Yüzünü buruşturuyor ama devam ediyor. "Bunu saklamamamız gerektiğini biliyorum ama salonda kokteyl içerken erkekler bazen bize bahşiş veriyor."

Bir şey söylemeye başladım ama sözümü kesti.

"Bakın, ihtiyacım olup olmayacağını bilmeden biriktirdim. Kaçarken çoğunu Evie'ye verdim. Ona babamızdan saklamasını söyledim. Tanrı biliyor ya, kendisi için almaktan çok mutlu olurdu."

Yüzünü inceliyorum. Gözleri kocaman ve bana doğruyu söylediğini biliyorum. Bir kuralı çiğnemiş olsa da, bunu yapmak için iyi bir nedeni vardı.

Tanrım, kendini bu çocuğa adanmış. Kir bana onun tam bir velet gibi görüldüğünü söyledi, ama Charleigh nankör bir ergene göz kulak olmak istiyorsa, bu onun bileceği iş.

Aile bağları. Onları açıklayamazsın.

Omuzlarını dikleştirerek, "Verdiğim para benimdi ve pişman değilim," diyor.

Hatta kucağımdan kalkıp önümde duruyor, elleri kalçalarında. "Stacey senin için çok çalışıyor. Çocuğuna ilaç almak için didinmek zorunda kalmamalı."

Pekala. Eğer tesisimizde kendi Norma Rae'miz yoksa. Sendika organizatörü müziğini sıraya sokun.

Yine de umurumda değil. Başka bir insanı savunuyor olması ve kendi durumu göz önüne alındığında hala başkalarını düşünüyor olması hoşuma gidiyor.

Bundan bir şeyler öğrenebilirim.

"Ve soruma hiç cevap alamadım," diye ekliyor, çenesini biraz daha yukarı kaldırarak.

Ona ne diyebilirim ki? Hıyarın teki olduğumu bildiğimi, nesillerdir zehirli alfa saçmalıklarıyla beslendiğimi, yüz kurtarmanın her şeyden önce geldiğini mi? En son ne zaman biri için nazik bir şey yaptığımı hatırlayamadığımı ama en son ne zaman birini kafasından vurduğumu hatırlayabildiğimi.

Bunların hiçbirini söylemiyorum. Çünkü söyleyemem. Pişmanlıklarımı dile getiremem. Çünkü o zaman onlar hakkında bir şeyler yapmam gerekecek.

"Herhangi bir şey için cezaya ihtiyacınız olursa, bu halledilecektir. Ama sana söz veriyorum, seni satmayacağız, açık artırmaya çıkarmayacağız ya da Dimitri de dahil olmak üzere başka bir adamın sana elini sürmesine izin vermeyeceğiz."

Titrek bir şekilde gülüyor. "Peki ya benden sıkıldığın zaman?" diye girişimde bulunuyor. Tanrım, bu kadın bir şeyleri nasıl zorlayacağını

biliyor.

Her ne kadar bunu söylemesem de, çünkü ben tam bir hıyarım, ondan sıkılma düşüncesi benim Ay'a gitmem kadar olası geliyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve Vadik'ten kendini tekrar etmesini isteyesim geliyor.

Böyle güzel bir haberi yeterince duyabileceğimi sanmıyorum. Kısacası, açık artırma bloğundan çıktım. Adamlar beni kiralamıyor, satmıyor ya da vermiyor. Bunu Vadik'ten duyduğuma göre doğru olduğunu biliyorum.

Rahatlayarak dizlerimin üzerine çökmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Bugün bu adama zaten bir kez kendimi kaybettim, tam da ona sakso çekmenin ortasındaiken ve verdiği söz konusunda fikrini değiştirmesini istemiyorum.

Bu yüzden havalı falan davranmaya çalışıyorum. Ki kesinlikle değilim.

İyi bir haber olsa da, bu tüm sorunlarımı çözümüyor, hem de hiç. Aslında hala bir mahkumum ve bunun babamın borçları için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama her şey sırayla, değil mi?

Vadik'in Stacey'e para verdiğimi bilmesine sevindim. Eğer böyle bir şeyle sorunu varsa, belli ki elimde bir proje var.

Ona hikayeyi anlattığımda beni dinledi. Bu konuyu tekrar açacağım. İş başında yaralanan uzun süreli bir çalışanın maaş almaması için hiçbir sebep yok, özellikle de hasta bir çocuğu varken. Burada, kulübün çatısı altında olduğum sürece, kendimi hayatta tutmak ve Evie'ye bakmak dışında bir şey başarabilirsem, bu etkilediğim bir şey olacak.

Kalbim biraz hızlı atıyor. Bir projem var. Zor bir proje olacak ama çocuklar beni gerçekten yanlarında tutmak istiyorlarsa, benden bir şekilde hoşlanmış olmalılar. Ve eğer öyleyse, bu bir seviyede onlar üzerinde belirli bir etkiye sahip olabileceğim anlamına gelir.

Dominika ve soyunma odası hakkında korkutucu şeyler var. Neyi eksik buldu? Bulup yerine koymadığım fotoğrafları mı?

Tanrı aşkına, dolabındaki eski bir kutudaydılar ve ben de onları kullanılmayan başka bir dolabın arkasına sakladım. Ben onları taşıdıktan sonra kaybolduğunu nasıl bu kadar çabuk fark etti?

Lanet olsun. Bir ara gizlice içeri girip, onun haberi olmadan onları kutuya geri koymayı planlamıştım.

Ama belki de bu bir işarettir. Belki de çocuklara ne bulduğumu söylemeliyim.

Bu düşünce beni huzursuz ediyor. Aslında onları Dominika ile karşı karşıya getirmiş olacağım ki bu kötü bir şey değil çünkü onun gitmesini benden daha çok isteyen kimse yok ama bu riskli bir şey. Ya fotoğrafları umursamıyorlarsa? Ya onlardan zaten haberdarlarsa? Onu ispiyonlamam küçük ve kinci bir davranış olur.

Dürüst olmak gerekirse, öyle.

O yola girmek istiyor muyum?

Bulgularımı kendime saklamaya karar verdim, en azından şimdilik. Ama bu fotoğraflar tuhaf, Bayan Alekseev'in yüzü çizilmiş. Korkunç bir şekilde dağılmış gibi. Gerçi burası zaten berbat şeylerle dolu değil.

Dominika mı yaptı? O kadının yüzünü kazıdı mı? Bunun için mükemmel bir nedeni vardı - kadının kocasını istiyordu.

Ayrıca, başka kim böyle saçma bir şey yapabilir ki?

Bu bir yana, açık artırma bloğundan çıktığım haberiyle o kadar mutluyum ki birkaç dakika önceki ağlama krizimi unuttum. Ofis koltuğunda Vadik'in kucağına oturdum.

"Vay canına," diyor beni yakalayıp.

Kollarımı başının etrafına doluyorum ve gülüyor, gerçekten gülüyor, zorlama olmadığı ya da sadece gösteriş için yapmadığı zamanlarda bunu yaptığını duyduğumu sanmıyorum. Parmaklarımı tıraş olmuş kafasında gezdiriyorum, tıraştan birkaç saat sonra ortaya çıkan küçük kirli sakalları hissediyorum.

Geri çekilip ona bakıyorum. "Hey. Bu çarpık burnun nasıl oldu?"

Bu sözleri söyler söylemez, keşke onları geri çekebilsem diyorum. Bu adamla ve muhtemelen kardeşleriyle fazla rahat olmaya başladım. Çarpık burnu ya da başka bir şeyi umurumda olmamalı. O iyi bir insan değil.

Bana cevap vermeden dudaklarını çene çizgim boyunca gezdiriyor, durup oraya buraya küçük öpücükler konduruyor. O kadar güzel hissettiriyor ki, günün gerginliği uçup gidiyor.

Aklıma bir fikir geliyor ve heyecanım birkaç kademe azalıyor. Açık artırmaya çıkarılmadığım için heyecanlanmam ne kadar zavalıca?

Yaşasın! Bana çok korkunç bir şey yapmak yerine sadece orta derecede korkunç bir şey yapacaksın. Açık arttırma yok ama hala kilit altındayım.

Woo-hoo. Bir şişe şampanya aç.

Ama Vadik'in dokunuşunun beni bir kez daha acı verici gerçeklik anımdan uzaklaştırdığını, beni iyi hissettiğim başka bir yere taşıdığını ve en azından şu anda önemli olan tek şeyin bu olduğunu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Dudaklarının boynuma erişmesine izin vermek için eğiliyorum ve elleri sırtımdan aşağı iniyor ve kalça yanaklarımın altına giriyor, beni ereksiyonunun üzerinde mükemmel bir şekilde konumlanana kadar yaklaştırmak için tutuyor.

Çirkin bir şekilde ağladığımda kaybetmesine neden olduğum kişi.

Tanrım.

Bana alçak bir hırıltıyla bir şeyler mırıldanıyor, ne olduğundan bile emin değilim ama zaten elleri ve dudaklarıyla bana dokunuşundan başka bir şey algılamıyorum. Sanki diğer duyularım kalan tek duyumu güçlendirmek için kapatılmış gibi ve ben de bunun için buradayım. Tamamen.

Bekaretimi verdiğim adam bu. Hayatlarımız bir gün ne yönde ilerlerse ilerlesin, onu asla unutmayacağım - bunun iyi mi kötü mü olduğunu henüz söyleyemem.

Bana başka şeyler de yapmasını istiyorum. Elbette, buraya geldiğimden beri kardeşlerle deneyler yaptım ve kesinlikle bazı şeyleri ilk kez yaptım, ancak menüde deneyimlenecek daha çok şey olduğunu biliyorum.

Vadik elbisemin altına uzanıyor ve çıplak kıcıma ulaşmak için ellerini külotumun içine kaydırıyor ve serin parmakları iyileşen kıkır yanaklarımda iyi hissettiriyor. Şu anda nasıl görüldüğünü görmek için gözlerimi açıyorum ve günün güneşinin neredeyse batmış olduğunu görüyorum. Ofisi loş ama bir o kadar da güzel. Günden geriye kalanlar odayı altın bir ışıltıyla dolduruyor - yoksa gözlerim bana oyun mu oynuyor?

Her şeyin gerçekte olduğundan daha iyi olduğunu düşünmemi mi sağlıyorsunuz?

"Sikimin ağzında olmasından hoşlanıyor musun?" diye soruyor, edepsiz ve kaba sözleriyle beni kendime getiriyor.

kelimeler.

Aptal gibi kıkırdıyorum, belki utandığımdan belki de açık sözlülüğüne şaşırdığımdan. "Evet, öyle."

Parmakları kedi dudaklarımın arasında yolunu buluyor ve hafifçe inliyor. "Evet, sanırım istiyorsun bebeğim, çünkü çok ıslaksın. Koca aletimin gözlerin yaşarana ve zorlukla nefes alıp boğulana kadar boğazının arkasına çarpmasını seviyorsun, değil mi?"

Sözleri baş döndürücü, düşüncelerimi bulanık ve dağınık bırakıyor ve şu anda başka hiçbir şey yok, daha fazlası için yalvarmak için eline sürtündüğüm muhtaç amımdan başka hiçbir şey yok.

"Kahretsin, güzel kız," diye mırıldanarak önce bir, sonra iki parmağını içime soktu.

Parmaklarını beceriyorum ve bu onun sikiyle aynı hissi vermese de yine de beceriliyorum ve tek istediğim bu. Aslında, günün acısını silecek bir orgazmın peşinde koşarak olabildiğince sert bir şekilde öğütüyorum.

Bu adamın kucağında, çıkardığım gürültüyü ya da pahalı kıyafetlerini kirletmemi umursamadan kızıışan bir hayvanım ve parmaklarını içimde kıvırdığında, ayak parmaklarım da kıvrılıyor ve başım dönüyor.

Boşalmaya o kadar yakınım ki canım acıyor, bu yüzden klitorisime uzanıyorum. Bu, onun parmak darbeleriyle birleşince aklımı başımdan alıyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir orgazmın dalgalarına biniyorum, içimde sallanıyor ve akıl sağlığımdan geriye kalanları tüketiyor.

"Lanet olsun," diyor derin bir erkek sesi arkamdan.

Küçük bir çığlık attım ve etrafımda döndüm. Hâlâ nefes nefeseyim ve görüşüm tam olarak net değil ama Niko'yu odanın diğer ucunda, deri koltuğa yaslanmış, bir ayağını dizinin üzerine atmış halde buluyorum.

Gülüyorum, başımı Vadik'in omzuna koyuyorum ve sonra daha sert gülüyorum, o kadar sert gülüyorum ki Vadik beni tutmak zorunda kalıyor, böylece ondan ya da sandalyeden düşmüyorum. Sonunda nefesimi topladığımda, sallantılı bir şekilde ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni içine çöktüğüm aşırı doldurulmuş bir sandalyeye götürüyor.

"Sen nereden geldin?" Niko'ya sordum.

Omuz silkiyor, o şeytani, çarpık gülümsemesini takınıyor. "Hemen içeri daldım. Siz ikiniz o kadar meşguldünüz ki fark etmediniz bile."

Vadik ellerini kurularak tuvaletten çıkar. "Şu lanet kapıyı kilitlemem gerekiyor, değil mi?"

Ses tonu her zamanki sertliğinden oluşuyor ama aynı zamanda eğlenceli bir tonu da var. Bugün daha önce duymadığım bir şey.

"Niko, seni ağırlayabildiğimize sevindim," dedim.

Günün erken saatlerinde hava daha serinken giydiğim küçük kot ceketimi çıkarmak için uzanıyorum ve cebimden kullan-at telefonumdan başka ne çıkıyor.

Oops.

Vadik olduğu yerde durur, kaşlarını çatır ve ne olduğunu bilmiyormuş gibi bakar. Ama tabii ki ne olduğunu biliyor. Ve neden bende olduğunu merak ediyor.

Almak için eğiliyor. "Sana bir telefon alabileceğini söylediğimi hatırlamıyorum," diyor acımasızca. Kahretsin.

Ona gerçeği söyledim. Neden söylemeyeyim? "Bunu kaçarken almıştım. Buna sahip olmanın nesi yanlış anlamıyorum. Kız kardeşimin benimle iletişime geçmesinin tek yolu bu." Başımı meydan okurcasına kaldırdım.

"Bu bana makul geliyor-" diye söze başladı Niko.

Ama ağabeyi sözünü kesiyor. Tabii ya. "İzin almadan iletişim kurmanı tartışmadık."
Vay anasını. Sanki onunla geçirdiğim o heyecan verici seksi zaman hiç yaşanmamış gibi.
Düşündüğüm şey

Gözlerindeki küçücük yumuşaklık tamamen yok oldu, sanki çok kötü bir şey yapmışım gibi, gerçekten çok kötü.

Bana sorarsanız aşırı bir tepki.

"Bakın," dedim güçle, "hepiniz kız kardeşime göz kulak olduğumu biliyorsunuz. Bu durmayacak. *Asla*." Son kelimeye vurgu yapıyorum ki dalga geçmediğimi anlasınlar.

"Evie'de bana ihtiyacı olursa diye bu telefonun numarası var. Onunla tek bağlantım bu. Umarım bunu elimden almayı düşünmüyorsunuzdur."

Vadik bir dakika boyunca telefona bakıyor ve ben de onu odanın diğer ucuna fırlatıp paramparça etmemesini umarak parmaklarımı çaprazlıyorum. Başka bir tane almak kolay olmayacak. Gerçi belki Stacey'e sorabilirim...

Geri verdi. Fikrini değiştirmeden hemen cebime atıyorum.

"Ben de onu görmek istiyorum, kız kardeşimi," diyorum. Bu konuda iyi olduğumu düşünüyorum ve eğer beni susturursa, öyle olsun.

o.

Sanki ondan bir uzuv istemişim gibi etrafta dolanıyor.

"Endişelendiğin buysa geri geleceğim," diye ekliyorum.

Niko kardeşine bakarak, "Sanırım bu iyi olacak, Charleigh," diyor. Vadik de başıyla onu onaylıyor.

Vay be. Yüz vuruş yapıyorum.

Sormak istediğim başka bir şey olup olmadığını düşünüyorum, ama hazır başlamışken bırakmam gerektiğini fark ediyorum. "Kız kardeşini gördüğünde bizden birini ya da Frank'i al. Bir çeşit korumaya ihtiyacın olacak." Niko elini cebine attı. "Al. Anahtarlarımı al. Arabamı ödünç

Be alabilirsin." Anahtarları

n.

Avucumun içindeki anahtarları görünce gözlerim açılıyor. Parlaktılar ve şingirdiyorlardı. onları salladığımda güzelce.

Bu gümüş metal parçaları anahtarlardan çok daha fazlasıdır. Elbette kilitleri açarlar ama açtıkları kilitler bağımsızlığa götürür. Bu anahtarlar özgürlüktür. Temsilcilik. Kendi kaderini tayin etme. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım türden.

Bu bir numara mı? Bir çeşit kötü şaka mı?

Şaka yapıyorum! Hiçbir yere gitmiyorsun!

Onlara gerçek değilmişler gibi bakıyorum. Ya Evie'yi alıp sürmeye devam etsem? Meksika'ya gideriz ve sınırı geçtikten sonra arabayı bırakıp otobüslere bineriz. Kasabadan kasabaya atlar, ucuz motellerde kalır ve sokak takolarıyla yaşırdık. Kaçak iki kız kardeş. İspanyolca öğrenirken ufak tefek işler yapabiliriz. Bir süre sonra belki aralarına karışırız. Arkadaş ediniriz. Eğleniriz. Mutlu oluruz.

Çok basit olurdu. Tamamen basit.

Bu, birkaç hafta önce, Alekseev kardeşler babamın dükkânına gelmeden önce aklımdan geçirdiğim türden bir dilekti. Çoğu zaman iyiliğin galip geldiğine inandığım ve sıkı çalışmaya ve iyi bir insan olmaya devam edersem hayatın benim için olumlu şeyler sakladığına inandığım zamanlar.

Bu kadar kısa sürede nasıl da değiştim.

Meksika'da gezip tozmak yok. Hiçbir yerde gezinti olmayacak. Bu adamların dünyanın her yerinde bağlantıları var. Nerede olursam olayım, İspanyolca taco sipariş etmeyi öğrenmemden daha hızlı bir şekilde beni bulurlar.

İKİ BÖLÜMDEN OLUŞUYOR

CHARLEIGH

Victoria çarşamba günleri rehinci dükkanından izinli, ben de Niko'nun arabasıyla Frank'in yolcu koltuğunda olduğu halde oraya gidiyorum. Tanrım, araba kullanmak iyi hissettiriyor ve Niko'nun harika bir ses sistemine sahip süslü bir Audi'sinde olmak daha da iyi. Frank'in bebek bakıcısı mı yoksa koruma mı olduğundan emin değilim ama her iki durumda da ben etrafta kimse yokken babamla konuşurken arabada beklemeyi kabul ediyor. Kendimi duyurmayarak onunla samimi bir konuşma yapabileceğimi ve hatta Evie'yi görebileceğimi umuyorum.

Dükkânın kapısındaki zil çalıyor ve eski anıların hayaletleri yanımdan geçip gidiyor, ben onları beni yalnız bırakmaya zorlayana kadar kulağıma anlaşılmaz şeyler fısıldıyor. Şu anda odaklanmam gerekiyor, Alekseev kardeşlerden önceki hayatımı hatırlamam gerekmiyor.

Bunu başka bir gün düşünebilirim.

"Selam babalık."

Ön tezgâhta karıştırdığı rehinci ticaret dergisinden başını kaldırıyor ve bir an için birinin ölümünden döndüğünü görür gibi oluyor.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa beni bir daha göreceğini hiç düşünmemiş gibi görünüyor. Bunun ona yük olup olmadığını öğrenmek üzereyim.

"Oh... Ch... Charleigh," diyor. "Beni gördüğüne şaşırdın."

Dergiyi kapatıyor ve ayaklarını sürüyerek hâlâ tezgâhın arkasında duruyor.

Ama ben daha büyük bir insan olarak yanına gittim ve onu kucakladım. "Seni görmek güzel baba," diyorum gülümseyerek.

"Seni buraya getiren nedir?"

Sanırım beni hatırlamak onun gününü güzelleştirecek bir şey değil.

"Kontrol etmek ve merhaba demek istiyorum. Bakalım Evie buralarda mı? Onu bir türlü bulamadım." Babalık iri gözlerle bana bakmaya devam ediyor, ama şimdi o da kapıdan dışarı bakıyor. "Merak etme babalık, Alekseev kardeşlerden hiçbiri benimle değil."

Bana inanıp inanmamakta emin olamayarak bir kez daha dışarı bakıyor ve omuzları ile boynundaki gerginlik biraz hafifliyor.

"Bana işlerin nasıl gittiğini sormayacak mısın?" Ben de öyle dedim.

Ugh. Bunu neden söyledim ki? Buraya adamlarla alay etmeye gelmedim, ne kadar cazip olsa da. "Şey... hey, acaba bana bir iyilik yapabilir misin?" diye sordu.

Sanırım nasıl olduğumu merak etmiyor.

Ve bir iyilik? *Benden* bir iyilik mi istiyor?

"Beni çoktan ele *verdin* baba. Bundan başka sunabileceğim pek bir şey yok."

Konuşmak için ağızını açıyor ama ağızından bir şey çıkıyor. "Ne oldu, babalık? Neye ihtiyaın var?"

Benden başka her yere bakıyor. Sonra bakışları taktığım kolyeye takıldı. Annemin kolyesi.

Oops.

Tezgâhın arkasından çıkıp yavaşça bana yaklaşıyor. "Ben... Acaba bana biraz para bulabilir misiniz? Ya da belki bir kredi limiti. Bilirsin, adamlardan."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Hem gülmekten iki katına çıkmanın hem de gözyaşlarına boğıulmanın eşiğindeyim. Bu iyi bir duygu değıl. "Gerçekten mi, babalık? Benden gerçekten para mı istiyorsun?" şaşkınlıkla, dalgın bir şekilde

Madalyon.

Çifte oops.

"Peki, bunu nereden buldun?" diye soruyor, parmağıyla işaret ederek, dudakları birbirine sıkıca kenetlenmiş bir halde.

Tişörtümün içine geri sokuyorum ve elimi altında yattığı yere koyuyorum. "Annemindi. Artık benim."

"Bunu takmaman gerekiyor. ıkar şunu."

Bu küstahlık akıl almaz. Victoria'nın bir kenara ayırdığı eşarplar dışında annemi hatırlatan tek şey olan bu kolyeden asla vazgemeyeceğimi biliyor olmalı. Ki o da bunu bilmiyor.

"O benim ve onu çıkarmayacağım."

Ön kapı alıyor ve ikimizin de dikkati dağılıyor.

Evie içeri giriyor ve beni görüncü kısa bir süre duruyor. "Charleigh," diye nefes alıyor.

"Evet. Benim. Neden aramalarım ya da mesajlarım cevap vermiyorsun? Senin için ne kadar endişelendiğimi biliyorsun, değıl mi?"

Babam ne olup bittiğini anlamadan birimizden diğetine bakıyor. Tabii ki. Evie'nin çenesi dışarı ıktı. O bakışı bilirim. Bu onun "*ben belalıyım*" bakışı.

Hiç havamda değılim.

"Evie, benimle konuşmazsan sana nasıl yardım edebilirim?"

diye sordum. Telefonuna bakıyor. "Bir yere gitmem gerekiyor."

"Nereye?" Ben soruyorum. Risk aldığımı biliyorum. Ben gittiğimden beri bana -ya da herhangi birine- hesap vermek zorunda kalmadı. O özgür bir ajan, her an aklına esen ergenlik hevesini takip edebiliyor.

Bu iyi bir şey değıl, hiç değıl.

Omuz atıyor. Bir şeylerin peşinde. Bunu biliyorum.

"Ben... Buluşmam gereken arkadaşlarım var."

Kapıya doğıru elimle işaret ediyorum. "Harika. Seni bırakayım. Bir arkadaşımın arabasını ödün aldım."

Ön kapıdan dışarı bakarken boynunu büküyor. "Arkadaşlarımla buluşmak için erken geldim. Sanırım biraz burada babamla takılacağım." Kız ona doğıru bakıyor ve o da *eminmiş* gibi omuz silkiyor.

Onu tamamen kaybetmeden önce biraz geri çekileceğimi düşündüm.

"İyiyim. Sadece herkesi kontrol etmek için uğradım." Kapıya doğıru yöneldim. "Seni görmek güzeldi Charleigh," diyor Pops el

sallayarak. Kolye unutulmuş gibi görünüyor. Para isteği de mi?
Gözlerimi Evie'ye dikiyorum. "Tatlım, ben senin için buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?" Alay ediyor ve gözlerini deviriyor. "Evet, Char. Her neyse."

Ah, yüzündeki o kendini beğenmişliği silebilsem.

Başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyor ve Frank'in çevremizi incelediği arabaya geri dönüyorum. Birinin bana göz kulak olması güzel.

Ona katıldığımda, "Umarım her şey yolunda gitmiştir," diyor.

"Aile meseleleri nasıldır bilirsin," dedim ve konuyu kapattım.

Niko'nun arabası mırıldanarak çalışıyor ve kulübe dönüş yolunda Frank'in telefonundan arabanın teybine aktardığı rock müzikle dolup taşıyoruz. Niko'nun arabası bir rüya ve onu bana ödünç vermesine hâlâ şaşıyorum olsam da verdiği için minnettarım. Araba kullanmakla ilgili bir şey var. Kontrol sizde. Hızlı hareket ediyorsun. Hâlâ tutsak olduğum kulübe dönmek için gereken birkaç dakika için bile olsa iyi hissettiriyor. Eve uğrayıp muhasebe metinlerimi almak istiyorum. Ama korkarım bu beni hayatımın durumu hakkında daha da üzecek.

Adamlara arabayı ödünç almaya ve güvenlerine layık olduğumu göstermek için, hayatımın normal olduğu zamanlarda yaptığım gibi bir Starbucks'a ya da yerel bir kitapçıya uğramaktan çekinmesem de doğruca geri dönüyorum. Şu anki 'özgürlüğüm' en iyi ihtimalle zayıf ve tabii ki adamların takdirine bağlı olarak veriliyor.

Bana verdikleri kadar hızlı bir şekilde elimden alabilirler. Ve alacaklarını da biliyorum.

Şu anda bir planım yok. Geliyor muyum, gidiyor muyum emin değilim. Ama dikkatli olduğumu biliyorum, çok dikkatli. Eğer hızlı karar vermem gereken bir fırsat doğarsa, kafamın net ve hazır olmasını istiyorum.

Kendime dikkat etmek zorundayım. Başka kimse değil.

BÖLÜM

Niko

"Vay anasını. Seni yıllardır mutfakta görmemiştim."

Aslında Kir'ün Clara öldüğünden beri bir şey pişirdiğini görmedim. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Söylememe de gerek yok. Onun ölümünün kardeşimi neredeyse nasıl öldürdüğü aklımdan hiç çıkmıyor. Fiziksel olarak değil elbette, ama duygusal olarak. Ruhsal olarak. Hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Muhtemelen asla da olamayacak.

O da böyle istiyor. Acımasız cezayı hak ettiğine inanıyor.

Oldukça berbat bir durum. Tek yapabileceğim bir gün bunu atlatmasını ummak. Şimdilik pek iyi görünmüyor. Ama onu tekrar bir mutfakta görmek... cesaret verici.

"Evet, ben açım," diye tersliyor.

Etrafa baktım. Şef görünürde yok.

"Dostum, unuttuysan söyleyeyim, bizim için yemek yapacak biri var. Peki... burada ne yapıyorsun ve Şef nerede?"

Bana kısık gözlerle bakıyor. O ruh hallerinden birinde. Onu yalnız bırakman gereken bir ruh hali.

Ama cevaplara ihtiyacım var. Onu yemek yaparken görmek çok garip.

"Şefi markete gönderdim. İhtiyacım olan bazı malzemeler var."

Omzunun üzerinden eğilip uzun bir nefes alıyorum. "Karides harika kokuyor."

Ocağın yanındaki kesme tahtasından doğranmış sarımsakları alıyor ve içine biraz atıyor. Biraz yeşil bir şey, muhtemelen maydanoz ve ardından biraz beyaz şarap ekliyor.

Adam elinden geleni yapıyor. Nedenini bildiğime eminim. "Bu senin karides ve makarna yemeğin mi?"

"Evet," diyor ve ocağın arkasında kaynayan tencereyi işaret ediyor.

Sırtımı onun yanındaki mutfak tezgahına yaslıyorum ve bana bakması için kendimi konumlandırıyorum. "Komik. Bunun Charleigh'nin en sevdiği yemek olduğunu biliyorum."

"Ben de beğendim," diye homurdanıyor.

Makarnayı lavabonun üzerinde süzdükten sonra büyük bir tabağa aktarıyor, ardından karidesleri koyuyor. Her şeyi mutfak kapısından dışarı, Charleigh ve Vadik'in oturup öğle yemeğini beklediği, babamın eski ofisine bağlı küçük yemek odasına taşıyor.

"Vay be. Bunu sen mi yaptın?" Vadik, Şef Kir'in hemen arkasında olabilmemiş gibi etrafına bakınarak soruyor. "Ben yaptım. Yemek yapmayı özlemişim."

Charleigh servis edilenleri görünce gülümsüyor ve koltuğunda biraz zıplıyor. Onun tepkisini bekleyen Kir'i izliyorum ve yanılmıyorsam, istediği olumlu tepkiyi aldığı anda yüzü övülen küçük bir

ocuk gibi parlıyor.

Vadik her birimizin tabağını alıyor ve tıpkı babamın hayattayken yaptığı gibi servis yapıyor.
Şahsen ben

Bana hizmet edecek birine ihtiyacım yok ama Vadik'in işleri babamın yaptığı gibi yapmak gibi bir huyu var. Bu en büyük oğul meselesi, babamın mirasını devam ettirme takıntısından bahsetmiyorum bile.

Sanırım bu yas tutmanın bir yolu, Kir'in Clara'yı kaybettikten sonra birkaç yıl boyunca mutfaktan uzak durmasından farklı değil. Herkesin kendi sorunlarıyla başa çıkmak için kendi yaklaşımı vardır.

Ben kendiminkiyle nasıl başa çıkıyorum? Emin değilim ama kardeşlerim annemi ve babamı kaybettiğimizden beri herkesten iki kat daha fazla çalıştığımı söylediler. Bunun kardeşlerime kendimi kanıtlamakla ilgili olduğuna eminim, sadece annemiz başka bir adamla yattığı için burada olmadığını.

"En küçük oğul" gibi bir şey de olabilir. Ben daha küçükler ligindeyken bu adamlar aile işinde çalışıyorlardı. Beni hâlâ sinir bozucu çocuk kardeş olarak mı görüyorlar? Sanmıyorum ama bunu şansa bırakmak istemiyorum. En az bu adamlar kadar başarılı olacağım ve babamın imparatorluğunda onlar gibi bir yerim olduğunu kanıtlayacağım.

"Aman Tanrım, bu çok iyi," diye inliyor Charleigh.

Kir'den daha fazla gülümseme. Ona karşı bağışıklığı varmış gibi davranıyor ama ben onun içini görebiliyorum.

Vadik'in de içini görebiliyorum. Charleigh konusunda kararsız. Gün gibi ortada. Ona karşı koymaya çalışıyor. Yapabileceğinden emin değil.

Yapmadığımı

bilirim. Ki bu

hiç iyi değil.

"Hey, arabayı beğendin mi?" diye sordum.

Charleigh gülümsüyor, bu da beni gülümsetiyor. Onun nesi var?

Aslında, bilirim. O farklı biri. Saf, temiz, benimki gibi bir hayat tarafından kirletilmemiş. Ondandır biraz istiyorum. Onun iyiliğini, onun ışığını. Günümü aydınlatması için ona ihtiyacım var. Her günümü. Onun yanında olmak, fırtınadan sonra güneşin doğması gibi bir şey. Gökyüzüne hayret etmeden edemezsiniz, mavisinin nasıl kaybolmuş olabileceğini merak edersiniz.

İşlerin nasıl sonuçlanacağından emin değilim. Ama zaman var.

Elini cebine atıyor ve anahtarları bana uzatıyor. "Neredeyse bunları geri vermeyi unutuyordum," diye gülüyor. "Araba inanılmazdı. Daha önce hiç böyle bir şey sürmemiştim. Çok yumuşak ve hızlı!"

Parmağımı ona doğru salladım. "Umarım hız yapmıyordunuz, genç bayan. Dikkatleri üzerimize çekmemize gerek yok."

Gülüyor. "Merak etme. Frank hız göstergesine bakıyordu, hem de çok. Fark etmediğimi sanıyordu ama ediyordum."

Güzel kızımız biraz hız sever. Kim sevmez ki?

"Peki... dükkânda neler oluyordu?" Kir, Charleigh'ye büyük bir porsiyon yemek daha servis ederken soruyor. Tanrım, bu kadın yemek hazırlayabiliyor.

Çatalını bırakıp tabağına bakıyor, az önceki neşesi biraz sönmüş. "Eğer inanabiliyorsan, babam bir iyilik istedi. Para istiyor. Bir kredi limiti. Bunun gibi bir şey. Sizden."

Vay be. Bu adamın hiç sınırı yok. "Ona ne

söyledin?" Kir soruyor.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve yüzünü, yok etmek için her şeyi yapabileceğim bir hüznü kaplıyor. "Ona beni vermesinin zaten yeterince büyük bir iyilik olup olmadığını sordum. Bu konuyu

daha fazla tartışamadan Evie içeri girdi. Tanrıya şükür."

"Ya Evie? O ne yapıyor?"

Charleigh derin bir nefes alır. "Bilmiyorum. Ama kesinlikle bir şey var. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Baş belası bir yalancı olabilir ama çok da iyi bir yalancı değil."

Herkes hafifçe güler, Charleigh'nin karanlıkta biraz mizah bulabildiğini görmekten memnundur.

"Sence ne yapıyor?" Ben soruyorum.

Charleigh bir an düşünür. "Emin değilim ama beni gördüğüne pek sevinmemişti ve kaçmak istiyordu. Bir yere gitmesi gerektiğini söyledi ama bana nerede olduğunu söylemedi ve zamanlama konusunda da ketum davrandı. Önce gitmesi gerekiyordu ve onu bırakmayı teklif ettiğimde, henüz yola çıkmasına gerek olmadığını söyledi. Dediğim gibi, çok iyi bir yalancı değil."

Charleigh için dünyada kız kardeşinden daha önemli bir şey olmadığı açık ve Vadik bu işe karışmamamızı tercih etse de ben neden karışmamamız gerektiğini anlamıyorum. Kaynaklarımız ve insanlarımız var. Yardım edebiliriz.

"Bak ne diyeceğim," dedim, "birkaç günlüğüne onu takip edecek birini bulayım. Bakalım ne bulabileceğiz.

Çok kolay bir görev olmalı, özellikle de görüldüğü kadar sokak zekası yoksa." Charleigh'nin yüzü aydınlanır. "Aman Tanrım, bu harika olur. Teşekkür ederim!"

Ayrıntıya girmiyorum ama çocuğun başına açabileceği belaların sonu yok. Umarım geri dönüşü olmayan bir şey yapmadığından emin olmak için zamanında müdahale ederiz.

Öğle yemeğindeki sohbet, içki dükkanlarımızdan birinde son zamanlarda meydana gelen soygunlara ve bunun içeriden bir iş olduğundan nasıl emin olduğumuza kayıyor.

Bu gibi şeyler bizim işimizde her zaman olur. Çalışanlar dürüst bir şekilde işe başlasalar bile, sürekli olarak üstten biraz para aşırmanın cazibesine karşı koymak bazıları için imkansızdır. İlk başta, kimsenin birkaç yirmiliği kaçırmayacağını düşünürler. Sonra, birkaç yüzlük olur ve çok geçmeden kaybolan kocaman bir para yığını haline gelir ve aptal olanların işe yeni bir arabayla geldikleri bilinir.

Evet. Yeni bir Corvette'le gelen bir içki dükkanı çalışanı.

Bu adamlardan kurtulduğuma hep sevinmişimdir. Zaten yaşamak için çok aptallar.

Şef market alışverişinden dönmüş olmalı çünkü kirli tabaklarımızı almak için mutfaktan çıktı ve Kir'i tekrar mutfakta gördüğü için kulaktan kulağa gülümsedi.

Başka bir hayatta, kardeşim restoran işletmecisi olurdu. Ama bu değil. Kaderlerimiz çoğunlukla önceden belirlenmiş. Gerçek tutkuları başka yerlerde yatan Kir için biraz üzüliyorum ama aile görevi onun vazgeçebileceği bir şey değil. Papa'nın kafamıza kazıdığı bir şey varsa o da budur. Bizim dünyamızda, mesleğinizin içinde doğarsınız. Babam *kendi* mesleğinde doğmuş, hatta annem de kendi mesleğinde doğmuş, evlilikleri babaları arasındaki bir iş anlaşmasından öteye gitmemiş.

İşin aslı, seçeneklere sahip olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Charleigh'in seçenekleri var. Biz gelmeden önce vardı.

Bununla ilgili bir şey beni tedirgin ediyor. Neredeyse en başından beri öyle. Kardeşlerimin aklına gelip gelmediğinden bile emin değilim. Sormak da istemiyorum. Bu çok fazla kartımı göstermek olur.

Charleigh son aile dramından kurtulduktan sonra Kir'e öğle yemeği için iltifatlar yağıdırıyor. Kir her zamanki asık suratını koruyor, mütevazı bir takdirle başını sallıyor, ama onu o kadar iyi tanıyorum ki patlayacak kadar mutlu olduğunu görebiliyorum, tabii bunu kimseye itiraf etmeyecektir.

Masanın öbür ucundan Charleigh'nin eline uzanıyorum ve gözlerimin ucuyla kardeşlerimin kaşlarının kalktığını görüyorum.

Alın bakalım, beyler.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Niko

Tek kelime etmeden ayağa kalkıyorum ve genç ve güzel Charleigh'i kapıdan çıkarırken peşimden geliyor. Ne istediğimi söylememe gerek yok. O biliyor. Ve bunu bana verecek.

Onu sevmek için bir
neden daha. Kahretsin. Az
önce *aşk* dedim.

Yemek odasının dışında, bir sandalyede oturan Frank'in yanından geçiyoruz. Sessiz ve kıpırtısız ama yine de hiper-farkında olduğunu biliyorum, her zaman bela arıyor. Bu kadar iri bir adam olmasaydı, neredeyse görünmez olurdu, o kadar ihtiyatlı.

Harika bir koruma her zaman oradadır ama asla rahatsız edici değildir.

Ne zaman dahil olacağını ve ne zaman geri çekileceğini bilecek muhakeme yeteneğine sahip birilerini bulmak zordur.

Kardeşlerimle ona zam yapmaları konusunda konuşmak için aklıma bir not aldım.

"Biraz izin alabilir miyim? Kendime çeki düzen vermek istiyorum," diye soruyor Charleigh gözlerinin içi parlayarak.

Frank'e onu takip etmesi için başımı sallıyorum. "Tabii ki. Benimle ofisimde buluş o zaman."

Beklerken bilgisayarımın ekranına tıklıyorum ve takip etmem gereken tüm kargo gönderilerine bakıyorum. Aslında tüm bu işlerle günlük olarak ilgilenen çalışanlarımız var ama ben her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için kontrol etmeyi seviyorum. En çok zaman harcadığım konu ise dünyanın dört bir yanına gönderdiğimiz silahları tedarik etmek ve bunları satın alan kişilerle pazarlık yapmak. Babam öldüğünde bana işin bu kısmını öğretiyordu. Benim bu işe uygun olduğumu düşünüyordu çünkü ben genelde akli başında biriyimdir. Kardeşlerimin aksine kendimi kontrol edebilirim.

Öfkeli olmak müzakerelerde iyi sonuç vermez.

Babam gittiğinde, her şeyi hızlıca çözmem gerekti. Ama başardım ve her zamankinden daha fazla 'envanter' taşıyoruz.

Papa ve yandaşları Soğuk Savaş sona erdiğinde ön saflardaydı, ne şanslılar ki. Eski Sovyetler Birliği bir anda silah fazlası içinde boğuluyordu. O silahlar şimdi benim ailem gibi araçlar sayesinde dünyanın dört bir yanında kullanılıyor.

Hem hükümetlere hem de birbirleriyle ölümüne savaşacak isyancılara silah sağlamam beni rahatsız ediyor mu?

Pek sayılmaz. Eğer biz yapmasaydık, başkası yapardı.

Diğer Bratva grupları bireylerle ilgilenir. Tek seferlik satışlar. Biz sokak suçlarıyla

uğraşmıyoruz. Paranın olduğu yer orası değil.

Charleigh'nin ofisimden zıplayarak pencereden dışarı bakmasını izlerken transım bozuldu. O

Ona aldığım sallantılı küçük bir elbise giyiyor ve eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa altında hiçbir şey yok. Lanet olsun, eğer çok sevimli değilse, muhtemelen birkaç gece önce onu süslediğimiz zamankinden bile daha sevimli. İşime dalmak, aklımı ondan alabildiğim tek zaman. Sanki onunla ilgili her şey düşüncelerime sinmiş gibi; kokusu, kahkahası, dokunuşu.

Ve geçen gün Vadik ile şehre gidişini izlemek? Çok ateşliydi.

Kardeşlerim ve ben daha önce bir kadını paylaşmıştık. Önemli bir şey değildi. Ama Charleigh gibi bir kadını paylaşmamıştık.

Hepimizin sevdiğinden emin olduğum biri.

Kardeşlerim zamanı geldiğinde ondan uzaklaşmak için kendilerini zorlayabilirler. Ben o kadar emin değilim.

"Olduğun yerde kal bebeğim," diyorum, odayı geçip ona doğru giderken sikim şimdiden büyüyor.

Omzunun üzerinden bakıyor, bakışları pantolonumun çadır kurmaya başladığı yere doğru kayıyor ve hafifçe kıkırdıyor.

Lanet olsun, tek yapmam gereken şu lanet kadına bir bakmak ve gitmeye hazırım. Bana neler oluyor böyle?

Daha doğrusu, bana ne oldu ki? Boku yedim.

Arkasından yaklaşıp belinden büküyorum, ellerini pencere pervazına koyuyorum ve çıplak poposunu ortaya çıkarmak için elbisesini yukarı kaydırıyorum.

"Kapıyı kilitleyelim mi?" diye soruyor.

Ellerim kıcının mükemmel tenini yumuşatırken eğilip boynunun arkasını öpüyorum. "Hayır, bebeğim.

Biz iyiyiz."

Dudaklarımın fırçasıyla altımda titriyor, omuzlarını zevkle yuvarlıyor ve poposunu bana doğru itiyor.

Aynen öyle.

Doğrulup ona bakıyorum, küçük beli yerini kalp şeklinde güzel bir popoya bırakıyor, hafifçe ileri geri sallanıyor.

Güzel kızımızın ne kadar çabuk öğrendiğine, cinsel hazzın hem veren hem de alan gücünü ne kadar çabuk kavradığına hayret ediyorum. Bunun her zaman onun için orada olduğunu, gölgelerde keşfedilecek mükemmel fırsatı beklediğini fark edip etmediğini merak ediyorum.

Eminim üç Alekseev kardeş tarafından keşfedileceğini hiç düşünmemiştir.

Arka tarafını kaldırmak için başını daha da aşağı itiyorum ve parlayan pembe amını görmek için yanaklarını ayırıyorum. Kendimi derin bir nefes almaya ve yavaşlamaya zorlamak zorundayım, ya yüzümü ya da sikimi oraya gömme dürtüsü çok güçlü.

Evet. Lanet olsun. Davetkar.

BEŞİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

Niko'nun parmakları keşfederken sertçe yutkunuyorum ve içime kaymaya başladıklarında, neredeyse orada boşalacak şekilde sıkılıyorum.

Bu adam beni bu kadar hassaslaştırdı.

Ve rahatlamaya aç olduğum için -hayır, aslında açgözlüyüm- klitorisime uzanıyorum ve geceleri yalnızken yaptığım gibi daireler çizerek ovuyorum.

Ama uzun sürmez.

"Hayır," diye homurdanıyor ve elimi çekip arkama götürüyor.

Şimdi pencere pervazında dengede durmak için tek elim kaldı. Zaten sallanıyorum ve Niko'nun sihirli parmakları sayesinde dengemi daha da kaybettim.

Tanrım, bana nasıl dokunacağını nereden biliyor?

Bu adamla birlikte olmaktan hoşlanmamam gerekiyor. Alekseev'lerin etrafında olmakla ilgili hiçbir şeyden hoşlanmamam gerekiyor, bana sundukları yemeklerden, verdikleri güzel elbiselerden ya da sağladıkları lüks konaklama yerlerinden.

Özellikle de bana dokunmalarından hoşlanmamalıyım. Ve yine de.

Bunun için kendimden nefret etmekle, beni umursamayan korkunç bir adama açık artırmayla satılmak yerine hayatta olduğum için minnettar olmak arasında gidip geliyorum.

Benden her şeyimi alan adamlara nasıl minnettar olabilirim? Hangi dünyada bu boktan şey normal olabilir?

Gece gündüz bu konuda kendimi hırpalıyorum. Tek soluklanabildiğim anlar uyuduğum zamanlar ve şu anki gibi anlar.

Niko'nun dokunuşu beni her şeyin güzel olduğu ve başa çıkılması gereken hiçbir sorunun olmadığı bir yere götürüyor. Ölü anne, ihmalkâr baba ya da asi küçük kız kardeş yok. Sadece benim ve cinsel zevkimin olduğu, yanaklarımı acıtacak kadar gülümsememe neden olan sonsuz mavi gökyüzünün olduğu bir yere.

Niko'nun başımı eğmemi istediğini hissetsem de omzumun üzerinden bakıyorum. Onu görmek istiyorum. Onu görmek zorundayım. Gördüğümde de içimi bir ürperti kaplıyor.

Gözleri karanlık, sadece amıma odaklanmış, serbest eli şişmiş dudaklarımın arasında aşağı yukarı kayıyor.

"Kaç kere sikildin?" diye soruyor derin ve cızırtılı bir sesle. Zar zor tanıdığım bir ses.

Hızla pencereye dönüyorum ve bir an için otoparktaki herhangi birinin bizi görüp görmediğini

merak ediyorum. Ama biliyorum ki bu pencerelerin üzerinde dışarı bakmamızı ve kimsenin içeriyi görmemesini sağlayan koyu bir film var.

"İki kere. Sadece iki kez," diye kekeliyorum. Nereye varmaya çalışıyor bu?

"Kardeşlerim tarafından mı? Sadece onlar mı?" diye sertçe sorar.

Bu kardeş meselesi bir sorun haline gelecek mi? Ben de bunu merak ediyordum. "Evet, Niko. Sadece Vadik ve Kir."

Ne tür bir tepki alacağımı merak ederek içim ürperiyor.

Sonuçta, tüm erkekler bir kadının ilk erkeği olmak istemez mi? Sanki vajinalarımıza her şeyden çok değer veriyorlarmış gibi.

Ugh. Şu anda bunu düşünmek yok. İç karartıcı düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. Bu an benimle ilgili.

Diğerlerini siktir et.

Tanrım, birkaç hafta içinde nasıl da değiştim. Hayatımda hiç *başkalarını sikkem* kadar bencilce bir şey düşünmemiştim.

Sanırım zamanı gelmişti.

"O zaman üçüncün ben olacağım," diyor Niko, sanki her şey tamamlanmış gibi.

Sanırım öyle. Şu anda içinde bulunduğum durumla, *hayır* diyecek değilim, *daha sonraya kadar bekleyelim*.

Özellikle de Niko'nun bana bir şeyler yapmasını istediğimden beri. Sadece duyduğum ve hatta belki de hiç duymadığım şeyler.

Klitorisimi delmek gibi.

Google'da arattım ve kulağa ne kadar korkutucu gelse de, bu adamların beni bir şekilde işaretlemesi fikri hoşuma gitti. Tanrım, kulağa korkunç geliyor. Ve çok ateşli.

"Beni istiyor musun?" diye soruyor alçak bir hırıltıyla.

Önümdeki pencereden dışarı bakıyorum ve bunu bana nasıl sorabildiğini merak ediyorum. Bu çok açık değil mi? Evet, onu istiyorum. Ben deli değilim.

Hangi kadın ince yontulmuş yüzü, güçlü geniş omuzları ve usta dokunuşlarıyla bu muhteşem erkeklik abidesini istemez ki?

Elbisemin arkasındaki fermuar kayarak açılıyor. Arkamda tuttuğu kolunu bırakıp elbiseyi omuzlarımdan sıyrıyor, kalçalarımdan geçirip yere indiriyor ve elbiseden çıkmama yardım ediyor. Serin odada titriyorum ama Niko'nun sırtımda aşağı yukarı gezinen elleriyle çabucak ısınıyorum. Belimi en dar noktasından tutuyor ve yemin ederim, kocaman eldiveni neredeyse tüm çevresini dolaşıyor.

Onun ellerinde kendimi küçük hissediyorum ama yine de korunuyorum. Güvende. Korunmuş. Annem öldüğünden beri sahip olduğum birkaç andan biri.

"Mmmm, çok güzel," diyor, tenimin ulaşabildiği her santimini hissederek.

Arzu beni ezici bir noktaya kadar yakalıyor. Garip bir şekilde gözlerim yaşıyor ve Niko'dan uzaklaştığım için şükrederek gözlerimi kırıştırıyorum.

İsteyeceğim son şey, onun benim sulu göz olduğumu düşünmesi. Ya da Vadik'in düşündüğü gibi deli.

Elimi bıraktığında, tekrar klitorisime götürüyorum. Onun için ağrıyorum, onun için yanıyorum ve yakında benimle ilgilenmezse, aklımı kaçıracağım. Bu adamla kendimi bir arada tutmam mümkün değil.

Arkamda, takım elbise ceketinin yere düştüğünü ve yakasının altından çekilen kravatının sesini

duyuyorum. Bir an sonra, gömleğinin kuyrukları sırtımda fısıldıyor, sonra o da yere atılıyor ve ardından kemer tokasının şingirtısı geliyor.

"Ben senin üçüncü sikin olacağım bebeğim. Sadece üçüncü kez sikileceksin. Ve bunu asla unutmayacağından emin olacağım."

Niko'yu unutmak mı? Bugünden sonra onu bir daha görmesem bile unutmayacağım. Bu imkansız.

Ve sonra sert sikinin kıcıma çarptığını hissediyorum. Görmüyorum ama büyük ve ağır olduğunu biliyorum ve üzerime bir damla prekum düşüyor.

Onu nasıl görmek istiyorum. İçime girmesini izlemek. Girip çıkmasını. Beni ve aç amımı sikmesini. Daha fazla bekleyemeyerek arkama uzanıyorum ve onu girişime yönlendirirken bacaklarımı açıyorum. "Bebek istiyor," diyor sessizce.

Sözleri arzumu bir kademe daha artırıyor, tabii bu mümkünse. Öne doğru uzanıp göğüslerimi arkadan kavırıyor ve açıklığıma ulaştığında içime girmeye başlıyor.

İlk başta biraz acı verici, Vadik ile olduğu kadar değil, ama ıslaklığım ve klitorisime verdiğim vuruşlar bana yardım ediyor.

Derin bir nefes alarak başımı eğiyorum, bacaklarımın arasına bakıyorum, Niko'nun güçlü kalçalarının arasında taşaklarını görebiliyorum ve bunun benim için olduğuna inanamıyorum. Her şey benim için. Gözlerimi kapatıp rahatlamaya odaklanıyorum ve kulaklarımı dolduran iniltilerin benden geldiğini fark ettiğimde daha az dirençle içeri kayıyor.

Vay anasını.

Bu adama, Niko'ma uyum sağlamak için geriniyorum ve şu anda ölürsem tatmin olacağımı düşünüyorum, bu onun horozunun ne kadar büyüdü olduğunu gösteriyor.

"Bu amcık, bu amcık, bu amcık," diye hırlıyor.

Söyledikleri karşısında irkiliyorum ama bir an sonra başımı kaldırıp ona doğru eğiliyorum, ona böyle bir zevk verebildiğim için memnunum.

Aletini tekrar dışarı kaydırıyor ve hınzırca bir hamleyle beni tekrar dolduruyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve ben orgazmın sancıları içinde yumruklarımı pencere pervazına çarpana kadar beni pistonluyor. Gelgit dalgası gibi vuruyor, beni bir coşku denizinde savurup zıplatıyor ve bekaretimi neden bu kadar uzun süre koruduğumu merak etmeme neden oluyor.

Nedenini biliyorum. Bu adamları bekliyordum.

BÖLÜM ALTI

CHARLEIGH

Niko, tekrar giyinmeyi düşünmeden önce başımı düzeltebilmem için kanepesine çıkmama yardım ediyor. Bunu yaptığımda, dölünün bir damlası amımdan kalçama akıyor ve görünmediğinden emin olmak için bacaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum.

Tek kokladığım şey seks. Ben öyle kokuyorum, oda öyle kokuyor ve Niko da öyle kokuyor. Kapıda kim olursa olsun ne yaptığımızı hemen anlayacaktır, gerçi az önce çıkardığımız onca gürültüye bakılırsa merak etmek için aptal olmak gerekir.

Biz kendimizi toparlarken ofisinin kapısı sessizce çalındı.

Frank kapıyı biraz aralıyor ama içeri bakmıyor. "Affedersin, Charleigh. Fırsatın olduğunda Vadik seni görmek istiyor."

Niko'nun beni alnımdan öptükten sonra masasına dönerken ağzının kenarını bir gülümsemeye dönüştürdüğünü yakalıyorum.

"Güzel kız," diye fısıldıyor ben çıkarken. Ona bakmak için dönüyorum ama bir şey söylemiyorum.

O biliyor.

Kapıyı çalıp Vadik'in ofisine giriyorum. Niko'dan gelirken hiç fark etmemiştim ama Vadik'inkinin daha büyük ve daha gösterişli döşenmiş olduğunu görüyorum.

Bir tür ağabey yararı olmalı. "Tatlım," diyor düşünmeden.

Şaşkınlık yüzüne yansır ve istemediği bir şey söylemiş gibi hızla gözlerini kaçırır içi

n. Garip adam.

Masasından bir kutu aldı, cilalı ahşabın üzerinden bana doğru kaydırıp ve tekrar masasına döndü Bilgisayar.

Bana bakmadan.

"Bu da ne?" Oturmaya davet edilip edilmeyeceğimi merak ederek soruyorum.

Kutuyu elime alıyorum. Oldukça büyük, belki bir tuğla büyüklüğünde ve beyaz bir kâğıda sarılmış, iki ucunda kırmızı balmumu mühür var, üzerinde tanımadığım bir logo basılı. Kutuyu hareket ettirdiğimde, içinde başka bir kutu varmış gibi görünüyor.

"Aç şunu," diye homurdanıyor, klavyesine tıklıyor.

Onu bir şeyden alıkoyuyormuşum gibi hissediyorum ve daha sonra gelmeyi teklif etmek istiyorum. Ama gelmemi o istedi, bu yüzden dayatmacı olamam.

"Pekâlâ." Masasının karşısındaki koltuğa oturuyorum.

Oturmamı istemezse, bana haber vereceğinden hiç şüphem yok.

Çok fazla hediye almıyorum, bu yüzden bu hediyein kalıcı olmasını istiyorum. Beyaz kutunun bir ucundaki balmumu mührü dikkatlice sıyrıyorum ve yırtmamaya çalışarak beyaz kâğıdı açıyorum. Göz ucuyla Vadik'in ilerleyişimi değerlendirmek için bana baktığını görebiliyorum ama doğrudan bana bakmaktan kaçınmaya devam ediyor.

Tüm beyaz kâğıtları soyduğumda, nefesim kesildi. Kutu parlak kırmızı ve üzerinde Cartier yazıyor.

Cartier.

Bu markayı biliyorum. Sayılır. Babamın dükkânı bir keresinde paraya ihtiyacı olan bir kadından Cartier marka bir bilezik almıştı. O sırada ben de oradaydım ve babam bana dükkânında hiç böyle bir mücevher olmadığını söyledi. Denememe ve hatta birkaç dakika takmama izin verdi. Ama sonra onu cam kutusuna kilitledi. Onu rehin veren kadın mı? Ertesi gün geri geldi, hazinesinden ayrılmak istemiyordu.

Onu suçladığımı söyleyemem. Gerçekten çok güzeldi.

Ve şimdi kendi Cartier hazinemeye sahip olabilirim gibi görünüyor.

Parmaklarımı kutunun altın harfleri üzerinde gezdirirken kalbim çarpıyor. Kapağını kaldırdığımda altın telkari işlemeli daha küçük bir kutu daha çıkıyor. Bunu çıkarıp küçük bir düğmeye basıyorum, kapağı açıyorum ve her tarafında vida başlarına benzeyen altın bir bilezik görüyorum.

Tıpkı kadının Pops'un dükkanına getirdiği bilezik gibi.

Hâlâ beni görmezden geliyormuş gibi davranan

Vadik'e bakıyorum.

Neler oluyor burada? Neden bana bunu veriyor? Değerinin ne olduğunu bilmiyorum ama çok olduğunu biliyorum.

Bileziği iki parmağımın arasında tutuyorum, takmak için can atıyorum ama bir yandan da bana *"Bu senin değil, yerine koy" diye çıkışacak diye* korkuyorum.

Ona hak veriyorum.

"Bu çok güzel..." Sohbeta katılmasını umarak sözümü kesiyorum.

Sonunda dizüstü bilgisayarını bir kenara itiyor. "Kutuda başka bir şey var mı?" diye soruyor. "Kontrol edeyim."

Bir parça kadifeyi kenara itiyorum ve kutuyu elimde oynatıyorum. Küçük bir tornavida çıkıyor.

Başıyla onaylıyor. "Bileziği böyle tutturuyorsun. Her iki taraftaki vidaları açıp kapatarak."

İki parçayı da parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Yani... buna kilitlenmiş gibisin?" Gülerek soruyorum.

Bana bakıyor. En sonunda. Ve lanet olsun ki bakışları beni titretmiyor. Mavi gözleri, neredeyse bir akuamarin, soğuk. Ve yine de, yemin ederim ki onlarda insanlığa dair bir ipucu görüyorum. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Tanrı'ya şükür. Çünkü onun kalpsiz bir canavar olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. "Bu... çok cömertçe," dedim. "Teşekkür ederim."

Yine de ona ne olduğunu sormak istiyorum, ama zaten rahatsız görünüyor, sanki derisi yüzülecekmiş gibi. Ben de sıradan bir şeymiş gibi davranıyorum. Sanki her gün böyle hediyeler alıyormuşum gibi.

Doğru.

"Buraya gel," diyor başıyla işaret ederek.

Tam önüne gelene kadar masanın yanından dolaşıyorum. Bileziği alıyor, iki parçaya ayırıyor ve

bileğime vidalıyor.

İnanılmaz bir şey. Buna hiç şüphe yok.

Ama 'neden' sorusu hâlâ cevapsız. Sormalı mıyım?

Sormaya cesaret edebilir miyim? "Bayıldım," diyorum

sessizce ve öylece bırakıyorum.

Başını sallıyor, parmağını parlak altının üzerinde gezdiriyor. "Güzel. Sana teşekkür etmek istedim." "Bana mı? Ne için?"

Bana bakmamak için bilezikle oynamaya devam ediyor. "Beni yatıştırılmaya yardım ettiğin için. Sen yanımdayken daha az vahşiyim."

Şaka mı yapıyor? Bana sorarsan hâlâ korkunç biri. Ama ben kazanacağım.

Kıçımın yanaklarından birini masasına dayayarak kıkırdıyorum. "Ben de başım belada olduğu için beni çağırdığını sanıyordum. Belki de beni açık artırmaya çıkaracak ya da başkasına verecektin."

Yavaşça başını sallar. "*Pakhan* mutlu olmayacak ama seni kendimize saklamak niyetindeyiz."

Kulağa ne kadar boktan gelse de, kalbim yerinden fırlayacak gibi. Hayatımı Alekseev'ler tarafından hapsedilerek geçirmek istediğim için değil, kötü bir adamın malı olmayacağımdan tekrar emin olduğum için.

Üzücü bir durum, hayatım.

"*Pakhan*'ın nasıl tepki vereceği konusunda... endişeli misiniz?"

Vadik sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş. Onu hiç bu kadar soğukkanlı gördüğümü hatırlamıyorum. "Tepkiler olabilir," diyor. "Hayır. Aslında, yansımaları *olacak*."

Ayaklarını masasının üzerine koyuyor ve parlak, pahalı ayakkabılarına sanki onları görüyormuş ama aslında görmüyormuş gibi bakıyor.

"Sen... Yani, bu kararından pişman olacağını düşünüyor musun? Dimitri'nin ya da başka birinin beni almasına izin vermediğin için?" diye sordum.

Sanki aptalca bir soru sormuşum gibi bana keskin bir bakış fırlattı. Ki bu iyi bir şey. Ben *istiyorum ki*

aptalca bir soru olmasını istemiyorum. Cevabın açık olmasını *istiyorum*.

Hiçbir şey söylemiyor, sanki isteksiz sevgisinin ortaya çıkmasından korkuyormuş gibi.

Tanrım, bu adamları nasıl da tanımaya başladım. Varsayımlarım saçma olabilir ama

Ya

ni. "Her zaman taktığın o kolye ne?" diye soruyor.

Günde yüzlerce kez yaptığım gibi annemin madalyonunu parmaklıyorum. "Annemindi. Babam bizi istemedi

Ona ait hiçbir şeyim yok, ama o tüm eşyalarından kurtulmadan önce gizlice şifonyerinden çıkardım. Yıllarca sakladım ve birkaç gün önce dükkânı ziyaret ettiğimde beni bunu takarken gördü. Çıkarmam için beni zorladı."

Çok garip. Ailemle ilgili onca şeyden sonra, odaklandığı şey bu mu? "Annemi gerçekten silmek istedi, değil mi?" Vadik öyle diyor.

Bu omurgama bir ürperti gönderiyor. "Belki. Bilmiyorum. Yakın zamana kadar hiç bu şekilde düşünmemiştim.

Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Kendimi destekliyorum. Hoşuma gitmeyecek bir şey olsa bile bana doğruyu söyleyeceğini biliyorum. "Kardeşlerimle bu konu hakkında konuştum. Elbette kesin bir şey bilmiyoruz. Ama biz

şüphelerimiz var. Onun ölümünde babanın parmağı olabilir. Ona hiç sordunuz mu?"

Başımı sallıyorum. Bu bir suçlama olarak algılanabilir ve eğer bir şey biliyorsa, bu konuda dürüst olacağından şüpheliyim.

Bunu düşünmek acı veriyor. O yüzden duruyorum.

"Bilezik güzelmiş," diyorum. "Ama bana sürekli hediye vermek zorunda değilsin."

Öfke mi, yoksa incinmişlik mi?

Peki ben ne yapıyorum? Bir aptal gibi iki katına çıkıyorum. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde bu adamı test ediyorum. "Bana sahip olduğunu zaten biliyorum."

Hediyeler, ne kadar güzel olursa olsun, bunu asla kolaylaştırmayacaktır.

BÖLÜM T E R T W E N T Y- S E V E N

Vadik

Lanet olsun, bu kadın sabrımı zorluyor.

Ona lanet bir hediye veriyorum ve o da bana böyle güzel şeyler yapmamın anlamsız olduğunu söylüyor. Ne demek istediğini anlıyorum.

Ve bu beni kızdırıyor.

Evet, kardeşlerim ve ben onun burada kalmasını istiyoruz. Onu zorladığımız için değil. burada kalmak *istiyor*. Gönüllü olarak.

Ona neden bu bileziği verdiğimi merak ettiğini biliyorum, gözüne girmeye mi çalışıyorum? Pahalı hediyelerle onu kazanmaya mı? Paramla gösteriş mi yapıyorum?

Beni tanıdığını, tipimi bildiğini sanıyor. Kaba saba ve her fırsatta istediğini elde etmeye alışkın. Güzel bir hediye ile başka hiçbir çaba sarf etmeden her kadının kalbini kazanabilecek bir tip olduğumu. Dünyanın en büyük piçi olabilirim ve yine de herhangi bir kadın sırf ona güzel bir biblo verdim diye benim için bacaklarını açacaktır.

Daha fazla yanılıyor olamazdı.

Öğreneceği gerçek şu ki, ikimiz de pahalı hediyeler gibi şeylerin onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığını biliyoruz. Ona ayı bile versem bana yine de eşit ve tarafsız bir gözle bakacak, kusurlarımı da güçlü yanlarım kadar adil bir şekilde değerlendirecektir.

Kısacası, kadın herhangi bir pahalı hediye, övgü ya da ayrıcalıkla satın alınamaz. Kendisi için düşünmekten ve kendi aklını bilmekten uzaklaşmayacak kadar dürüsttür.

İşte tam da bu yüzden onu etrafımda istiyorum.

Hayatım boyunca onun gibi, bir durumu parlak yüzeyinden bakarak değerlendirebilen kadın ya da erkek çok fazla insanla tanışmadım.

Yine de, sanki gözünün önündekini göremeyen kör bir aptalmışım gibi bana hakaret ediyor.

"Bu ne demek oluyor, sana sahip olduğumu biliyor musun?" Dudaklarını birbirine bastırıyor, daha fazlasını söylemekten korkuyor.

Onun adına ben söyleyeyim.

"Sana *sahip* olmak istemiyorum. Burada olmanı istiyorum çünkü sen burada olmak istiyorsun."

Korkmuş gibi biraz geri çekiliyor. "Ama ben burada olmak istemiyorum. Daha doğrusu, burada kalmaya zorlanmak istemiyorum. Özgürlüğümü istiyorum. Elbette bunu biliyorsun."

"O zaman neden döndün? Sadece babanı kurtarmak için miydi? Ve kız kardeşine göz kulak olabilmek için mi?"

Buna bir saniye bile inanmam. Ama sormak zorundayım. Yüksek sesle söyletmeliyim. Bunu

duymam gerek.

Yüzünü buruşturuyor. Evet, kafası karışık. Benim de öyle. Bu konu hakkında konuşmak muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en rahat şey. Bunun için bir yol haritam yok. Yakından gördüğüm tek ilişki annemle babaminkiydi ve o da olabildiğince çılgın, sevgi ve nefret dolu bir ilişkiydi.

"Evet..." diyor.

Ona bakıyorum, bitirmesini bekliyorum.

"Ben de geri geldim... çünkü sizi önemsiyorum çocuklar."

İşte böyle. Tek sebebinin bu olmadığını biliyorum, ama kararında bunun etkili olduğunu biliyordum. Bu olmasaydı, çekip gitmek, ortadan kaybolmak, her şeyi geride bırakmak çok daha kolay olurdu.

"Yine de bu özgür olmak istemediğim anlamına gelmiyor," diyor neredeyse fısıltıyla.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vadik

Evde 'aile yemeği' olarak adlandırdığım çok fazla şey yapmıyoruz, ancak her zaman ebeveynlerimizin ölüm yıldönümünde bir tane yapıyoruz. Bunun neden ve nasıl başladığından ya da böylesine ürkütücü bir uygulamaya devam etmemiz gerekip gerekmediğinden emin değilim ama hiçbirimiz bunu sorgulamak istemiyor gibi görünüyor. Bu yüzden sorgulamıyoruz.

Yerleşkede bizim için çalışan personel, Tanrı onları korusun, en sevdiğimiz yemeklerden dumanı tüten tabaklar getirmeye başladı. Bugünün ne olduğunu çok iyi biliyorlar ve tek kelime etmeden, bunu bizim için mümkün olduğunca özel kılmaya çalışıyorlar.

Burada, sağlıklı ve hayatta oldukları için mutlular.

Evin tüm çalışanları arazideki kulübelerde yaşıyor. Anne ve babamla birlikte evde yaşıyor olsalardı, yangında onlar da ölebilirdi.

"Ekmek hakkında ne düşünüyorsun?" Charleigh omuzlarını sallayarak soruyor.

Tanrım, onun coşkısına bayılıyorum. Bazen bana küçük bir çocuğu hatırlatıyor ve bu çok ferahlatıcı. Demek istediğim, silah alıp satmak ve sonra da parayı içki dükkanlarımızdan geçirmek gibi şeyleri neredeyse bütün gün düşünüyorum. Çok kârlı, evet, ama pek eğlenceli değil.

Charleigh *eğlenceli* biri.

"Bence," diyorum, uzatılan sepetten bir parça ekmek alarak, "bu ekmeği Charleigh yapmış olabilir ve bu yüzden iltifat bekliyor."

Kardeşlerim kendilerine yardım ediyor ve Niko hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi inliyor.

"Kahretsin, bu çok iyi. Vay anasını." Bütün bir parçayı ağzına tıktırıyor ve bir diğerine uzanıyor, bizi saniyeler içinde güldüren aptalca bir gösteri yapıyor.

Herkes sakinleştiğinde, ortalık yine sessizleşir. Çok sessiz. Alışılmadık bir sessizlik.

"Pekâlâ, çocuklar. Bu sessizlik niye?" Charleigh sonunda sorar.

Sanırım bilmiyor.

"Bu yıldönümü," diyor Kir basitçe.

Gözleri büyür. "Ailenin... ölümünden mi?" Adam başını sallar.

"Kahretsin. Bilmiyordum. Kimsenin bana söylemediğine inanamıyorum" diyor.

Omuz silktilim. "Bildiğini düşündüm. Gerçi nasıl bildiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

O da bizimle birlikte yemeğine gömüldü. "Olay olduğunda burada mı yaşıyordunuz? Binada mıydınız?"

Ben bir şey söyleyemeden Niko üzüntüyle başını sallıyor. "O zamanlar şehrin diğer tarafında kendi yerlerimiz vardı ve zaten uzaktaydık. Ama burada olsaydık, kim bilir... belki bir şeyler duyar

ya da kokusunu alırdık. Yardım edebilirdik."

Kir çatalını yere bıraktı. Bu adam onun yaşındaki biri için çok fazla ölüm yaşamış - önce Clara, sonra da annemle babam. "Bunun ne kadar olasılık dışı olduğunu biliyorsun Niko. Evin onlara ait kısmı çok... hızlı yükseldi."

Son kelimelerde boğuluyor. Onu suçlamıyorum. İki yıl çok uzun bir zaman değil. Yas tutmayı bitirmedik. Muhtemelen asla da bitmeyecek.

Dimitri'nin yaptığını kanıtlamaya çalışmaktan da asla vazgeçmeyeceğiz.

"Nasıl... nasıl öğrendiniz? Bilirsin işte... hakkında? Annem öldüğünde Victoria bize söyledi," diyor Charleigh.

"Orada mıydı?" Ben sordum. "Vurulma olayına tanık oldu mu?"

Charleigh başını sertçe sallar. "Oh hayır. Annem dükkânda tek başınaydı."

Niko bifteğine bakar ve bir an için yemeyi bırakır. "Bize kim söyledi? Şimdi hatırlayamıyorum. Gece çok bulanıktı."

"Dominika yaptı," diyor

Kir.

"Öyle mi? Sizden önce nasıl haberdar oldu?" Ben sordum.

Omuz silktim. "Sanırım ev personeli bir aile dostunun bize haber vermesini istedi. Bu yüzden onu aramış olmalılar."

"O sırada Dimitri ve babam hararetli bir anlaşmazlık içindeydi. Bu yüzden hep onun yaptığını düşündük. Sonrasında, topyekûn bir savaş patlak vermek üzereydi. İşte o zaman *Pakhan* kasabaya geldi. Barışı korumak istedi. Savaşın tüm yerel gruplara getireceği ilgiye kimsenin ihtiyacı olmadığını söyledi," diyorum.

"Yani *Pakhan* bir tür... müzakereci mi?" Charleigh soruyor.

Niko gülüyor. "O bundan çok daha fazlası, ama farklılıkları düzeltmeye yardım etmek için çok zaman harcıyor. Bu yüzden babam bu işi hiç istemedi. Aslında nankör bir iş. Ama o sahneye çıkmadan önce işler çok daha açık bir şekilde şiddet içeriyordu. Bu yüzden onun gelişi iyi bir şey oldu."

Niko, Charleigh'in ekmeğinden bir parça daha kapıyor.

Yalakalık. Ve tabii ki Charleigh de ona gülümsüyor.

Vay anasını. Kışkandım mı?

Ne kadar kaltak bir korkağa dönüşüyorum.

"Annen nasıl biriydi?" Charleigh soruyor.

İçime sıcak bir his doldu. Basitçe söylemek gerekirse, annemiz harikaydı. Hatasız değildi ama harika bir kadındı.

"Hayırseverlikle ilgilenirdi. Desteklediği bir sürü hayır kurumu vardı, tabii ki babamın parasıyla," diye gülüyor Kir.

Charleigh'in annesi de bizimki gibi miydi acaba?

"Meşguldü. Babamın sadakatsizlikleri konusunda ona yardım etti," diye ekliyor Kir. "Yani, bıkıp dışarı çıkıp kendi suçunu işleyene kadar ona yardım etti. Sanırım aşağılanmaktan bıkmıştı ve babamın bunun nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyordu."

"Ve ben de bunun sonucuyum," diyor Niko, ironik bir şekilde gülümseyerek ve sırtını sıvazlayarak.

İçki dolabına gidip biraz porto şarabı çıkarıyorum, babamın Amerika'ya geldiğinde edindiği bir başka alışkanlık. Akşam yemeğinden sonra içen insanları görmüş ve bunun kendisini daha sofistike yaptığını düşünmüş. Bum, başka bir porto içicisi doğdu.

Herkese az miktarda dolduruyorum, Charleigh hariç herkese yani. Artık biz erkeklerin yanında

aklını başında tutmak için alkolden uzak durduğunu düşünmesem de, alkol alımını sınırlama kararında bunun rol oynayıp oynamadığını merak etmeden edemiyorum. Genellikle bir ya da iki yudum şarap alır.

yemek sırasında, hepsi bu.

Elbette, içki içmeyi sevmiyor da olabilir. "Annem çok popülerdi. Bir sürü arkadaşı vardı," diyorum.

Cenazesinin bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni de buydu. Tüm arkadaşları ve onların uygun kızları saygılarını sunmak için geldiler.

Ve tabii ki kardeşlerimin ve benim bekar olup olmadığımızı görmek için.

"Gerçekten sosyal biriydi, her zaman gülümser ve mutluydu. En azından dışarıdan. Yüzünü bu şekilde korumaya çalışırdı. Herkes babamın neyin peşinde olduğunu biliyordu ve annem umursamıyormuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. Ta ki dayanamayacağı noktaya gelene kadar," diyorum.

Kahretsin, onun o zamanları yaşadığını görmek çok zordu. Sanırım bunca zamandır evlilikten kaçınmamın bir nedeni de bu. Annemle babamın yaşadıklarını tekrarlayamam. İşkenceye benziyordu.

Ve annem bıktığında, *işi bitmişti*. Babamın canını yakmaya, ona asla unutamayacağı bir acı çektirmeye karar verdi. Neden sadece gitmediğini sorduğumda bana söylediği şeyi hatırlıyorum. Bir ayağı yeni dünyada, diğeri eskide.

Ve anlaşılmaz bir şekilde onu sevdiğini söyledi. Evet, o piçi seviyordu. Ne bok yediği önemli değildi.

"Baban öğrendiğinde ne yaptı?" Charleigh soruyor.

Niko cevap vermeden önce kardeşlerim ve ben birbirimize bakıyoruz. Sanırım bu onun hikayesi. "Onu o öldürdü. Babam adamı öldürdü. Biyolojik babam."

Charleigh'nin eli ağzını kapatmak için havalandı. Ölüm hakkında bu kadar rahat konuştuğumuzu duymaya alışık olmadığını biliyorum. Bazen bunu unutuyorum. Hayatınız boyunca bunu duyduğunuzda, bunun 'siviller' için bir şok olduğunu hatırlamak kolaydır.

"Sen...?" Charleigh soruyor.

Bununla nereye varmak istediğini biliyorum.

Niko'ya döner. "Gerçek babanın kim olduğunu biliyor musun?"

Başka tarafa bakıyor. Bu sorgulama tarzından hoşlanmıyor. Hiçbirimiz sevmiyoruz.

Sorusunun cevapsız kalacağını anladığında, akıllıca konuyu değiştirir. En azından bir şekilde.

"Çocuklar, geçen gün soyunma odasında garip bir şey buldum. Konuyu açmak için doğru zamanı bekliyordum." Charleigh hiçbir personelin dışarıda olmadığından emin olmak için mutfığa doğru bakıyor ve sonra yemek odasının dışını görmek için boynunu büküyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Stacey'nin hasta çocuğuna yardım etmek için çantasına biraz para koyuyordum. Onunkini bulmadan önce birkaç dolabı karıştırmam gerekti. İlk açtığım dolapta, ki Dominika'nın olmalı, ailenizin bir sürü fotoğrafı vardı. Bir kutunun içinde."

"Bunun o kadar da garip olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Dominika sık sık aile etkinliklerimize katılırdı. Bilirsiniz, doğum günleri, tatiller. Bu tür şeyler."

Charleigh derin bir nefes alır. "Tamam, anladım. Anlıyorum. Ama... tüm fotoğraflarda annenin yüzü çizilmişti. Sanki bir atacın ucuyla falan."

İlginç ama yine de o kadar da şaşırmadım. Dominika annemi çok kıskanırdı, babamla birlikte olduğu onca yıl boyunca annemi yerinden edememişti. Babamın metresi olmanın onun için yolun sonu olduğunu asla anlamadı. Bundan daha fazlası asla gelmeyecekti. Aksini umacak kadar aptaldı.

Papa'nın dünyasındaki erkekler metreslerinin reklamını yapmazlar. Sadece yenilerini ararlar. Ve asla uzağa bakmak zorunda kalmazlar. Bu kadınlar eşlerinin güvencesinden yoksun olsalar da, yine

de oldukça iyi yaşarlar.

eğer başlangıçta onlara sponsor olacak kimse yoksa.

Charleigh omuz silkiyor. "Bilmek isteyebileceğinizi düşündüm. Yapılacak garip bir şey gibi göründü." Konu Dominika olunca hiçbir şey beni şaşırtmıyor.

Personel etrafımızdaki masayı temizlerken, "Hey, hadi hep birlikte kütüphaneye gidelim," diyorum. Charleigh gözüme takılıyor ve yüzünde yaramaz bir gülümseme belirliyor.

Onun tam da bu yönünü seviyorum. Sevmemeliyim ama seviyorum. Benim için doğru kişi değil.

Babam asla onaylamazdı.

Ama babam burada
değil. Ve Charleigh
burada.

BÖLÜM T E R T W E N T Y - N İ N E

CHARLEIGH

Karanlık, rahat kütüphanenin etrafına bakıyorum - ne ağır çatlamış deri mobilyalara ya da hayvan derisi halılara ne de duvarları kaplayan güzel ciltlere, sırtları altın varaklı süslü ciltlere.

Parlak siyah bir duvarda kümelenmiş, bir sanat galerisinde olduğu gibi sergilenen büyük boy siyah beyaz litografi baskılara da dikkat etmiyorum.

Başka bir gün etkileyici olabilecek bu şeyler şu anda ilgimi çekmiyor. Başka bir şey ilgilendiriyor.

Burada bana katılan üç adam, her biri kendi tarzında güzel, dikkatimin tek nesnesi.

Ve arzu.

Vadik, Kir ve Niko'nun her biri büyük boy kulüp sandalyelerine yerleşmiş, iyi bir yemekle doymuş, kravatları gevşemiş ve yemek sonrası içkileri ellerinde rahat bir şekilde oturuyorlar.

"Güzel kızımıza bakın," diyor Kir, etrafımda dönmem için parmağını döndürerek.

Bütün gün birlikte olmamıza rağmen erkeklerin beni her açıdan görmesine izin veriyorum. Omuzlarımı titretip kalçalarımı sallıyorum, bileğimdeki yeni bileziği döndürürken cilveli bir kız öğrenci gibi omzumun üzerinden çapkınca arkama bakıyorum.

Elbette, daha önce Vadik'le burada olmak istemediğime dair bir konuşma yapmıştım, ama şu anda, kulağa çılgınca gelse de, olmak istediğim başka bir yer yok. Beni ayakta tutan, içinde bulunduğum durumu atlatmama yardımcı olan şey bu; bu muhteşem, güçlü alfa erkeklerinin hayranlık uyandıran ilgileri.

Ve bana dokunma şekilleri.

"Bebeğim, neden benim için şu yumuşak halının üzerine uzanmıyorsun?" Kir sorar.

Platform çizmelerimin fermuarını açıyorum, altlarındaki beyaz pamuklu çorapları çıkarıyorum ve halının üzerine atlayıp oturuyorum ve tam elbisemin eteğini etrafıma yayıyorum.

Niko'nun benim için aldığı bir başka elbise. Aslında bunun için alışveriş yaptığından değil, seçimi *başkasına* yaptırdığından eminim. Ama yine de minnettarım. Eski püskü kot pantolonlar ve iğrenç Converse'ler dışında bir şeyler giymek güzel. Niko'nun bana aldığı bu küçük elbiselerin içinde kendimi güzel hissediyorum.

Ve güzel hissetmeyi seviyorum.

Kir'in gözleri ağırlaşıyor ve kararıyor ve en azından şu an için yetkili olanın o olduğu açık. "Bize külotunu göster, güzel kız."

Dirseklerimin üzerinde geriye yaslanıyorum ve dantelli tangamın kasıklarını görmesine izin verecek kadar yavaşça bacaklarımı ayırıyorum.

"Bunu görebileceğimi mi sanıyorsun bebeğim? Hadi," diye mırıldanıyor. "Bana biraz daha ver."

İstedğini yapıyorum ve hatta kendimi okşayarak çıtayı yükseltiyorum, tabii ki külotumun dışında, başımın geriye düşmesine izin veriyorum ve hafifçe inliyorum.

Eğer bu adamlar biraz eğlenmek istiyorlarsa, ben buradayım. Ve onlara eziyet etmek için de.

Dudaklarını yalayarak başını sallıyor ve pantolonunu düzeltiyor. Ağzı pek sıkı değil. "Daha fazla," diyor alçak bir sesle.

Tangamın ağ kısmını kenara çekiyorum ve ona gerçekten ne istediğini gösteriyorum. Yere uzandığım yerden ağzı biraz gevşiyor ama ayağa kalktığında vücudu geriliyor.

Kardeşlerine bakıyorum ve onları ilgiyle izlerken buluyorum.

"Kendine dokun, güzel kız. Bana klitorisine nasıl oynadığını göster," diyor Kir bana yaklaşarak.

Başımı geriye atıyorum ve danteli kenara iterek parmaklarımı artık kabarmış ve heyecandan şişmiş olan am dudaklarımda gezdiriyorum. Bir parmağımı içime daldırıyorum.

Evet, ıslığım. Çok ıslak.

Ben klitorisime odaklanırken Kir önümde diz çöküyor ve hızlı bir hareketle tangamı yırtıp yüzünü bacaklarımdan arasına gömüyor. Yarığımın üstünden başlıyor ve popomu yerden kaldırarak eriştiği kıcıma kadar beni kucaklıyor.

Açlıktan ölen bir hayvan gibi. Ve ben bunun için buradayım.

O arkamda şehre giderken, ben de elimi klitorisime götürüyorum. Her iki uçtan da çalıştırılma hissi akıllara durgunluk veriyor ve sanırım sadece bu yüzden bile boşalabilirim. Ama Kir şimdi durmuyor.

Mümkün değil.

Ayağa kalkıp kravatını ve ceketini çıkarıyor, gömleğini de yerdeki giysi yığınınına ekliyor. Ardından ayakkabılarını ve çoraplarını, ardından da pantolonunu ve boxer'ını çıkarır.

İşte orada duruyor, benim iri yarı, geniş omuzlu ve güçlü Kir'im, gözlerinde şeytani bir parıltıyla üzerimde yükseliyor, ereksiyonu aramızda ağır ağır sallanıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma çekmeye hazırım. Onu tatmak, hissetmek, koklamak istiyorum.

Öksürene, öğürene, gülene ve gözlerim yaşarana kadar boğazımın arkasına vurmasını istiyorum.

Onun başka planları var.

Halının üzerine uzanıyor ve beni üstüne çekiyor, dizlerimin her biri kalçalarının iki yanında, böylece ona biniyorum. Muhtemelen içine girecek kadar ıslandığımdan emin olmak için parmaklarını tekrar amımda gezdirirken yakışıklı yüzünü izliyorum ve sonra beni üzerine çekip tek bir hızlı, acımasız hareketle kazığa oturtuyor.

Ani istiladan dolayı çığlık atıyorum, acıttığı için değil, akıllara durgunluk veren ve yoğun olduğu için, amımdakiler hariç vücudumdaki her sinir ucunu kapatıyor. Öne doğru eğildim, ellerim güçlü göğüs kaslarının üzerindeydi ve parmaklarımı satın almak için göğsüne soktum. Bu, kendimi onun üzerinde yükseltip alçaltmama izin veriyor, ki bunu onu ne kadar derine götürebileceğimi görmek için öğütme arasında terk ederek yapıyorum.

Ben azgınlığımın içinde kaybolmuşken, Vadik'i arkama geçmesi için yönlendirdiğinin belli belirsiz farkındayım ve bir an sonra ılık tükürük göt deliğime damlıyor. Ben hala Kir'i pistonlarken, Vadik parmağını anüsümün üzerinde ve etrafında döndürüyor, bu his beni çılgına çeviriyor. Yüzümü Kir'in göğsüne gömmek için eğiliyorum ve arkamı havaya kaldırıyorum. Vadik'in uyguladığı baskı, benim için daha fazlasını sakladığını bilmemi sağlıyor.

Arkama masaj yaptıktan sonra bir parmağının ucunu içeri bastırıyor. Bu garip bir his ve sevsem mi nefret mi etsem emin değilim.

"Rahatlamaya çalış," diye fısıldıyor Kir kulağıma. "Rahatla, güzel kızım," diyor, kalçalarını nabız atışı için kaldırarak

içimde ve dışımda.

Bir an sonra *arkamda* daha fazla baskı hissediyorum ve Vadik ikinci bir parmağını kıcıma sokuyor. Bu sefer garip hissetmek yerine iyi hissettiriyor. Aslında, gerçekten iyi. Ona karşı biraz geri itiyorum, amımdaki horozu yerinden çıkarmamaya dikkat ediyorum ve o daha derine iniyor.

"İyi misin, bebeğim?" Kir mırıldanıyor.

Sadece inliyorum. Nasıl konuşacağımı unuttum.

Kir'in ereksiyonu üzerinde bir kez daha kaymaya başlıyorum ve Vadik ritmime uyuyor, parmaklarını Kir'in beni becerdiği aynı hızda kıcıma sokup çıkarıyor. Beni orgazma yaklaştıran çılgın his, sadece tek bir delikten sikilmekten sadece iki kat daha ateşli değil, aynı zamanda katlanarak daha güçlü. Gıcırđıyorum, gıcırđıyorum ve beynimde şu anda nasıl hissettiğim dışında tek bir düşünce yok ve geçmişimde olan ve gelecekte olacak her şeyin hiçbir önemi yok.

Sanki hiç var olmamışlar gibi.

Geliyorum, geliyorum ve geliyorum, hem Kir hem de Vadik beni hassasiyetle çalıştırıyor, bunun gibi erkeklerin anladığı türden bir hassasiyetle, benim erkeklerim, belki de tam tersi değil de sahip olduğumu düşündüğüm erkekler.

BÖLÜM ÜÇ YIL

CHARLEIGH

Ertesi gün yine kulüpteğim, orada bir işim olduğu için değil, Niko'nun arabasını kapıp babamınkinin üzerinden geçerek defter tutma metinlerimi almak istediğim için. Çocuklar derslerime geri dönmemin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlar ve lanet olası piyangoyu kazanmış gibi hissetmek için duymam gereken tek şey bu.

İşlerin farklı olduğu kesin ama her şey kaybolmuş değil. Hem de hiç değil.

Stacey'nin sesini duyuyorum, Frank Niko'nun anahtarlarını alırken koridorun köşesinden kafamı uzatıyorum. "Hey kızım!" Daha onu görmeden sesleniyorum.

Ve bunu yaptığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hayatın büyük, çirkin bir adaletsizlik yumağı olduğu insanlardan biri olan tatlı Stacey'imın yüzünde saf bir dehşet ifadesi var, sanki yaşadığı ve deneyimlediği her şeye rağmen hiçbir şey hayatında bu an kadar kötü olmamış gibi.

Yaşlı trol Alexei'nin pençesinde, o da Stacey'nin serbest bırakılması için yakarışlarından ya habersiz ya da görmezden geliyor. Beni görünce yüzü aydınlanıyor, sanki *ha der* gibi! *Senden daha iyi birini buldum.*

İçimde öfke kabarıyor ve onlara doğru koşuyorum. Ancak ben daha konuşmadan Dominika beliriyor ve bakışları bana doğru hançer gibi saplanıyor.

Stacey'nin üst kolunu kavrayan Alexei pis pis sırtıyor.

"Bu savurgan Charleigh değil mi? Rusya'da senin gibi kızlara böyle deriz, erkeklerden daha iyi bildiklerini sanan kızlara."

Kötü kötü gülümsüyor, siyah ve eksik dişleri canavarlığına katkıda bulunuyor.

Sanırım ajansı olan kızları kastediyor. Ama onu düzeltmiyorum. Ne anlamı olabilir ki?

Yine de gülümsüyorum. "Ne yapıyorsun sen? Stacey'nin işe gitmesi gerekmiyor mu?" Umutla soruyorum. Dominika omuzlarıyla aramıza girdi. "Bu konuda söz hakkın yok. Lütfen gününüze devam edin."

Tükürüyor, sahte gülümsemesi her zamanki gibi kokuşmuş.

"Charleigh, artık müsait olmadığın için yeni bir... arkadaş seçmeliyim. Stacey çok hoş biri ve oldukça iyi iş çıkaracaktır," diyor Alexei abartılı bir nezaketle.

Stacey'nin yüzü daha önce hiç görmediğim bir dehşetle kaplanmıştı. Yardım etmek zorundayım. On

u. Ama nasıl?

Alexei arkadaşımı sürükleyip götürürken Dominika önümde bir dağ gibi kımıldamadan duruyor ve Gözden uzakta.

Kovulmaya hazır değilim, en azından henüz değil.

"Dominika-" demeye başladım.

"Ne düşünürsen düşün, burada hiçbir gücün yok," diye tıslıyor.

Onun ötesine bakmaya çalışıyorum ama Stacey gitmiş. "Dominika, onu gördün mü? Çok korkuyor.

ölüm."

Dominika gülüyor ve omuz silkiyor. "İşimin bir parçası," diyor neşeyle ve gitmek için dönüyor.

Ama kolunu tuttum ve durdu. Ona elimi sürdüğüme hangimiz daha çok şaşırdık bilmiyorum ama bakışları bana geri çekilmemi söylüyor.

"Seni uyarıyorum Charleigh," diyor ve elimden kurtuluyor.

Adamları bulmak için koşuyorum, herhangi birini, yardım için ve Frank'le çarpışıyorum. "Vadik, Kir ve Niko nerede? Onlara ihtiyacım var. Bu çok acil."

"Dışarıda toplantıdalar. Sorun ne?" diye sorar, yüzü endişeyle kaplıdır.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Ben Stacey. Alexei onu bir yere götürüyor. Ona güvenmiyorum. O da çok korkuyor."

Yüzündeki endişenin yerini teslimiyet alıyor. "Ah. Doğru. Onunla biraz zaman geçirmeyi ayarladı, bu ne anlama geliyorsa artık. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok." Yoluna devam etmek için döner.

"Ama Frank, bekle. Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Niko'nun anahtarlarını bana uzattı. "Hadi gel. Gidip kitaplarını alalım."

Onu takip etmediğimi fark edince durdu. "Charleigh, yapabileceğin bir şey yok. Şimdi gidelim."

BÖLÜM ÜÇTE BİR- BİR

CHARLEIGH

Babamın dairesi, bulacağımı düşündüğüm gibi. Başka bir deyişle, iğrenç bir karmaşa.

Frank beni takip ediyor ve sağ olsun, etrafındaki iğrençlik seviyesi hakkında tek kelime etmiyor. Ben işimi yaparken o sadece ön kapının yanında pozisyon alıyor. Etrafına bakmıyor bile. Ya da baksa bile çok ihtiyatlı davranıyor.

Kirli bulaşıklar mutfağın her yerini kaplıyor ve çöpler taşıyor. Yerde, çamaşır makinesinin önünde bir yığın yıkanmamış çamaşır ve onun üstünde de başka bir yığın var. İçine atabildiğim kadar çamaşır atıyorum ve makineyi çalıştırıyorum. Bir şeyler yapmam gerekiyor.

Öte yandan, bir yük çamaşır yıkamak ne kadar zor olabilir ki? Pops'un işe yaramaz olduğunu biliyorum ama Evie? Kendine yardım etmek için bir şeyler yapabilir.

Ve yine de.

Bu benim savaşım değil. Benim kendi işlerim var ve babamla Evie serseriler gibi yaşamak istiyorlarsa, bu onların bileceği iş.

Ama yine de bulaşıkları lavaboda yıkıyorum, tezgahları temizledikten ve iki yük çöpü çıkardıktan sonra.

İğrenç.

Evet, yeni... konaklama yerimde bunu benim için yapan insanlar var, daha da garip hayatımın garip bir avantajı, ama olmasaydı, kesinlikle bu bokun tavana yığılmasına izin vermezdim. Bulaşık yıkamayı biliyorum.

"Biraz daha kalacağım Frank," diyorum ve o da sessizce başını sallıyor.

Kendi odama giderken hem babamın hem de Evie'nin yatak odalarına göz atıyorum ve onların halini görünce durmuyorum bile. Mutfaktaki dağınıklığı çoktan hallettim. Gerisini onlar halledebilir.

Ama haftalardır görmediğim kendi odama gittiğimde, tam olarak bıraktığım gibiydi. Lanet bir zaman kapsülü gibi. Yatağımın altından bir spor çantası çıkarıp içine ihtiyacım olan ya da olmayan birkaç şey koyuyorum ve kitaplarımı bir sırt çantasına atıyorum.

"Hazırım Frank," diyorum dakikalar sonra.

Çantayı benden aldı ve yola çıktık.

Kulübe döndüğümüzde, rahatsız edilme olasılığımın en düşük olduğunu düşündüğüm yer olan soyunma odasına kitaplarımı yayıyorum ve Alekseev'ler tarafından götürülmeden önce katıldığım son derste kaldığım yerden devam etmeye çalışıyorum. Son çalışmamdan bu yana o kadar çok zaman geçti ki, gözden geçirmek için biraz zaman harcamam gerektiğini fark ettim. Çok sıkıcı ama yeniden öğrenmeye başladığım için o kadar mutluyum ki umurumda değil. Saatler geçiyor ve

dakikalar gibi geliyor.

Kitaplarımın güvenliğinin tadını çıkarırken, soyunma odasının kapısı açıldığında zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Açık. Bir an için Dominika'nın beni bir konuda rahatsız etmek için geldiğini düşünerek sinirlendim.

Ama bu Stacey. Ya da onun bir versiyonu.

Yüzü siyah ve mavi renkte ve gözlerinden biri şişmiş durumda. Ağzının kenarından kan damlıyor ve diğer koluna kıyasla garip bir şekilde yerinden çıkmış görünen omzunu tutuyor. Dizleri kesilmiş ve kan içinde, külotlu çorabı yırtılmış ve tökezleyerek kollarıma doğru geliyor.

"Tanrım, Stacey," diye bağıyorum, onu yakalıyorum.

Muhtemelen acı veren bir yerine dokunduğum için çığlık atıyor ve derin, yürek parçalayıcı hıçkırıklara boğuluyor.

Bir sandalye çekiyorum ve iki büküm olup feryat ederken içine gömülmesine yardım ediyorum.

Yakında benim gözyaşlarım da onu takip edecek. Çılgına döndüm, ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Ona su şişemi uzatıyorum, o da bir yudum alıyor.

Ama hemen geri fırlatıyor. "O...

Alexei miydi?" Titreyerek sordum.

Sanki cevabı zaten bilmiyormuşum gibi.

Başını sallıyor, güzel yüzü tanınmaz hale geliyor.

Lanet olsun. Birisi bunun bedelini ödeyecek. Bundan emin olacağım. "Seni hastaneye götürüyorum, Stacey."

Bana dehşetle bakıyor. "Hayır, yapamayız..." diye inliyor, ağrıyan kolunu serbest bırakıyor. Omzu artık omuz gibi bile görünmüyor.

"Niko'nun anahtarları bende. Benimle tartışmayın. Biz gidiyoruz."

Ona ne kadar kızgın olduğumu ve bunu yapanın cezasını çekeceğini söylemiyorum. Söylememe gerek yok. O biliyor.

Hastaneye yatırıldıktan ve hastane gelişmelerle ilgili beni arayacağına söz verdikten sonra kulübe geri dönüyorum. Frank de yanımda elbette ama her zamanki gibi sessiz.

Otoparkta Vadik'in arabasını görüyorum, asansörden iner inmez ofisine yürüyorum ve kapıyı bile çalmadan içeri dalıyorum.

Üç kardeş orada toplanmış, yüksek sesle araya girmem karşısında yüzleri şaşkınlıkla kaplanmıştı. "Ne oluyor lan?" Çığlık atıyorum.

Başka bir kelime çıkarabileceğimden bile emin değilim. Yumruklarımı sıkıp gözlerimi kapatıyorum, böylece hiçbirine vurmaya başlamıyorum ve kendimi burun deliklerimden derin nefesler almaya zorlamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Charleigh, bir sorun mu var?" Vadik alay ediyor.

Ki hiç havamda değilim. "Stacey hastanede. Az

önce onu oraya götürdüm." "Stacey mi?

Striptizci olan mı?" Kir soruyor.

Aman Tanrım. Onun kim olduğundan bile emin değilim. Bu adamlardan nefret ediyorum. Onlarla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Gözlerimi ona diktim. "Alexei onu o kadar kötü dövdü ki hastaneye yatırılması gerekti. Senden bir şey yapmanı istiyorum. Hemen şimdi."

Birbirlerine bakıyorlar ve öfkemden, hayal görüyor olabilirim ama, umursamadıklarından eminim.

İlgisiz mi?

Cesedimi çiğnemen lazım.

"Dominika bunun olacağını biliyordu ve yine de gitmesini sağladı. O *ben de* olabilirdim. Herhangi bir kız da olabilirdi. Ama senin için çok çalışan Stacey, hasta çocuğuyla ilgilenmek için

ev."

Bana deli, histerik bir kadınmışım gibi bakmaya devam ediyorlar. Ki sanırım öyleyim. Beğenmezlerse ne halleri varsa görsünler.

"BİR ŞEYLER YAP!" Avazım çıktığı kadar bağıyorum.

Kir sandalyesinde öne doğru eğilir. "Şimdi bak Charleigh-" diye söze başlar.

Ama hiçbirini duymayacağım. Bu adamlar duygusuz. Zalimdirler. Çirkin, kayıtsız kalpleri var.

Ve onlar için hiçbir şey hissetmiyorum.

YIRMI İKİ BÖLÜM

Kir

"Bu olay olduğunda biz burada değildik," diyorum.

Charleigh, sahip olduğunu bilmediğim bir küçümsemeyle bana bakıyor. Ciddiyim. Ben memnunum

üzerinde silah yok.

Yoksa öyle mi?

"Yani... ellerinizi bu işten çekiyor musunuz?" diye çıkışıyor, Vadik'in ofisinde bir ileri bir geri yürüyor, içinden alışılmadık bir öfke akıyor. "*Kulübünüzün bir üyesi* yüzünden çalışanlarınızdan birinin hastaneye gitmesini görmezden mi geliyorsunuz?" diye tıslıyor.

Bu Charleigh'nin fark ettiğinden çok daha karmaşık bir durum. İşimizle ilgili daha derin bilgiler onun tepkisini değiştirmeyecek.

Adaletle inanıyor. Adaletle. Nezakete. Nezakete.

Bizim dünyamızda bu tür şeyler nadiren dikkate alınır.

Charleigh'nin de anlamadığı şey, Alexei'nin sıradan bir üye olmadığıdır. Özel ödenekler alıyor.

Tüm bunları Charleigh'ye nasıl açıklayacağımdan emin değilim ve eğer açıklarsam bir fark yaratır mı?

"Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verirsin? O yaşlı cadı Dominika'yı nasıl sorumlu bırakırsın?" diye ekliyor, sesi çatlayarak.

Dominika'nın numarası onda var, orası kesin.

Birkaç saatliğine gidiyoruz ve işler boka sarıyor. Bu kulübün başımıza açtığı belaya değmeyeceğini biliyordum. Babamın gözde projesi olması ve Vadik'in onun anısını yaşatmaya kafayı takması umurumda değil. Diğer işlerimiz çok daha kârlı ve çok daha az sorunlu. Arada bir dolandırıcılarla uğraşmak zorunda kalabiliriz ama onları hızlı ve sessiz bir şekilde ortadan kaldırıp işimize geri dönüyoruz.

Şimdi de babamın ahababı olan çılgın yaşlı Alexei ve uzun zaman önce kurtulmamız gereken huysuz Dominika ile uğraşmak zorundayız. Ama yıllardır aile içinde süregelen ilişkilerde yol almak zor.

Hatta ben doğmadan önce.

Alexei, Charleigh'nin söylediği gibi işleri çok ileri götürdüyse ve Dominika ona izin verdiyse, bu ele alacağımız bir şey.

Vadik başını tutuyor. Yine migreni olduğunu herkese belli ettiğine göre kendini gerçekten bok gibi hissediyor olmalı. Genellikle bunu gizler, kimsenin zayıflık olarak algılanabilecek bir şeyin kokusunu bile almasını istemez.

Aslında Vadik'in bugün *Pakhan*'a yaptığımız ziyaretten önce bile kendini kötü hissettiğini düşünüyorum. Aslında Maybach'ını kullanmama izin verdi. Bu bir ilkti. Arabası konusunda saçmalıyor. Adamı satın alabilirim.

Birkaç Maybach var ama yine de onunki yeri doldurulamamış gibi davranıyor.

Babam da aynıydı. Bazen ağabeyimin onun reenkarnasyonu olup olmadığını merak ediyorum. Bu beni şaşırtmazdı.

Bugün *Pakhan*'la yaptığımız toplantı sırasında Vadik neredeyse hiç konuşmadı. Genelde liderliği o alır - en büyükleri o olduğu için Niko ve ben ona izin verdik - bu yüzden ben devraldım. Kayıp silahların sadece bizim için bir sorun olmadığı ortaya çıktı. Bizim bölgemizden ve diğer birkaç bölgeden geçen tüm tedarik zincirini rahatsız ediyorlar.

Başka bir deyişle, pek çok insan için işleri berbat etti.

Her ne kadar limanda kargomuzun 'yönlendirilmesinden' kimin sorumlu olduğunu bulmuş olsak ve beyefendiler bunu pahalıya ödemiş olsalar da, neden olduğu uzun hasar dizisi için hala kancanın ucundayız. Bu nedenle *Pakhan*'a yaptığımız ziyarette, kargo bizim gözetimimiz altında kaybolduğu için tazminat teklif ettik.

Beni çok kızdırıyor. İhtiyacımız olmayan bir dikkat dağıtıcı daha.

Herkesin dikkatini Vadik'ten ve onun ağrıyan başından çekerek, "Bu konuda daha fazla şey bilmemiz gerekiyor," diyorum.

Odayı geçip ofis kapısını açıyorum. "Dominika!" diye bağıriyorum.

Bir saniye sonra, gülümseyerek ve neşeyle çıkageldi. Çağrımızı beklediğinden hiç şüphem yok. O aptal değil.

"Beyler," diyor özenle, Charleigh odada yokmuş gibi davranırken her birimize eşit süreyle bakıyor.

Vadik gizlice migreni için olduğunu bildiğim bir hap içiyor ve Niko'yla bana doğru başını sallıyor.

Zavallı piç. Konuşamıyor bile.

Her zaman diplomat olan Niko'nun sözlerini formüle ettiğini görebiliyorum, bu yüzden hemen konuya giriyorum. "Dominika.

Çalışanımız Stacey'i Alexei ile göndermeniz de neyin nesi?"

Gülümsüyor ve sanki bu soruyu bekliyormuş ve cevabını çalışmış gibi konuşmaya başlıyor. Bu da onun için hiç şaşırtıcı değil.

"Bildiğiniz gibi, Charleigh ile yapılan açık artırmadan bu yana" - *Charleigh*'i sanki kötü bir kelimeymiş gibi söylüyor - "yani, o açık artırma hiç gerçekleşmediğinden beri, biz konuşup en önemli üyelerimizi davet etmemize rağmen, Alexei... ihtiyaçlarını karşılayacak birini arıyor." Sanki tüm bunların kurbanı kendisiymiş gibi çaresizce omuz silkiyor.

Charleigh onu boğmak ister gibi bakıyor. "O *hastanede*, Dominika," diye tıslıyor Charleigh. "*Senin* sayende."

Niko, Charleigh'nin durması için elini kaldırıyor. "Yani Dominika, sen... Stacey'i eve götürmesini mi önerdin?"

Başını yukarı kaldırdı. "Neden evet, yaptım. Yani, bir şekilde telafi etmek zorundaydık. Sence de öyle değil mi?"

"Ona zarar vereceğini biliyor muydun?" Onun umursamazlığından rahatsız olarak soruyorum.

Dramatik bir şekilde omuz silkiyor. "Böyle bir şeyi nereden bilebilirim ki? Hepimiz biliyoruz ki bir kız bir üyeyle birlikte binayı terk ettiğinde elimizden kurtulmuş olur. Biz bebek bakıcısı değiliz," diyor göz devirerek, sanki bunu zaten bilmemiz gerekiyormuş gibi.

Elbette bunu yapıyoruz. Ama bu, üyelerin kızlarımızla tam yetki sahibi olduğu anlamına gelmez. Bunu Dominika da biliyor.

"Alexei'nin davranışlarını önceden tahmin etmenizin mümkün olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Onun sorunlu bir üye olduğunu bilmemize rağmen mi?" Devam ediyorum.

Herhalde birkaç yıl önce başka bir kızımıza yaptıklarını unutmamıştır. Kadın

Alexei onu 'ödünç aldıktan' sonra kırık ve kanlar içinde bize geri döndü. Öfkeli biri olduğum için onun kafasını koparmak istedim ama babam o sırada yetkiliydi ve bu işi kendisi halletmekte ısrar etti. Tek bildiğim adamla konuştuğu ve yaralı kıza bir çeşit ödeme yaptığı.

Bunun adil bir tazminat olup olmadığından emin değilim ama o zamanlar bu bana bağlı değildi.

Babam hayatta olsaydı Alexei bunu yapmazdı. Bize bir mesaj vermeye çalışıyordu, tıpkı alfa olduğunu göstermek için herkesin çimlerine işeyen bir mahalle köpeği gibi.

Açık artırmada Charleigh'i alamadığı için çok kızgın ve bize orta parmağını göstermek için her yolu deniyor.

Keşke o şerefsiz ölse.

Yani otoritemizi test eden tek kişi Dominika değil, gerçi bu da işin doğasında var. Yine de bundan yorulmaya başladım. Dikkat dağıtmaya ihtiyacım yok. Hiçbirimizin yok.

Pakhan bunun olabileceği konusunda bizi uyarmıştı. Babamız köklü ve saygın bir Bratva üyesiydi, ancak yıllardır bu işte çalışıyor olsak da bu yetki otomatik olarak oğullarına geçmiyor.

Bu da beni çok sinirlendiriyor.

Dominika odayı geçiyor ve klasik cesur bir hareketle kanepemize oturuyor, sanki davet edilmiş gibi köşeye yerleşiyor.

Babamı defalarca siktiğine emin olduğum kanepede.

Dudaklarını birbirine bastırmış ve kollarını sıkıca kavuşturmuş olan Charleigh'nin canına tak etmişti. "Sen bir yalancısın, Dominika. Alexei'nin ona ne yapacağını gayet iyi biliyordun. Gözümüzün önünde onu hırpalıyordu," diye bağırıyor.

Charleigh'nin sakinleşmesi için ellerimi havaya kaldırdım. "Hey. Bunu halledeceğiz. Tamam mı?"

Vadik ayağa kalkıyor, ancak kan çanağına dönmüş gözlerindeki acıyı görebiliyorum. "Kulübün kurallarını uygulayamazsan Dominika, buradaki geleceğin hakkında konuşacağız."

Çenesi en ufak bir şekilde seğiriyor.

Mesajı aldığından emin olmak için de bunu pekiştiriyor. "Yerine başkasını bulabilirsin,"

diyor basitçe. Yüzü kızarıyor ve ayağa kalkıp sert adımlarla kapıya doğru yürüyor.

Vadik'in uğursuz uyarısı onun gözünden kaçmaz.

"Özür dilerim," diyor içtenlikten zerre kadar nasibini almadan.

Ve sonra, Dominika olduğu için, Charleigh'ye daha küçük bir kadını mahvedecek bir bakış atar.

Ama Charleigh kendini tam boyuna çekti ve kızgın bir yılan gibi gözlerini kısarak ters ters baktı.

Ben odada kardeşlerime bakıp bir sonraki adımı düşünürken, Charleigh hışım ile dışarı çıkıyor, vurgu yapmak için kapıyı arkasından çarptı ve dördümüzü şaşkınlık içinde bıraktı.

YIRMI-YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Kir

"Ne?" Charleigh daha sonra onu soyunma odasında kafası ellerinin arasında bulduğumda tersliyor. Hâlâ kızgındı. Bu hoşuma gitti.

Pis odanın etrafına bir göz attım. Buraya sadece birkaç kez girmiştım ve o da uzun sürmüştü. önce.

Dominika her zaman soyunma odasının sadece kadınlara ait bir yer olduğunda ısrar eder. İşleri kontrol etmesinin bir başka yolu. Kardeşlerim ve ben açıkça ona çok fazla hareket alanı bıraktık.

Paslı eski dolaplar bir duvarda sıralanıyor ve Charleigh'in oturduğu uzun masa sigara yanığı izleri, eski makyaj lekeleri ve oje olduğunu tahmin ettiğim şeylerle kaplı. Bir duvarda bir giysi rafı ve birkaç yıl öncesinden kalma, kimsenin değiştirmeye zahmet etmediği eski bir takvim var.

Charleigh'nin çılgına döndüğünü biliyorum. Sadece Dominika'ya değil, tüm dünyaya. Tüm çirkin, adaletsiz, soğuk dünyaya. Öfkesi iyi bir şey. Ama onu kanalize etmesi gerekiyor.

"Charleigh," diye başlıyorum, onu rahat bırakmam gerektiğini bilerek, "Bunu dikkatimize sunduğun için minnettarım-"

"Hayır, Kir," diye tersliyor. "Hiç umurunda değil. Ve eğer Stacey gibi iyi bir insanı umursamıyorsan, beni de umursamazsın. O vahşi piçle birlikte olabilirdim. Şu anda Stacey olabilirdim!" diye ağlıyor, alt dudağı titriyor.

Charleigh'nin dövüldüğünü ve hırpalandığını düşünmek midemi bulandırıyor. Onun için bir standart varken burada çalışan diğer kadınlar için başka bir standart olmasının adil olmadığını biliyorum.

Ama bu işler böyledir.

Ellerine bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Beni dinlemedin. Benim üzerimden konuştun. Bana saygısızlık ettin."

Şimdi bir yere varıyoruz ve rahatsızlığın şakası yok. Bana karşı çıkan tek kadın Clara'ydı. Onu bunun için sevdim. Ama Charleigh'e aşık olamam.

Aşık olamam.

Ve bir anlık öfkeyle -kendime mi yoksa Charleigh'e mi emin değilim- onu bileğinden tutup ayağa kaldırıyorum ve soyunma odasının yontma taş duvarına yaslıyorum.

Kollarımda kaskatı kesilerek ve yüzümden başka her şeye bakarak, olabildiğince güçlü olmasa da direniyor.

Anladım. Kızgın. Hatta incindi.

Bu konuyu hemen şimdi burada ele alacağız. Her ne

kadar kelimelerle olmasa da.

Çenesini tutuyorum ve o tutuşumdan kurtulmaya çalışırken, ben de onu sıkıca tutuyorum.

Sanki bu, her gözeneğinden sızan öfkeyi temizleyebilirmiş gibi dudaklarını onunkilere değıdirdi.
Onu sakinleştirmek için bildiğim tek yol bu.
Dudaklarını büzüyor ve tekrar kıvırmaya çalışıyor, ama izin vermiyorum ve öpüşmekten çok bir savaşıa giriyoruz.
Bu da beni neredeyse anında erekte ediyor.
Kahretsin, bu kadının üzerindeki etkisi nedir?
Ama bir saniye sonra onu yıprattım ve umduğum gibi, açgözlülükle, açgözlülükle öpücüğüme karşılık veriyor, sadece kısa bir hava solumak için duraklıyor, ancak hayatta kalmak için hangisine daha çok ihtiyacı olduğundan emin değilim. *Bunun seks olduğunu* düşünerek kendini kandırıyor, *başka bir şey değil*, ama çok daha fazlası ve ikimizin de buna umutsuzca ihtiyacı var.
Sanki hayatımız buna bağılymış gibi.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

Öfkeliyim, çok ama çok öfkeliyim, sayamayacağım kadar çok şeye öfkeliyim ve bunun acısını vücudumun her zerresiyle Kir'den çıkarıyorum. Herkesten ve her şeyden nefret ediyorum, buna o, ben ve soluduğum hava da dahil.

Ona zarar vermek istiyorum. Kendime zarar vermek istiyorum. Etrafımdaki her şeye zarar vermek istiyorum. Yıkıma, acıya ve mutsuzluğa neden olmak istiyorum, içimde patlayan şeylerin aynısı. Bunlara tek başıma katlanmaktan yoruldum. Onları yaymak istiyorum ki dünyanın geri kalanı benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilsin.

Kir beni kibarca öpmeye çalıştığında, öfke nöbeti geçiren huysuz bir çocuk gibi dişlerimi gıcırdatarak, dudaklarını ve dilini ısırarak karşılık veriyorum. O da hemen karşılık veriyor ve canımı yakıyor, bana hala hayatta olduğumu, hayatın acı, hayal kırıklığı ve ihanetten başka bir şey olmadığını ve aksini söyleyen herkesin tam bir aptal olduğunu hatırlatıyor.

Erkek topuzunu, saçları saçlarından ayrılıp omuzlarına dökülene kadar çekiyorum ve tutmam için bana avuçlar veriyor. Ağızlarımız birbirine karışırken çekip çekiştiriyorum ve ellerimi saçlarından ittiğinde boynunu tırmalıyorum, kanın yavaşça yüzeye sızdığı uzun, kırmızı izler bırakıyorum, süslü beyaz elbise gömleğini berbat edeceğinden ve hatta bozacağından eminim. Etrafımdaki her şeyi mahvetmek istiyorum, tıpkı dünyanın beni mahvettiği gibi ve herkese umursamadığımı, daha iyi bir şey ummadığımı göstermek istiyorum çünkü daha iyi bir şey asla olmadı, hiç kimse için ve özellikle de benim için.

Kiries pençelerini boynundan kurtardığında yumruklarımı sıkıyorum ve onu ellerimle parçalayabileceğim gibi kayalık göğsüne vuruyorum ve zihnimde parçalıyorum. Küçük parçalara ayrılıyor ve içimi bir nebze de olsa tatmin duygusu kaplıyor. Öpüşürken gülümsüyorum, tabii buna öpüşmek denebilirse, ve deli bir kadın gibi onun ağzına doğru gülüyorum.

"Allah kahretsin," diyor, bileklerimi kavırıyor ve büyük bir eliyle tutuyor, böylece deliliğimi ondan çıkarmaya devam edemiyorum.

Ve yine de ona karşı kıvranmaya devam ediyorum, olduğum gibi duvara bastırılıyorum, çünkü verebileceğim tüm hasar ne kadar kırılmış hissettiğimin yanına bile yaklaşamayacak.

"Acıyor Kir," diye mırıldanıyorum. "Çok acıyor ve geçmesini istiyorum."

"Biliyorum bebeğim," diye nefes alıyor, boynumdan aşağı ve kulağımın arkasına öpücükler konduruyor. "Lütfen gitmesini sağla, Kir. Geçmesini sağlar mısın?" Yalvarıyorum.

Hızlı bir hareketle bileklerimi çözüyor ve bir elini kırımın altına sokarak beni ayaklarımdan makyaj masasına doğru sürüklüyor, boşta kalan koluyla da her türlü makyaj malzemesi ve tüpünü

iterek yoldan çekiyor. Eski, kirli masaya sırt üstü uzandığımda, yanımda duran ve çoğu yanmış ampullerle çevrili makyaj aynasına doğru dönüyorum. Elbisemi yukarı itişini ve üstümdekileri yırtışını izliyorum.

K lotumu.

Ona bir Şeyler yapması için ne kadar yalvarsam da, beni becermesine hazır değilim, henüz değil, belki de hiç değil.

Ama umursuyor gibi görünmüyor.

Dizlerimi birleŐtiriyorum ve o da dizlerimi açıyor, kalçalarını kalçalarımın arasına sokuyor, bir eliyle beni boynumdan tutarken diğer eliyle pantolonunu karıştırıyor.

Saniyeler içinde, sert siki a ıklığıma doğru bastırıldı. Gözlerimi kapatıyorum, nefesimi tutuyorum ve arkamı dönüp ihlalini bekliyorum.

Gelmiyor.

Otuz saniye sonra, hala bir Şey yok. Tekrar nefes alıyorum.

Gözlerimi açıp ona dönüyorum, bana odaklanmış, ne beklediğinden emin değilim. "Eee?" diye soruyorum.

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve sonra diğeri de ona katılıyor ve bir saniye içinde titriyor, gülmemeye  alıŐıyor. BaŐarısız oluyor ve kahkahayı patlatıyor ve itiraf etmekten nefret etsem de ben de ona katılıyorum.

"*Seni bekliyorum bebeğim,*" diyor nefes nefese. "Tam bir pisliksin!" Bağırıyorum.

Kulağını çevirmek için başını eğiyor. "O da ne? Bebek sik mi istiyor?" "Aman Tanrım," diyorum. "Davetiyeye ihtiyacın var mı?"

Hâlâ havada asılı duruyor, a ıklığıma doğru bastırıyor ama yine de içime girmiyor. "Neden, evet. Bir davet bekliyorum. Ve eğer yakında gelmezse, karnının her yerinde kendimi tatmin etmek zorunda kalacağım."

Tanrı aşkına. Artık beni yakaladı. Geri dönüşü yok. Kararlılığım için çok fazla.

"Evet, Kir, lütfen sik beni. Şimdi."

Kulağını tekrar bana doğru eğiyor. "Lütfen mi? Lütfen kelimesini mi duydum?"

Aramıza uzanıp sikini kavırıyorum, sonra o içime kaymaya baŐlayana kadar kalçalarımı yukarı itiyorum. Sonra, sanki onu oltaya takılmış bir balık gibi yakalamıŐım gibi, inliyor ve yolun geri kalanını içime itiyor.

Sonunda. Beni bunun için yalvartacağını kim bilebilirdi?

O girip çıktıkça, hem fiziksel hem de duygusal olarak daha iyi hissettiğimi itiraf etmeliyim. Sadece birkaç dakika önce beni rahatsız eden her Şey buhar olup u madı ama yaralar, baŐlıca acı noktaları azaldı, sızı dayanılmaz olmaktan çıkıp hafif bir ağrıya dönüştü. Hâlâ orada ama her Şeyi tüketecek kadar değil.

Tanrı'ya Şükür. O acıya bir dakika daha dayanabileceğimi sanmıyorum.

Kir girip çıkıyor, homurtuların arasında adımı mırıldanıyor, saçlarını ve yüzümü okşuyor, sadece bana odaklanıyor ve başka hiçbir Şeye odaklanmıyor. Tam i im kasılıyor ve patlayıcı bir orgazma yol açıyor, parçalarım soyunma odasının duvarlarına ve tavanına sıçramıŐ gibi hissediyorum, Kir içime bir kez daha itiyor. Genişliyor, titriyor ve bağırıyor, ben delirene kadar pompalıyor ve eminim o da deliriyor.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyor, nefesini tutmaya çalışarak, "siktir, siktir, siktir. İnanılmazsın.

Lanet olsun, güzel kız."

Anın tadını çıkarmak, dünyada ve hayatımda biraz ıŐık olduğu hissine tutunmak için gözlerimi

kapatıyorum ve bir dahaki sefere uçuruma baktığımda bunu canlandırabilmeyi umuyorum.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Niko

"Sorun şu ki Charleigh," diyor Niko, bir diplomat gibi kelimelerini dikkatle seçerek, "sen... şey, bizim dünyamız sana yabancı olan şekillerde işliyor."

Evet, hiç de bile.

"Bunu takdir ediyorum Niko," diyorum kulüpten yerleşkeye giderken trafikte ilerlerken, "ama siz Dominika'nın sözünü benimkinden üstün tuttunuz."

Trafiğin yoğun olduğu saatlerde araba kullanmaya alışık olmadığım için sert bir şekilde frene bastığımda gösterge panelini tutuyor. Lanet olsun, eğer dikkatli olmazsam artık arabasını kullanmama izin vermeyecek.

Arka koltuğa hızlıca bir göz attığımda Frank'in gergin bir yolcu olarak Niko'ya gülmemeye çalıştığını görüyorum.

"Charleigh, mesele onun sözünü senin sözüne tercih etmemiz değil. Dominika'nın Alexei'nin Stacey ile kaçmasına izin vererek ne yaptığını çok iyi biliyoruz. Sadece Dominika, en azından şimdilik, kulübün ayrılmaz bir parçası ve biz de ona bir şans daha vermeyi kabul ettik."

Bana sorarsan çok ezikçe.

Dünyadaki tüm tartışmalar ve Tanrı biliyor ki denedim, bu adamların Dominika'yı Stacey'e yaptığını bir daha yapmayacağından emin olmak için bir tür ceza ile vurma konusunda biraz bile kıpırdamalarını sağlayamadı. Öfkemi kontrol etmek için derin bir nefes alıyorum ve işin özüne indiğimde bu adamların da suç ortağı olduğu gerçeğini kabullenip kabullenemeyeceğimi merak ediyorum. Hiçbir şey yapmayarak Stacey'nin hastanelik olmasında Alexei ve Dominika kadar onların da suçu var. Umarım zaman içinde bunu görmelerini sağlayabilirim.

Başka ne yapabilirim bilmiyorum. İşleri daha da kötüleştirmek için, her şeyin ötesinde, bunun onlara yönelik algımı renklendirdiğini itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Nasıl etkilemesin ki?

"Charleigh, bu işe karışmazsan kendini büyük bir ıstıraptan kurtarmış olursun." Yani, benden uzak durmamı mı istiyor? Bunun benim için işe yarayacağından emin değilim.

Büyük siyah kapı güvenlik tarafından açıldıktan sonra arabayı otoparka çekiyorum. Bir süredir orada kaldığım için gelip gitmeme alışkın olan güvenlik görevlileri bana içtenlikle el sallıyor ve Niko'nun arabayı benim kullanmama izin verdiğini fark edince biraz sırtıyorlar.

Her neyse.

"Niko beni 'büyük eve' doğru götürürken, "Buradaki yerini hatırlamalısın," diye devam etti.

Oh. Doğru ya.

Benim yerime.

Bunun olma ihtimali çok düşük.

"Bak Niko, Stacey hastanede. Kimse sorumluluk almak istemiyorsa, bu bir şeydir. Ama

Bu ona pahalıya patlayacak ve eğer siz yardım etmezseniz, bana aldığınız tüm kıyafetleri ve Vadik'ten aldığım bu yeni Cartier bileziği satacağım."

Niko eve girerken ayakkabılarına bakıp başını sallıyor ve ben de onu biraz utandırdığımı umuyorum.

Niko kötü bir adam değil, hatta kardeşler arasında en nazik ve en duyarlı olanı, ancak ne olursa olsun parti çizgisine uyacağını açıkça belirtti.

"Peki," diyorum omuz silkerek. Stacey'ye destek olmak için ne kadar para toplayabileceğimi görmek üzere değerli birkaç eşyayı toplamayı planladığım odama doğru ilerliyorum. Dünyanın geri kalanı ona sırtını dönebilir ama ben dönmeyeceğim.

"Bekleyin," diye sesleniyor Niko. "Stacey'nin tıbbi faturalarını ödemeye tamamen niyetliyiz ve çektiği sıkıntı için de tazminat almasını sağlayacağım. Hiçbir şey istemeyecek, Charleigh. Sana söz veriyorum."

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azalıyor ve daha rahat nefes alabiliyorum. Yine de bazı eşyalarımı satabilirim, ne olur ne olmaz diye.

"Biliyorsun Charleigh, her şey yüzeyde görüldüğünden daha karmaşık." "Her neyse Niko," diyorum ve odama doğru ilerliyorum.

Ama üst kolumu tutmadan önce fazla uzaklaşmıyorum. "Bunu durdurmalısın," diyor sessizce.

Ve işte tam bu anda, babamın dikkatsiz davranışları yüzünden düştüğüm Alekseev ailesinin yanındaki yerimi hatırladım.

"Burada bir şey anlatmaya çalışıyorum," diyor. "Neymiş o?" diye soruyorum.

"Dominika... Dominika benim bir akrabam." "Ne?" Sessizce sordum.

"O... o benim teyzem. Kardeşi benim babamdı."

YIRMI ALTI BÖLÜM

Niko

Aile dışında kimse sırrımızı bilmiyor.

Vadik ve Kir ile aynı babaya sahip olmamam yeterince kötü, ancak psikopat Dominika ile

akraba olduğum gerçeği mezara götürmeyi umduğum bir sır.

Dominika biliyor elbette. Bu konuyu açmaktan kaçınması gerektiğini de biliyor. Ama her

zaman orada, yüzümün önünde kokuşmuş, çürümüş bir et parçası gibi asılı duruyor.

Temelde nefret ettiğim biriyle akraba olmak hiç de iyi bir duygu değil. Zampara kocasına kendi

ilacını tattırmak isteyen bir kadının ilişkisinin yan ürünü olmak yeterince kötü. Ama annemin

Dominika'nın kardeşinin peşinden gitmesi, kocasının kalbini çarmıha gereceğini bildiği bir hareket,

yapabileceği en soğuk, en acımasız şeydi.

Mesajını ilettili. Anladığım kadarıyla Grigory Alekseev gerçek babamı hemen kafasından vurmuş

ve beni evlat edinmiş. Elbette, büyüyene kadar bunların hiçbirini bilmiyordum.

Ama annem bildiği tek yolla gücünü gösterdi ve sonrasında kocası eve daha sık gelmeye

başladı. Her gece değil - adam bir meleğe dönüşmemişti - ama ailesinin iyiliği için çapkınlıklarını

azalttı.

Annemle babam birbirlerini seviyorlardı. İlişkilerinin karanlık taraflarını öğrendiğimde bile

bundan hep emin oldum. Onlar eski dünyanın bir ürünüydü ve işleri yapma şekilleri onlara öğretilen

şekildeydi. Daha modern bir kadın çocuklarını ve çantasını toplayıp gidebilirdi. Ama elinden geleni

yapan annem için bu bir seçenek değildi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Charleigh soruyor, sırrımı paylaştığımda yüzü soluyor. "O

kadınla *akraba* mısın?"

Küçük bir kahkaha atıyorum, konu beni eğlendirmekten başka bir işe yaramıyor. "Evet. Bu

doğru. Annem, babamdan intikam almak için Dominika'nın kardeşiyle bir ilişki yaşadı. Neredeyse

kimse bilmiyor. Ama ben bilmeni istedim. Burada karşılaştığınız bazı şeyleri anlamanıza yardımcı

olabilir. Bizim dünyamız... tipik değil."

Charleigh yukarı çıkarken sanki kendini sabitlemesi gerekiyormuş gibi tırabzanı tutuyor. "Evet,

o resmi alıyorum," diyor başını yavaşça sallayarak. "Sence... bunun dolabındaki o tuhaf resimlerle

bir ilgisi var mı? Annenin üzeri çizilmiş aile fotoğraflarının?"

Omuz silkiyorum. Kim bilir. Çılgın kasaba kendimi bildim bileli benim hayatım.

Anlamlandırmaya çalışmayı uzun zaman önce bıraktım.

"Üzerime atmak istediğin başka bomba var mı?" diye

soruyor. "Bugünlük bu kadar yeter."

"Tamam. Bu ilginç bilgiyi paylaştığın için teşekkürler. Şimdi odama gidiyorum.

biraz *hizmet*?"

Servis mi? Ne oluyor lan?

Cevap vermeden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve bir içki içmek için kütüphaneye gidiyorum. Şu anda Charleigh'nin ne yaptığı umurumda bile değil.

Baş belası.

Servis. Güzel.

Babamın bekaretimi kaybetme zamanımın geldiğine karar verdiği zamanı hatırlattı bana. Anneme beni *dışarı çıkaracağını* söyledi. Annem hiç soru sormadı. Eminim biliyordu.

Bir tür geneleve vardık ve korkudan altıma sıçarken, tıpkı babamın yaptığı gibi başımı dik tuttum, oraya aitmişim, ne yapacağımı biliyormuşum ve 'işimi halledebileceğim' gibi genişçe gülümsedim.

Korkunç bir deneyim değildi, özellikle de hoş değildi. Babamın benim için seçtiği kadın benden biraz daha büyük görünüyordu ve kapı kapandığında ve kıyafetlerimizi çıkardığımızda neredeyse onun kadar deneyimsizdi. Havadan sudan konuştuk, öpüştük ve ben prezervatifimi takip beceriksizce içine girene kadar el yordamıyla ilerledik. Baştan sona on beş dakika içinde bitti. *Hizmetimden* sonra salona döndüğümde, babam elinde bir içkiyle beni bekliyordu ve işletme sahibiyle sohbet ediyordu.

Bana bakışından bu kadar çabuk dönmeme şaşırdığını anlamıştım. Ama ona en sevdiği viskiden yeni doldurulduğu için, her ne kadar ben gitmek için can atsam da o gitmek üzere değildi. O içkisini yudumlayıp tüm kadınlarla sohbet etmenin tadını çıkarırken ben köşedeki sandalyeye çökmüş, ilk kez gelen biri olduğum söylentisi yayılırken fısıltıları, kıkırdamaları ve işaretleri duymazdan gelmeye çalışıyordum.

Kısacası, boktan bir deneyimdi.

Charleigh'nin bana *hizmet* etmekle ilgili yorumu pek hoşuma gitmedi. Aradaki fark şu ki, on yıl sonra kendi viskimi içiyorum ve kimsenin saçmalıklarına katlanmıyorum.

Elimde içki, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Charleigh'nin odasına doğru ilerliyorum, acaba bana biraz boktan ruh halini yansıtmayı başardığı için mutlu mudur?

Kapıyı çalmadan içeri daldım, onun ödünü patlattım ve öylesine bir öfkeyle odaya daldım ki kendini duvara yasladı.

"Ne... Ne yapıyorsun? Niko? Neler oluyor?" diye kekeliyor.

İçkimi bırakıp pantolonumu açarken gözeneklerimden öfke sızıyor. "Daha önce merdivenlerde haklıydın. Bana hizmet edeceksin."

Ereksiyonumu tıpkı olduğum gibi sert ve öfkeli bir şekilde çıkarıyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağından emin olamaması ihtimaline karşı elimi Charleigh'nin omzuna koyuyorum.

"Ben... Ben..." diye kekeliyor.

Ama dizlerinin üzerine çöktüğünde ve sikimin ıslak başını yanağına sürttüğümde sustu. Kendine rağmen gözleri ağırlaşıyor ve bir kedinin birinin bacağına sürtünmesi gibi bana sürtünüyor.

Onu çenesinden tutup boğazının arkasına gelene kadar dudaklarını itiyorum ve o da tıkanıyor. Geri çekiyorum ve nefesi kesiliyor, öksürüyor ve nefesini yakalıyor ve tekrar ağzına giriyorum. Sonunda bir ritim buluyor ve diğer eliyle aletimin kökünü ve taşaklarımı tutuyor ve içimdeki hayatı emmeye başlıyor.

Başının üzerindeki duvara yaslanıyorum ve ıslak ağzına girip çıkıyorum, ustalıkla beni boşaltıyor. Ve eğer yanılmıyorsam, hızını artırırken sessizce inliyor bile. Birkaç dakika içinde taşaklarım zonkluyor ve üssümde bir basınç oluşuyor ve sonra Charleigh'in boğazından aşağı boşalıyorum.

Ve eğer ona verdiğim her şeyi yutmuyorsa lanet olsun.

İşim bittiğinde çekiliyorum ve Charleigh kendini ayağa kaldırıp gözlerini kısarak bana bakıyor,

küçümseyen gözlerle. "Şimdi mutlu musun?" Siktir et, pes etmiyor. "İyiymiş," diyorum omuz silkerek.

Kıs kıs gülüyor. "Bu iyi, çünkü sadece iyi olması gerekiyordu."

Havlu almak için banyosuna gidiyorum ve odaya geri döndüğümde havluyu ona doğru fırlatıyorum.

Orgazm güzel olsa da -ne zaman orgazm güzel olmaz ki?- soğuk ve kişiliksizdi, tam da Charleigh'nin istediği gibi.

Yatağının kenarına oturuyor. Bana bakmadan, "Sırrını benimle paylaştığın için minnettarım," diyor.

Bir yere varıyor muyuz?

"Ve o korkunç kadınla akraba olduğun için üzgünüm" diye ekliyor.

Evet. Ben de. Ben de üzgünüm.

"Öyle davrandığım için özür dilerim," diyorum. "Alexei'nin Stacey'i kaçırdığı gün kulüpte olsaydım, onu durdururdum."

Charleigh başını sallıyor. "Sanırım Dominika'nın bunun olmasına neden izin verdiğini biliyorum. Sanırım bana orta parmağını gösteriyordu. Bunun beni ne kadar rahatsız edeceğini ve sizinle aramızı nasıl açacağını biliyordu."

Dominika'nın bu kadar hesapçı olduğunu tahmin etmezdim. Ama seni besleyen eli ısırma hakkında konuş. Çılgın sürtük.

En azından benim zihnimde bir tür ateşkes sağlamış olsak da Charleigh ile aramızda hâlâ bir soğukluk var. Çözülmesi biraz zaman alabilir.

Ya da hiç olmayabilir.

Charleigh'nin kalmasını istiyorum ama bunu *istememesini istiyorum*. Ve eğer isterse, bu Dominika ile bir arada yaşamayı öğrenmesi gerektiği anlamına gelir.

Bunun olacağını sanmıyorum. Ama iş zora girdiğinde, eğer bu iki kadın arasındaysa, konuşmaya bile gerek yok. Dominika, teyzem olsun ya da olmasın, gitmiş olacak.

Bu şekilde bakmamam gerektiğini biliyorum. En büyük önceliğim babamın mirasını yaşatarak işlerinin gelişmesini sağlamak olmalı. Güzel Charleigh'e aşık olmak değil.

Bu kadını aklımdan çıkarmalıyım ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Onunlayken ona bakmadan duramıyorum, ayrıken de onu düşünmeden edemiyorum. Bu benim kafamı karıştırıyor.

Ve korkarım bu konuda bir şey yapmak için artık çok geç.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Niko

"Dominika, bir dakikanı alabilir miyim?"

Sanki ricam canını sıkıyormuş gibi olduğu yerde duruyor ve yavaşça dönüyor. Tanrım, tam bir sürtük.

Beklediğimi anlasın diye ofisimin kapısını açık tutuyorum.

"Senin için ne yapabilirim Niko?" diye soruyor, gözleri parlayarak.

Akraba olduğumuz için burada bir tür avantajı olduğunu düşünüyorsa, daha fazla temelsiz olamazdı.

"Bana soyunma odasında bir grup fotoğraf olduğu söylendi, ailemin fotoğrafları, annemin yüzünün kazınmış olduğu fotoğraflar, birinin dolabında. Bu konuda ne biliyorsunuz?"

Çok fazla şey söylemek istemiyorum, gerçi muhtemelen Charleigh'den bilgi aldığımı tahmin edecektir. Hangi saçma yalanı üzerime yıkacağına karar verirken ifadesiz bir şekilde bana bakıyor.

Neden zahmet ediyorum ki?

Elbette bana karşı gerçekçi olacağını bir an bile düşünmedim ama nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. Bu bana bilmem gereken her şeyi söyleyecektir.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor gözleri kocaman açılmış bir halde.

Gülmek için kendimi zor tutuyorum, cevabı o kadar tahmin edilebilir ki. Ama bu sadece bir başlangıç noktası.

"Soyunma odasında ailemin fotoğraflarını mı saklıyordunuz?"

Arkadaşmışız gibi yanıma sokuluyor ve biraz uzaklaşmak için bir adım geri çekildiğimde, hakaret karşısında yüzünü bir karanlık kaplıyor.

Zor iş.

"Sen doğmadan önce de ailenin bir parçasıydım Niko. Her vaftiz töreninde, bayramda, tatilde, mezuniyette, aklına ne gelirse orada oldum. Birlikte geçirdiğimiz tüm mutlu zamanları hatırlamak için birkaç fotoğrafım olsa bu sana gerçekten garip gelir miydi?"

"Yani elinizde fotoğraflar olduğunu söylüyorsunuz. Ve sanırım aranızdaki sorunlar yüzünden annemin yüzünün üstünü çizdiniz?"

Omuzlarını geriye çekip tam boyuna uzanıyor, ki giydiği gökdelen ayakkabılarıyla neredeyse benim 1.80'lik boyumla göz hizasına geliyor. Bir adım daha yaklaştığında, ki bu hiç hoşuma gitmiyor, yüzünde günün makyajının çoktan yerleştiği kırışıklıkları görebiliyorum.

Baba, sen nasıl...

Boş ver.

Umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Eşyalarımın arasında Alekseev ailesinin fotoğrafları varsa ne olmuş yani? Birincisi, buna hakkım var, ikincisi, eşyalarımı kimin karıştırdığını bilmek isterim ve üçüncüsü, bu konuda ne yapacaksın?"

Bu kadının üzerinde kaydığı buzun ne kadar ince olduğundan haberi yok. İstesem o zavallı kıcını ön kapıdan dışarı sürükler ve bir daha geri gelmemesini söyleyebilirim.

Ve bir gün yapacağım.

Ama bugün o gün değil.

Sıkı yumruklar haline getirdiğim parmaklarımı gevşemeye zorluyorum. İstedğim son şey Dominika'nın beni kızdırdığını bilmesi. Eğer seçme şansım olsaydı, parmaklarımı tam burada, şu anda boynuna geçirir ve hak etmediği hayatını sıkardım.

Siktir et, kardeşlerimden biri gibi konuşuyorum, her zaman önce saldırmaya ve sonra soru sormaya hazırım.

Kendine gel, pislik.

"Bu soruları benim için cevaplayacak mısın... en sevdiğim yeğenim?" diye mırıldanıyor.

Büyük silahlarını çıkarıyor. Yıllar boyunca bu konunun, yani akraba olmamızın kaç kez konuşulduğunu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Babam bu konu hakkında konuşulmasını yasaklamıştı ki duyulmasın, başka bir adamın oğlunu yanına aldığından değil, karısının onu terk etme cüretini gösterdiğinden bahsedilsin.

Onun gibi erkekler için evlilik dışı kadın 'arkadaşlığının' kaçınılmaz bir sonuç olduğunu boş verin.

Çifte standart, yo.

Ofisime geçiyorum ve Dominika'ya onunla işimin bittiğini işaret etmek için kapıyı açık tutuyorum. Sinsice yanımdan geçerken gülümsüyor. "Biliyorsun Niko, baban bunu onaylamazdı."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Neyi? Neyi onaylamaz ki?"

Başını eğiyor ve kendini beğenmişlik gözeneklerinden dışarı sızıyor. "Charleigh. Baban Charleigh'i asla onaylamazdı."

Ve işte oldu.

Tabii ki aklında olan bu. Charleigh'i geldiği günden beri onaylamıyor. Duygularına şaşırmadım - onları saklamak için fazla bir şey yapmadı. Ama bunları yüksek sesle dile getirmesi çok ileri bir adım.

"Babam bugün burada olsaydı, Dominika, onun adına konuşma hakkına sahip olduğunu düşünmenden pek memnun olacağını sanmıyorum. Herhangi bir konuda."

Burnunu çekip kapıdan çıkıyor ama geri dönmekten önce ellerini kalçalarına götürüyor. "O bizim dünyamızdan değil Niko. Senin için, kardeşlerin için, hepimiz için sorun yaratacak. Hepinizin onun sessiz güzelliğine kapıldığınızı görüyorum. Tanıdığınız diğer kızlardan farklı. Tatlı, masum. Vücudunda kötü bir kemik yok. Ama o sizin ihtiyacınız olan türden bir kadın değil-"

Ofisimin kapısını kapatmaya başladım. Yeterince duydum.

Ama Dominika'nın kolu benden daha hızlı fırladı ve kapıyı durdurdu. "Niko, annenle baban gittiler. Birinin sana ve kardeşlerine göz kulak olması gerek. Sana söylüyorum, o kadına aşık olma. Ona zaten kapıldığından daha fazla kapılma."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

Ders kitapları tekrar elimde, kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum. Günlerimi dolduracak başka bir şeyim olmadığı için, her kitabın başına döndüm ve ilk seferde yaptığımdan daha sıkı çalıştım. Eğer bir gün muhasebeci olursam, çok iyi bir muhasebeci olacağım.

İlk seferinde zorlandığım bir bölümü gözden geçiriyorum, ama şimdi zaman ayırabiliyorum, gerçekten bir araya geliyor.

Yatak odamın kapısı çalındı.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, sesimi düz ve ilgisiz tutarak.

Stacey, Alexei tarafından dövüldüğünden beri çocuklar hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin değilim. Onlara hâlâ kızgın olduğumu yüksek sesle ve net bir şekilde ifade etmek istiyorum.

Ki öyleyim.

Ama durum buysa, nasıl oluyor da onlardan birini her gördüğümde kalbim küt küt atıyor? "Hey," diyor Niko, kafasını odama sokarak. "Biraz vaktin var mı?"

Kitabımı kapatıyorum ve ders çalıştığım yatağın üzerine koyuyorum. Tuhaf, çalışma masam ve rahat sandalyelerim olan kocaman bir odam var ve ben nerede çalışıyorum? Yatakta.

Kendimi bildim bileli hep yatakta çalışmışımdır. Alışkanlıklar rahatlatıcıdır ve son haftalarda öğrendiğim bir şey varsa o da rahatlığı yakalayabildiğim her yerde yakalamaktır.

Niko yatağımın kenarına oturarak, "Kitaplarını aldığından beri seni neredeyse hiç görmüyoruz gibi hissediyorum," diyor.

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum. Kitaplarımın ve çalışmalarımın benim için ne kadar önemli olduğunu kimsenin bilmesine izin veremem. Onları bana karşı kullanırlar. Onları bir silaha dönüştürürler. Sahip olduğum birkaç zevkten birini elimden alarak bana zarar verirler.

"Kitaplara geri dönmek güzel. Onları özlemiştim," diyorum kalemimi havaya fırlatarak. Son birkaç gündür beni besleyen öfkeye tutunmakta zorlanıyorum. Bu bana cesaret verdi -Dominika'ya karşı çıkma, çocuklara kızgınlığımı ifade etme, geride kaldıktan sonra tekrar kitaplarıma dalma cesaretini gösterdim - sanki birinin üzerine benzin döktüğü küçük bir alev gibiydim.

Artık durdurulamaz hissediyorum. Öyle olmayabilirim ama öyle hissediyorum.

Niko takım elbisesinin cebine uzandı ve katlanmış bir zarf çıkardı. "Burada senin için bir şey var." Yatağın üzerinden bana doğru fırlattı.

Elime aldım ve açtığımda içinde fotoğraflar olduğunu gördüm. Küçük kız kardeşim Evie'nin fotoğrafları.

"Ne... bunları nereden buldun? Evie'nin bu insanlarla ne işi var?" Boğazımın arkasındaki kötü

tadı yutmaya çalışarak kekeliyorum.

Niko'nun Evie'yi takip eden biri olduğunu biliyordum, ama onun sadece kız arkadaşlarıyla takılacağını, gizlice sigara içeceğini ya da belki de küçük aptallar gibi yine hırsızlık yapacağını düşünmüştüm.

Ama fotoğraftakiler okul arkadaşları değil. Bu insanların kim olduğunu bilmiyorum. Ve nerede olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Bir fotoğrafta, onun yaşlarında bir çocuk kolunu ona dolamış. Kız gülümseyerek oğlana bakıyor, oğlan da aynı şekilde kıza bakıyor.

Yüzündeki ifadeyi biliyorum çünkü benim yüzümde de o ifade vardı. O çocuktan hoşlanıyor. Ona aşık. Çocuğun ondan isteyebileceği şeylere karşı duyarlı.

Bu da benim gibi utangaç, ciddi ve istemediğim bir şeyi yapmaya asla ikna edilemeyen bir çocuk için iyi olurdu.

Evie öyle biri değil. Evie etkilenmeye açık, beğenilmek için yanıp tutuşan ve erkeklerin ilgisine aç biri.

"Ben... Ben bu çocuğun kim olduğunu bilmiyorum. Onun bir erkekten hoşlandığını bile bilmiyordum." Erkek arkadaşı mı? Ona iyi davranıyor mu? Ona iyi davranıyor mu?

Adı ne bunun?

Niko devam eder. "Bu konuda içimde iyi bir his yok, Charleigh. Her şeyden önce, pek çok istenmeyen tipin bulunduğu bir atari salonunda takılıyor."

Aman Tanrım. "Ne demek istiyorsun? Uyuşturucu ve benzeri şeyler mi?"

Başını sallıyor. "Bu var, evet, ama aynı zamanda çete faaliyetleri ve ne kadar havalı olduklarını kanıtlamaya çalışan bir sürü genç serseri de var."

"Bu şu anlama mı geliyor-"

Düşüncelerime devam edemiyorum.

Gerek yok. Niko anladı. "Evet. Erkekler nasıl sertliklerini göstermek zorundaysa, kızlar da... bazı şeyler yapmak zorunda. Onlar iyi insanlar değil, Charleigh."

Niko'nun benimle kimin 'iyi insan' olup olmadığı hakkında konuşması ironik ama ne demek istediğini anlıyorum. Zaten kötü seçimler yaptığı bilinen on altı yaşındaki bir çocuğun bela arayan çocukların etrafında olmasını istemezsiniz.

Babamın muhtemelen hiçbir şeyden haberi yoktur. Evie bir daha asla eve gelmeyebilir ve babamın bunu fark edeceğinden bile emin değilim.

"Kim... kim bu çocuk? Biliyor musun? Onun okulundan mı?"

Evie baş belalarıyla takılıyor olsa da, onların kendi okulundan olduğunu bilmek beni bir nebze olsun rahatlatıyor. Neden bilmiyorum ama bir şekilde tüm bu durumu daha yönetilebilir kılıyor.

"Onu tanımadın mı?" Niko soruyor.

"Ne?" Fotoğrafı yaklaştırıp çocuğu inceliyorum. Kız kardeşime bakarken onu sadece profilden görebiliyorum.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Duruyorum. Niko'nun bana bakma şeklinden hoşlanmadım. "Ne?" Talep ediyorum. "Kim o, Niko?"

"Emin değiliz. Ama öğrenmeye çalışıyoruz. Dimitri tarafından tutulmuş biri olabileceğini düşünüyoruz. Yeğeni de olabilir."

Ellerim ağzıma gidiyor çünkü kusmak üzere olduğumdan eminim. Gözlerim yaşlarla doluyor ve oda etrafımda dönüyor.

Tanrım, hayır. Lütfen. Sadece, hayır.

Gümüş madalyonumu tutuyorum. Anne, eğer oradaysan, şu an sana ihtiyacım var.
Kız kardeşimin Dimitri'nin bir akrabasıyla ne işi var?

Yatağımdan fırlayıp spor ayakkabılarıma doğru koşuyorum. "Hemen ona gitmeliyim Niko. Beni ona götür.

Lütfen."

Ama yatağımda oturuyor. Yani kalkmıyor. Evie'ye ulaşmama yardım etmeyecek.

Ben de onu zorlamaya karar verdim. Odanın öbür ucuna koştum ve onu kolundan tutup çekebildiğim kadar sert çektim. Eğer kendi kendine kalkmazsa, onu zorlayacağım.

Ve ben tüm gücümle çekerken, o zar zor kımıldıyor. Çünkü tabii ki.

"Niko, hadi," diye yalvarıyorum, sesim kırılmaya başlıyor.

Elimi tutup kaldırıyor. "Bekle bir dakika, Charleigh. Bu iş böyle yapılmaz. Oraya öylece gidip Evie'yi sürükleyerek çıkaramayız. Bunun nasıl geri tepebileceğinin farkında mısınız?"

Geri tepme mi? Geri tepmesi umurumda bile değil. Kardeşimin o insanların pençesinden kurtulmasını istiyorum.

"Niko, lütfen-"

Başını sallıyor.

Telefonuma koştum ve Evie'yi aradım. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Onu takip ettirdiğimi öğrenince nasıl tepki verecek? Niko, "Charleigh, Tanrı aşkına bekle," diye bağırarak beni irkiliyor.

Ellerim titriyor, adrenalin çok yüksek. Düşüncelerim dağınık ve anlamsız.

Panikliyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Niko yanındaki yatağa vurur. "Hadi gel. Biraz otur. Bunu konuşalım. Üzgün olduğunu biliyorum ve seni suçlamıyorum. Ama araya girersek, bu sadece kız kardeşini onların dünyasının derinliklerine itmeye yarar. Onu oradan nasıl çıkaracağımıza dikkat etmeliyiz."

Tamam. Bu mantıklı. Tarikat gibi bir şey.

"Ne kadar sürer Niko? Ne kadar sürecek? Tanrım, ya Dimitri onu ele geçirirse?" Yine panikliyorum, midemin bulanmasına ramak kaldı ve tir tir titrediğim için tuvalete koşamıyorum.

"Bilmiyorum ama hızlı hareket edeceğiz. Merak etme, Charleigh. Kardeşlerim ve ben bu işi halledeceğiz. Bir saat içinde *Pakhan* ve adamlarıyla buluşacağız."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

"Henüz emin değilim. Kız kardeşinin Dimitri tarafından bir piyon olarak kullanıldığının farkında olması mümkün.

Yakında daha fazlasını öğreneceğiz."

Pakhan kardeşimi biliyor mu? Nasıl oldu da onun radarına girdi?

Dimitri.

Eğer o ya da adamlarından biri Evie'ye elini sürerse, acı çekmelerini sağlarım, Tanrı yardımcım olsun. Öyle ya da böyle.

Ama her şey sırayla. Niko ve kardeşlerinin işleri kendi yöntemleriyle halletmelerine izin vermem gerektiğini biliyorum.

Uzun sürmese iyi olur. Beklemeyeceğim.

Kardeşimin iyiliği söz konusuysen olmaz.

Adrenalin yavaşladıkça içime bir hüznün çöküyor, annem öldükten hemen sonra Evie'nin ne kadar savunmasız olduğunu hatırladığım yürek parçalayıcı bir hüznün. Zavallı çocuk hiçbir şey yapamıyordu. Katatonikti, tamamen gerilemişti. Banyo yapmasına, giyinmesine, hatta saçını taramasına bile yardım etmek zorunda kalmıştım. Kabul ediyorum, sadece altı yaşındaydı ama bir gecede kaybolan bazı öz bakım becerileri geliştirmişti.

Yürek parçalayıcıydı. Yürek parçalayıcı. Altı yaşındaki bir çocuk böyle acı çekmek zorunda kalmamalı.

Ama on yaşındaki biri de böyle yapmamalıydı. Kendi başımın çaresine bakacak kadar olgun değildim.

küçük bir kız kardeşi düşün.

Gözyaşlarım akarken omuzlarım titriyor.

Neden?

Hayatım neden bu hale geldi?

Hepsi babamın dikkatsizliği mi?

Yoksa ben bunu hak edecek bir şey
mi yaptım?

Aslında, hayır. Kimse hayatın önüme çıkardığı bu kadar boku hak etmiyor. Bu adil
değil. Değil. Lanet olsun. Adil değil.

Niko saatine bakar. "Sen burada bekle, Charleigh, tamam mı? Toplantıdan sonra hemen
döneceğim ve bir plan yapacağız."

Gömleğimin koluyla gözyaşlarımı silerek başımı sallıyorum. Berbat göründüğümü
biliyorum. Ama umurumda değil. "Teşekkür ederim Niko. Evie'ye yardım ettiğin için
teşekkür ederim."

Eğer o ve kardeşleri hayatıma girmeseydi, bunların hiçbirinin yaşanmayacağından bahsetmeye
zahmet etmiyorum.

Bunu gündeme getirmenin ne anlamı var?

O gidince derin bir nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum. Biraz hareketin düşüncelerimi
düzelteceğini umarak odayı adımlıyorum.

Şehirde bir tane atari salonu biliyorum. En iyi mahallede değil ve doğru hatırlıyorsam, tam da
Niko'nun tarif ettiği türden insanların takıldığı bir yer.

O ve kardeşleri harekete geçebilsin diye beklememi istiyor. Ellerini göstermek istemiyorlar, en
azından çok erken değil. Bunu anlıyorum.

Ama o benim *kız kardeşim*.

Oraya koşabilirim. Hızlıca bir göz atarım. Arazinin durumunu öğrenirim. Muhtemelen şu anda
orada bile değildir, okulun tam ortasındayız.

Ama Frank yanımda olmadan dışarı çıkamam ve o da başımın belaya girmesine izin
vermeyecektir.

Tabii henüz bilmiyorsa. Tabii kız kardeşimin atari salonunda takıldığını bilmiyorsa. Ve eğer
bilmiyorsa, oraya gitmeme itiraz edemez.

Sadece mekanı kontrol

etmek için. Hepsi bu

kadar.

Yemin ederim.

Y Ü Z Y I R M I N C I B Ö L Ü M

Kir

"Zamanın geldi-"

Pakhan'ın emir subayını görmezden geliyorum, buyurgan küçük pislik. Biraz taşaklı biri. kardeşlerime ve bana ne yapıp ne yapmayacağımızı söyleyemez. O bir uşaktan başka bir şey değil, sorun çıkaran bir orospu çocuğu.

Siktir et onu.

Aynı anda üçümüz de ona sırtımızı dönüp *Pakhan'a* odaklanıyoruz. Önemli olan tek kişi o.

Gerçi 'ikinci' muhtemelen buna itiraz edecektir.

Dünyamızda hiyerarşilerin var olmasının bir nedeni var ve ikincisi bunun sınırlarını test etmeye çalışıyor olsa da, biz Alekseev'ler bunu yemiyoruz. Ne kadar istese de bizim üzerimizde hiçbir otoritesi yok.

Komik olan şu ki, şu anda birlikte çalıştığımız tüm bu insanların etrafında büyüdük. Çocukken birlikte oynadık, ebeveynlerimiz birlikte tatil yaptı ve babalarımız birlikte iş yaptı. Ve işte biz, bir nesil sonra, tabiri caizse ticareti devam ettiriyoruz.

Ancak ilişkiler değişir. Birbiriyle yarışan amaçlar söz konusu olduğunda, bunun olması kaçınılmazdır. Ne yazık ki, bunların çoğu Dimitri ile başlıyor. Eğer babası tarafından pas geçilmeyi kabul edebilseydi, ki eminim bu onun için berbat bir durumdu, kardeşlerime ve bana karşı bitmek bilmeyen bir kin beslemezdi. Bırakın kızımız Charleigh'i, sanki kendisine bir şey 'borçluymuş' gibi davranarak sorun çıkarmazdı.

Bugün burada olmamızın temel nedeni de bu.

Pakhan kocaman masasının arkasındaki sandalyeye oturdu, kardeşlerime ve bana yer vermedi. Yine de sorun değil. Bu bir güç meselesi ve bunu kullanmasına izin var. Ayrıca, bugün bizden memnun değil.

Onu suçlayamam.

Ona açıkça meydan okuyoruz. Bu saygısızlık olarak görülür. Ve saygısızlık bizim dünyamızda pek hoş karşılanmaz.

"Sana kızının -adı her neyse- artık Dimitri'ye ait olduğunu söylemiştim," diyor kesin bir ifadeyle. Doğru ya. Charleigh'nin adını bile bilmiyor. Umurunda bile değil. Onun dünyasında, eski dünyada

-Kadınlar bir metadan başka bir şey değildir.

Benim ya da herhangi birimizin konuşması gerektiğinden değil. Demek istediğim, Papa tarafından yaratılan kulübün tüm konsepti, erkeklerin güzel kadınlarla stres atmasına izin vermekle ilgilidir. Ama ben bu kadınların da bazı yetkileri olduğunu düşünmek istiyorum.

Belki istedikleri kadar değil ama benim kuşağımın onlara babaminkinden daha iyi davrandığından eminim. İşte bu yüzden Charleigh umursamadığımızı düşünse de Stacey'nin başına gelenler son günlerde aklımdan çıkmıyor.

Hiç şüphem yok ki kardeşlerim ve ben etrafta olsaydık, Dominika Stacey'e karşı bu kadar cömert davranmaz, Charleigh'i kaybettiği için kızgın olan Alexei'ye onu gümüş tepside sunmazdı.

Kaybolduğunda, ona teklif vermek için bekleyen adamlar geri döner dönmez açık artırmaya çıkacağını düşündüler. Ama öyle olmadı. Kardeşlerim ve ben bunun Charleigh için doğru yol olmadığına karar verdik ve üyelerimizin çoğu da bunu anlayışla karşıladı. İşimizi uygun gördüğümüz şekilde yürütmemiz için bize güveniyorlar.

Ama Alexei istediğini istiyor. Hayır denmesine alışık değil. Dominika'yı sorguladıktan sonra, onun öfkesini zavallı kızdan çıkaracağını bildiği açık.

Eğer bu berbat bir durum değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Bunu düzeltmemiz gerekiyor ancak dikkatli bir şekilde ilerlemeliyiz.

Alexei'nin dünyamızda hâlâ büyük bir gücü var.

Ve sonra Dominika var, ama önce şu Charleigh meselesini halletmeliyiz, ilk ve son olarak Hepsi.

Son zamanlarda Dimitri'yi pek görmedik. Bu iyi ya da kötü bir şey olabilir. Ya ortalıkta görünmüyor

Çünkü dikkatini dağıtacak başka bir şeyle uğraşıyor, ki bu bizim için iyi bir haber - onu başımızdan savdığımız için her zaman mutluyuz - ya da bizden ne kadar mutsuz olduğunu anlamamız için tasarladığı bir şey var.

Pakhan'la bugünkü toplantının arkasında kesinlikle onun şikayetleri var. Dimitri'nin yüzümüze karşı böbürlenmek için burada olmamasına şaşırdım, gerçi ikincisi bunu onun için hallediyor gibi görünüyor.

O pisliği görmezden gelmemiz çok kötü.

"Adı Charleigh Gates efendim ve size tüm saygımla söylüyorum, onun için başka planlarımız var.

Ne Dimitri ne de başka biri için uygun değildir."

Pakhan meydan okumamız karşısında şaşkınlığını gizliyor, ama ben onun orada olduğunu biliyorum. Onun gibi adamlar karşı çıkılmaya alışık değildir. Şaşırdı.

Hiç belli etmemişti. En azından dışarıdan.

Ama *ben* biliyorum. Göremiyor olabilirim ama havada var. Kokusunu alabiliyorum.

Hissedebiliyorum. Ve adam mutlu değil.

İkincisi, sanki başından beri konuşmanın bir parçasıymış gibi görüş alanımıza geri dönüyor.

Ona karşı samimi olabilirim ama ona bir damla bile saygı gösteremiyorum. Böyle bir şey olmayacak.

Göğsünü kabartır. "*Pakhan* bu kadını Dimitri'ye teslim etmene karar verdi. Tartışılacak bir şey yok. Karar verildi," diye ilan etti.

Bırakın taleplerini kabul etmeyi, yüzüne bile bakmıyoruz, bu da onu daha da çileden çıkarıyor. Bu da

Ancak *Pakhan* fark etmemiş gibi görünüyor. Ya da fark ettiyse bile umursamıyor.

"Efendim, kadını kendimize sakladığımız için maddi tazminat ödemeye hazırız," diyor Vadik, kararımızın tartışmaya açık olmadığını gösteren sakın ve eşit bir tonda.

Neyse ki bu durum *Pakhan*'ın ilgisini çekiyor. O da hepimiz gibi bir adam ve satın alınmaya karşı bağışıklığı yok, en azından fiyatı uygun olduğunda.

İkincisi sanki aynı takımdaymışlar gibi *Pakhan*'ın yanında pozisyon alıyor. Ki sanırım öyleler. Ama bunu kanıtlamak için patronuyla omuz omuza durması gerekmiyor.

"İtaatsizliğinizle *Pakhan*'a hakaret ettiniz. Bu kabul edilemez," diye bağırır.

Ama *Pakhan* onu elinin tersiyle iter. "Alekshev'lerin aklında ne olduğunu duymak istiyorum. Eğer bir ödeme

ve Dimitri'ye gönderilen bir özürle birlikte bu dosyanın kapandığını düşünebiliriz."

İçimden rahat bir nefes aldım. Hiç belli etmemiştim ama bu işin nereye varacağından ve *Pakhan*'ın parasal bir tazminat teklifiyle ikna edilip edilemeyeceğinden tam olarak emin değildim.

Görünüşe göre herkes gibi o da yapabiliyor.

Ama bu ikincisi için işe yaramıyor. "Efendim, bu doğru bir yaklaşım değil. Bu adamların sizin kararlarınıza uyması gerekiyor" diye bağırır.

Bu toplantı başladığından beri sadece kardeşlerime ve bana bakan *Pakhan*, yavaşça başını çevirerek ikincisini görüyor. "Burada oy hakkın yok, özellikle de Dimitri'nin arkadaşı olduğun için. Sana daha önce de söylediğim gibi önyargılısın."

Azarlamadan sonra *Pakhan* bize geri dönüyor ve benim gibi ikincinin yüzündeki kırmızı öfkeyi görmüyor.

Aşağılanmak hiçbir zaman iyi hissettirmez, ama patronunuzun ellerinde canınız çok acır ve başkalarının önünde dayanılmazdır. Ve şimdi Dimitri'nin emirlerini yerine getiremiyor, patronu tarafından balonu patlatılmış durumda. Sahip olduğu tüm güvenilirlik kapıdan uçup gitti. O piçin önyargılı olduğunu hep biliyordum. Sadece ne kadar olduğunu bilmiyordum.

Bu dünyada birçoğumuz öyle ya da böyle arkadaşız. İşimizin önemli bir kısmı bunun kararlarımızı etkilemesine izin vermemektir. Bazılarımız bu konuda diğerlerinden daha iyiyiz. Belli ki öyle.

Pakhan saatine bakarak, "Tazminatla ilgili ayrıntıları daha sonraki bir toplantıda konuşuruz," dedi, "ama Dimitri'ye bir özür gönderin. Ve sonra, bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum. Hepimizin ilgilenmesi gereken daha önemli meseleler var."

İkincisine yan gözle bakıyor, o da neredeyse belli belirsiz başını sallayarak kabul ediyor. Adam patlamaya hazır. Çirkin yüzünün her yerinde bu yazılı.

Ama hiçbir şey söylemiyor. Hayatta kalmak istiyorsa söyleyemez.

Babamın bana bu işle ilgili öğrettiği ilk şeylerden biri lanet çeneni ne zaman kapatacağını bilmektir. Sanırım ikincisi suç okulunda o günü kaçırdı.

Dimitri de mutlu olmayacak, bu da içimdeki küçük tarafı sonuna kadar heyecanlandırıyor. Alekseev'ler tarafından kazanılan bir savaş daha bizi savaşı kazanmaya yaklaştırıyor. Dimitri'yle aramızdaki savaş, asırlık husumetlerle başladı ve ailemizi öldürmesiyle tırmandı.

Adamdan özür dilememiz gerekebilir ama zaten bu dünyada fazla kalmayacak. Yeterince uzun süre beklersek, asla teslim etmek zorunda kalmayabiliriz.

BÖLÜM T E R F O R T Y

Kir

Kulübe dönerken limuzin sessizdi. Sanırım düşüncelere dalmıştık. ve Dimitri'yi düşünmeyi bırakıp herkesin vaktini onun önemsiz yakınmalarıyla boşa harcamak. Yine de bize karşı yeni bir şeyler denemesine ihtimal vermiyorum. Adam kötü eğitilmiş bir pitbull gibi. Ne zaman bırakacağını bilmiyor.

Ona göstereceğimiz gün gelecek. Tabii ki, o gün son nefesini vereceği gün olacak.

Birkaç gün önce Charleigh tarafından boynumda bırakılan pençe izlerine dokunuyorum. Kardeşlerimin onları fark ettiğini biliyorum ama kimse bir şey söylemedi.

Söyleyecek bir şey yoktu. Nereden geldiklerini biliyorlar. Neden orada olduklarını biliyorlar. Charleigh, bizim tatlı ve güzel Charleigh'imiz, bazı kötü zamanlar geçiriyordu.

Aslında, işi bitmedi. Olacağından da emin değilim. Hepimiz hayatın boktan sandviçinden payımızı alırız. Ben aldım, biliyorum. Ve Charleigh de bu tatsızlıktan büyük bir doz aldı, belki de bir insanın hak ettiğiinden daha fazla.

Arada bir kafasına göre takılma hakkını kazandı.

"Charleigh'ye doğru davranmadığınızı hissediyorum," diyorum sesimdeki tereddütü bastırmak için elimden geleni yaparak.

Kardeşlerimin buna nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok ve konuyu dikkatlice açmak istiyorum. Onların gazabını bekliyorum, ya da Vadik'in gazabını mı demeliydim?

Niko, hassas, yumuşak başlı olan, hiçbir şey için patlamaya meyilli değil. O yüzden sanırım Vadik'in tepkisi beni daha çok endişelendiriyor. Ama bu konuşmamız gereken bir konu.

Charleigh benim için önemli.

O hepimiz için önemli. Ben sadece ne ölçüde önemli olduğunu öğrenmek istiyorum. Niko tereddüt etmeden, "Haklısın Kir," dedi.

Belki o da bu konuyu açmayı düşünüyordu?

"Dominika'nın eylemlerini Charleigh kadar kötü niyetli görüp görmediğimi bilmiyorum ama bizim tarafımızdan dinlenmediğini hissetmesi hoşuma gitmiyor."

Niko. Her zaman diplomat.

"Bunu telafi etmek istiyorum," diye ekliyor.

Niko ve ben Charleigh'e saygı duyulduğunu ve ona değer verildiğini göstermenin yolları hakkında fikir alışverişinde bulunuyoruz ve bu iyi hissettiriyor. İyi hissettiriyor çünkü kızımızın kendini iyi hissetmesini sağlayacak.

Ancak Vadik aynı fikirde değil ve bunu açıkça belirtiyor. "Çocuklar, ikiniz de çenenizi kapatırmısınız? Sınıftaki en güzel kıza aşık olmuş ortaokul çocukları gibi konuşuyorsunuz."

Partiye gölge düşürmeyi Vadik'e bırakın.

"Ona hiçbir şey borçlu değiliz. Onu açık artırmadan kurtardık. O hala bizim malımız. Sadece onunla ne yapacağımıza henüz karar vermedik," diyor hararetli bir sesle.

Niko ve ben birbirimize bakıyoruz. Vadik'in en kötü olduğu zamanlarda ona karşı çıkmayız ama şu an bunun için mükemmel bir zaman olabilir.

Kinini henüz bitirmedi. "İşimize karıştı, bize meydan okudu, bizi kötü gösterdi. Onu bir tür aziz gibi göstermeyin. O bizim için bir değer. Başka bir şey değil," diyor kesin bir ifadeyle.

Kesin konuşmasında bir tereddüt duydum. Kesinlikle saliselik bir tereddüttü ve kardeşimi benim gibi tanımayan biri bunu kaçırmış olabilir.

Ama ben duymadım ve Niko'ya baktığımda onun da aynı şeyi duyduğunu gördüm.

Vadik çok fazla hava atabilir ve Charleigh'i umursamıyormuş gibi davranabilir ama ben buna inanmıyorum. Aslında, saçmaladığından oldukça eminim, en azından ona o pahalı bileziği verdiği için. Yine de ona seslenmeyeceğim, en azından doğrudan değil, ama sözlerindeki şüpheyi görüyorum. Onları duyuyorum. O da duyuyor.

Niko burnundan uzun bir nefes alıyor. Bir bomba patlatmak üzere olduğunu biliyorum. Ve oğlum, öyle mi

O.

"Ne istersen söyle Vadik. O kimsenin malı değil."

Niko haklı. Ve hepimiz onun hakkında ne hissettiğimizi itiraf etmeliyiz. Bu benim dilimin ucunda.

Niko benden önce davrandı.

"Onu seviyorum. Ona aşığım. Ve bence siz de öylesiniz."

BÖLÜM T E R F O R T Y - O N E

CHARLEIGH

Evie'nin okuluna giderken sessizdim. Benimle gelmeyi kabul etmesi için Frank'in kolunu bükme zorunda kaldım ve fikrini değiştirmesine ve Niko'nun arabasını geri çevirip kulübe geri dönmeme istemesine neden olacak bir şey söyleme riskini almak istemiyorum.

Kız kardeşimi görmeden.

Arabanın gösterge panelindeki saate bakıyorum ve Charleigh'nin okulunun öğle yemeği için aramasına sadece birkaç dakika kaldığını görüyorum. O yiyecek bir şeyler almak için kampüsten ayrılmadan önce oraya varmak istiyorum. Kapıdan çıkarken onu kaçırsam, gürültücü gençlerin kalabalığında onu bulmak çok daha zor olacak. Tam zil çaldığında ve üst sınıflar altmış dakika boyunca istediklerini yapmak için kampüsten ayrılma haklarını kullandıklarında yaşıyorum. Bu çocukların sadece okulun ön kapısından değil, yan ve arka kapılardan da çıkabileceklerinin farkındayım ama Evie'nin ön kapıyı tercih ettiğini de biliyorum, bu yüzden burada beklemek en iyi seçeneğim.

Frank'i arabada bırakarak, ortodontist ziyareti ve benzeri çeşitli nedenlerle günün yarısında çocuklarını alan birkaç ebeveynle birlikte kaldırımda toplanıyorum. Son kalanlar da çıktığında ve tüm ebeveynler çocuklarını alıp gittiklerinde Evie'yi göremeyeceğimi anlıyorum, en azından burada.

Frank'e parmağımla 'bir dakika' işareti vermek için dönüyorum ve okulun merdivenlerini koşarak çıkıyorum. Dahili telefondan kız kardeşimi aradığımı söylüyorum ve okula daha önce pek çok kez geldiğim için beni içeri alıyorlar.

"Merhaba, Bayan Bellamy," diyorum eski ön büro sekreterine, ben oradayken kaleyi tutan aynı kadına.

Her zamanki gibi nazıkçe gülümsüyor. "Bayan Gates, merhaba. Küçük Evie'mizi arıyorsunuz, değil mi?"

Hızlı düşünüyorum. "Evet. Ona son dakikada bir dişçi randevusu aldım. Size daha önceden haber veremediğimiz için üzgünüm."

Bayan Bellamy kaşlarını çatıyor ve okulun tüm sırlarını barındırıyormuş gibi görünen üç halkalı kocaman bir defteri karıştırıyor. İstediklerini bulamamış gibi görünse de tekrar gülümsüyor ve izin isteyerek müdürün odasına doğru ilerliyor.

Mideme bir çukur düştü. Doğru olmayan bir şeyler var. Bayan Bellamy normalde bana Evie'nin arkadaşlarıyla öğle yemeğinde olması gerektiğini söylerdi. Ama dev defterini açtığında bir şeyler olduğunu anladım.

"Bayan Gates," diyor müdürün odasından döndüğünde ellerini aramızdaki tezgâhın üzerine

koyarak, "Evie bugün okula gelmedi. Biz de sizinle olup olmadığını öğrenmek için sizi aramak üzereydik."

BÖLÜM T E R F O R T Y-T W O

CHARLEIGH

Okul kapısından çıkıp arabaya koşarken kalbim göğsüme çarpıyor. Direksiyonun arkasındaki yerimi alıyorum ve parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar direksiyonu kavriyorum.

"Neler oluyor?" Frank soruyor.

Tanrım, o çocuğu tokatlamak istiyorum. "Bugün okulu asmış. Okuldan kaçtı."

Frank dev parmaklarını çenesinde gezdiriyor. "Tanrım. Tamam, hadi kulübe geri dönelim.

Burada beklemenin bize bir faydası olmayacak."

Yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum. Ne kadar ciddi olduğumu bilmesi gerekiyor.

"Frank, atari salonuna gitmeliyiz. Eminim kız oradadır. Lütfen Frank, oraya uğrayalım ve onu bulabilecek miyiz bakalım."

Ama o başını sallar, *hayır*. "Yapamam, Charleigh. Adamlar taşaklarımı koparır. Orada kötü haberler var ve onlar bazı şeyleri açıklığa kavuşturana kadar gidemezsin. Güvenli değil."

Çıldırılmamak için bir an duraksıyorum. İşe yaramadı ve elimi konsolun üzerine vurdum.

Biz.

"Frank!" "*Kız kardeşim* orada olabilir. Benim için güvenli olmadığını biliyorum, hatta belki Eğer durum buysa, *onun* orada olmasının güvenli olmadığı kesin."

Arabanın camından Evie'nin lisesine bakıyor, eskiden benim de lisemdi ve derin bir iç çekiyor.

"Eğer kovulursam, bu senin suçun."

Arabayı *vites*e taktım. "Kovulmayacaksın Frank, söz veriyorum," diyorum arabayı normalde hiç gitmediğim bir yere doğru sürerken.

Terk edilmiş bir alışveriş merkezinde yer alan atari salonu, Pops'un rehin dükkanını üst düzey gösteren küçük bir vitrine dönüşür. Ön cam, sanatsal bir grafiti görünümü elde etmeye çalışan, ancak aslında sadece bir anaokulu öğrencisi tarafından parmakla boyanmış gibi görünen bir şey yaratabilen biri tarafından gizlilik için spreyle boyanmıştır.

Girişe yakın bir yere park edip, ön merdivenlerde takılıp sigara içen sert görünümlü kız ve erkeklerin arasından geçerken kafalar dönüyor. Bunlar gençken korktuğum türden çocuklar. Hâlâ da korkutucular. Ama yanımda Frank var ve onlardan herhangi birini başparmağıyla ezebilir. Omzumun üzerinden arabada beklediği yere bakıyorum. Bana başını sallıyor. Arkamı kolluyor.

O iyi bir adam. Alekseev'ler ona sahip oldukları için şanslılar. *Ben* de ona sahip *olduğum* için şanslıyım. Kapıya geldiğimde, bir fedai tarafından durduruldum.

Ne tür bir atari salonunda fedai olur?

"Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" diyor dövmeli yüzüyle kocaman bir adam, beni bir

aşağı bir yukarı süzerken sıkıntıyla esniyor.

"Hey, sadece içeri girip kız kardeşimin içeride olup olmadığına bakmak istiyorum. Hemen dönerim," diyorum ve içeri gireceğim kesinmiş gibi kapıya doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Başını sallıyor ve kapıyı iterek açıyor, ben içeri girince de kapatıyor.

Oyunların yanıp sönen ışıkları dışında her yer karanlık ve gözlerimin alışması biraz zaman alıyor. Hemen bir atari salonunun sesleriyle saldırıya uğruyorum - kazanılan puanların pırıltısı, çarpışan sanal arabaların sesi ve arkadaşlarına yenilen genç erkeklerin homurtuları.

Evie ile fotoğraftaki çocuğu bulmam sadece bir dakikamı aldı.

Koluna dokunuyorum ve bana bakıyor, atari salonunda benim yaşımda birini gördüğüne şaşırıyor. Ve ben sadece 20 yaşındayım.

"Ne?" diye sorar alaycı bir tavırla.

Kardeşimin kaliteli insanlarla takıldığını bilmek güzel.

"Seni bir yerden tanıyorum," diyorum gülümseyerek ve saçımı savurarak. "Beni hatırlamıyor musun?" Omuzlarımı oynatarak soruyorum.

Bu onun dikkatini çeker ve tavrı anında değişir. "Ah, evet. Seni hatırlıyorum," diyor ukalaca, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Biliyordum," diye gülüyorum ve parmak uçlarımla pazusunu okşuyorum. "Ben Charleigh. Senin adın neydi?"

Göğsünü biraz kabartıyor. Ben gençken erkekler bu kadar tahmin edilebilir miydi? "Ben Arseny." Bunu söylerken sesini kalınlaştırdığına yemin edebilirim.

Sanki bir işaretmiş gibi.

Kalçamı tokatlıyorum. "Doğru! Arseny. Çok havalı bir isim, nasıl unuttum bilmiyorum. Sanırım... bekle... Rus olduğunu söylemiştin, değil mi?" Parmağımı yüzüne doğru sallayarak soruyorum.

İşildiyor. "Evet. Kesinlikle öyle. Ailem gemiden indi" diyor.

Evet, muhtemelen onlar da suçludur, zamanımı birlikte geçirdiğim diğer herkes gibi.

Ama hevesle başımı sallıyorum. "Hey, geçen gün burada Evie adında bir kızla tanıştım. Onu tanıyor musun?" Yüzünde bir gölge belirdi, sanki yakalanmış gibiydi. İkimizle de oynamak mı istedi?

Salak.

"Evet. Şurada," diyor başparmağıyla işaret ederek. "Gidip merhaba diyeceğim. Bir süre burada mı kalacaksın?"

"Elbette," diyor sırtarak.

Güzel. Çok iyi.

Gürültülü elektronik oyunların labirentinden geçiyorum. Çoğunlukla erkekler tarafından oynanıyor, ara sıra aralarına serpiştirilmiş kızlar da kol şekerinin çocuk versiyonu gibi etrafta dolanıyor. Bu kızlar erken öğreniyorlar.

İşte o zaman kız kardeşimi fark ediyorum - tam da onun beni fark ettiği anda. Ağzı açık kaldı ve kaçmak istercesine sarsıldı.

Gerçekten mi?

Ona uzanıyorum. "Evie."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, arkadaşlarının neden benimle konuştuğunu merak ettiğini görünce sesini yükseltiyor.

Evie için gösteri zamanı.

"Seni almaya geldim," diyorum sessizce. Çocuğu utandırmaya gerek yok.

"Hayır!" diye bağıyor, performansını izlediklerinden emin olmak için arkadaşlarına bakıyor. Sanki ben bir tür canavarmışım gibi geri çekiliyor.

"Bir sorun mu var, Evie?" Arseny arkamdan soruyor.

"Aman Tanrım, Arseny, yardım et," diye bağıyor, yanından geçip onun kollarına atlıyor.

Diğer çocuklar etrafımızda toplanıyor, kavga ya da bir tür drama için sabırsızlanıyorlar. Neredeyse hepsi Red Bull içtiği ve etraflarında çoğu insanı çileden çıkaracak bir gürültü olduğu için şaşırmadım.

Arseny Evie'yi sıkıca kavıyor, sonra parmağıyla beni işaret ediyor. "Senin kim olduğunu bilmediğimi sanıyorsun, değil mi?" diye gülüyor.

Evie şaşkınlıkla ona bakar. "Kız kardeşimi tanıyor musun? Kız kardeşimi nereden tanıyorsun, Arseny?" Kafası karışmış bir şekilde ikimizin arasına bakıyor.

"Daha buraya gelmeden, benimle bir fahişe gibi flört etmeye başlamadan önce onun kim olduğunu biliyordum," diye tükürüyor.

İyi adam, tıpkı amcası Dimitri gibi.

Ve sanki bir işaretmiş gibi, bir dizi Ölümcül Savaş makinesinin arkasından kim belirir? Lanet Dimitri.

Ve stratejik olarak benimle kapı arasına yerleşen ekibi.

Lanet olsun. Acaba Frank'in gelip beni arayacağı kadar uzun süredir yok muyum? Aslında, eminim öyledir. Hangi cehennemde o?

Arseny kız kardeşimi bana doğru itti.

"Hey," diye bağıyor, "ne yapıyorsun?"

Kadın ona doğru ateş eder, ama adam ellerini bir uyarı gibi kaldırır. "Bana koşarak gelme, aptal. Ben senin kurtarıcın değilim."

Evie'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirirken kalabalığın içinden bir kahkaha dalgası geçiyor. "Ne... ne demek istiyorsun, Arseny?" diye soruyor, alt dudağı seğiriyor.

Evie yavaş anlıyor olabilir ama bana tuzak kurulduğu çok açık. Aslında, o da öyle.

Bana ulaşmak için kullanıldı, ama tehlikede olduğundan şüpheliyim.

Ben farklı bir hikayeyim.

Çıkışa doğru ilerliyorum ama Dimitri'nin adamları kaçma şansımı engellemek için rahatça yayılıyorlar.

Başka seçeneğim olmadığı için direkt yolu seçtim. Dimitri'nin karşısına çıktım. Korkuyorum elbette ama aynı zamanda kızgınım da. Bu sürüngenlerin bana ulaşmak için küçük kız kardeşimle uğraşmasına ve gittiğim her yerde omzumun üzerinden bakmak zorunda kalmama kızgınım.

Önce Alekseev kardeşlerdi, şimdi de o. Gelecek hafta kim olacak? Alexei mi?

Yoksa tamamen farklı biri mi?

Bir ay önce bu insanların hiçbiri bana ikinci kez bakmazdı. Şimdi hepsi beni mi istiyor? Bu hayal edebileceğim en saçma, en sinir bozucu şey.

Gülmekten yerlere mi yuvarlansam yoksa gözyaşları içinde iki büklüm mü olsam bilemiyorum.

Her şey bu kadar boktan işte.

Ben.

Ben bir hiçim. Hiç kimseyim. Bu dünyada insanlara sunacak hiçbir şeyim yok. Ben sadece hayatta yolunu bulmaya çalışan bir kızım. Bu saçmalığa ihtiyacım yok.

"Benden ne istiyorsun?" Dimitri'nin yüzüne doğru bağıriyorum, saçına sürdüğü yağlı bokun kokusunu alabileceğim kadar yakın.

Sanki onu öldürecekmişim gibi dalkavukları etrafımızı sardı.

Dimitri'nin yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor ve beni inceliyor. "Yakından daha da güzelsin," diye nefes alıyor.

Yine mi *bu*?

"Dimitri, birbirimize karşı gerçekçi olabilir miyiz?" diye soruyorum ve toplanan seyirciler arasında bir kahkaha tufanı kopuyor.

Bu arada hiçbirisi ne sızlanan kız kardeşime ne de bana yardım teklif etti. Ve Frank hala ortalıkta yok.

"Evet, bebeğim?" diyor.

Midem bulanıyor ama geri adım atmama izin vermiyorum. Güçlü olmalı ve bu insan müsveddesine karşı durmalıyım.

"Beni yalnız bırakamaz mısın? Sana hiçbir şey yapmadım. Sana sunacak hiçbir şeyim yok. Tüm bu tuzak saçmalığı da neyin nesi?" Kız kardeşimi ve arkamdaki kalabalığı işaret ederek soruyorum.

"Oh, ama işte burada yanılıyorsun, *zlotse*. Bana sunacak çok şeyin var. Ve o korkunç Alekseev çocukları seni benden uzak tuttu. Ama artık değil. Artık benimsin ve benim gibi bir adama ne kadar çok şey verebileceğini göreceksin. Ve eğer vermek, bana istediğim her şeyi vermek istemiyorsan," diyor dramatik bir omuz silkmeye, "o zaman sadece alırım. Ve alırım, alırım ve alırım."

Hiç düşünmeden, çirkin suratına bir tokat atmak için kolumu kaldırdım. Ama ben ona vuramadan ekibi beni yakaladı.

Başını geriye atar, ağzı sonuna kadar açılır ve gürleyen bir kahkaha havayı doldurur. İşi bittiğinde gözlerini kısıyor, az önceki neşesi tamamen kayboluyor. Kaşlarını çatıyor ve bir anda başımın arkasındaki kocaman bir tutam saçı yakalıyor, boynum doğal olmayan ve acı verici bir açıyla bükülene kadar sarsıyor.

"D...Dimitri..." Kekeliyorum.

Sözümü kesti. "O Alekseev piçlerinin koruması altında çok özelmışsin gibi davranıyorsun. Ama sen sadece ezik bir tefeci dükkanının sahibinin kızıydın. Sen sadece -Amerika'da buna ne diyorlar? -beyaz *pisliksin*," diye tıslıyor, tükürüğü yüzüme sıçırıyor.

Kalabalıktan bir çığlık ve ani bir hareket geliyor ve bir an sonra Evie'nin Dimitri'nin muhafızlarından birine vurarak bana ulaşmaya çalıştığını görüyorum. Başım eğik olduğu için pek bir şey göremiyorum ama adam onu kocaman, blok gibi bir kolla durdurduğunda, Evie adamın eline atlıyor ve adam çığlık atana kadar ısırıyor.

Başka bir gardiyan onu arkasından tutuyor ve sonunda ısırıldığı elini bırakmasını sağlıyor.

Öfkesi beni şok ediyor.

"Kız kardeşimi bırakın!" diye bağırıyor, başka bir haydutun kollarında çırpınıyor.

"Kapa çenenin, seni küçük orospu," diye kükrüyor Dimitri ve kadın susuyor, gözyaşları çarpılmış yüzünden aşağı dökülüyor. "Bırak onu, Dimitri. O sadece bir çocuk. Lütfen. Her şeyi yaparım. Sadece ona zarar verme," diye yalvarıyorum.

"Merak etme, o küçük serseriyle ilgilenmiyorum. Benim istediğim sensin. Birlikte çok eğleneceğiz, *zlotse*. Ve senden istediğim her şeyi yapacaksın. Seninle işim bitmeden önce vücudundaki her deliği sikmeyi planlıyorum ve sonra belki buradaki adamlarımın Amerikan beyaz pisliğinin tadına bakmak isteyip istemediğine bakarım."

Alçak. Bu adam aşağılık. Ve başımdaki tutuşunu bıraktığında, orada onun önünde duruyorum. Yenilmiş. Boş. Bitti.

Beni atari salonundan çıkarırlarken Evie'ye son bir kez bakıyorum, çığlık atıyor, hıçkırıyor ve bana uzanıyor. Tıpkı altı yaşındayken annemizle ilgili kâbuslar gördüğünde yaptığı gibi.

Niko'nun arabasını geçiyoruz ve yeterince yaklaştığımda Frank'i görebiliyorum, hala yolcu koltuğunda. Ve neden yardıma gelmediğini biliyorum.

Orta konsolun üzerine yığılmış, başının yan tarafında bir damla kan var.

Oh, Frank.

Tüm bunlardan ben sorumluyum. Kulüpte kalmalı ve kardeşlerimin kız kardeşimi bulma ve Dimitri'yi uzak tutma işini halletmelerine izin vermeliydim.

Ama hayır. Bekleyemezdim. Alekseev'ler gider gitmez Frank'e Evie'yi aramama izin vermesi için yalvardım. Dimitri arabanın kapısını açtı ve direnmeyi ya da kaçmayı düşünmeden kibarca arabaya bindim.

Ne anlamı var ki? Ben kaçmaya devam edeyim diye mi? O da kovalamaya devam etsin diye mi? İyi bir kız gibi emniyet kemerimi taktım ve önüme baktım.

Hiç kavga ettim mi?

Artık yok.

K Ü R E S E L S Ü R E C İ

Vadik

O boku sırtımızdan attığımızı sevindim.

Pakhan tazminat ve özrümüzden memnun olduğuna göre, Dimitri'nin Charleigh'i alması meselesi de çözülmüş oldu.

Bitti. Sonuçlandı. Tamamlandı.

Kulübün ve diğer işlerimizin devamlılığını sağlamak gibi önemli konularla ilgilenmeye geri dönebilirim.

Ve sevimli Charleigh hakkında ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum.

Görünüşe göre Niko'nun aşık olduğu kişi. Ve Kir de, her ne kadar söylememiş olsa da.

Geriye ben kalıyorum ve iyi bir yerde değilim. Çünkü her ne kadar onun bizim malımız olduğunu falan söylesem de, ben de ona aşık oluyorum. Hiç iyi değil. Hem de hiç. Ne işimiz için, ne de benim için. O benim için doğru kadın değil. Kardeşlerim için de değil. Ama onlara aşk konusunda ne yapacaklarını söyleyemem.

Belki bir seyahate çıkarım. Bir süreliğine şehir dışına çıkarım. Hatta annemin sürekli boğazıma tıktığı o Rus çöpçatana giderim. Rus suçlular dünyasının bir başka liderinin şımarık kızıyla evlenir, birkaç çocuk yapar ve tıpkı babamın yaptığı gibi metreslerle yulaf ekerim.

Pakhan'la görüşmemizden döndükten sonra, kardeşlerimle birlikte kulübün en üst katındaki asansörden çıktık ve her birimiz kendi ofislerimize yöneldik. Benimkine ulaşmadan önce Dominika'ya rastladım.

"*Pakhan* ile görüşmen nasıl geçti?" diye soruyor.

Pakhan'la görüştüğümüzü nereden biliyordu? Ve neden bunu bilmesi gerekiyor?

Ona haddini bildirmeyi düşündüm ama kardeşlerim ve Charleigh hakkındaki endişelerim bir yana, işlerin gidişatından memnun olduğum için gülümseyerek ona döndüm. "Pekala, sorduğun için teşekkürler."

Kibarca başını sallıyor. "Söylesene Vadik, Charleigh'nin nerede olduğunu biliyor musun? Ona Stacey'nin nasıl olduğunu sormak istiyorum. Sanırım biliyordur."

Evet, sanki Dominika Stacey'i umursuyormuş gibi.

Başımı salladım. "Muhtemelen buralarda bir yerdedir. Cep telefonunu aradın mı?" Dominika başını sallıyor. "Evet, aradım. Frank'i de."

Midem bulanıyor ve boğazımın arkasına doğru bir yanma hissi yayılıyor. En son ailemin öldüğünü öğrendiğimde böyle hissetmişim.

"Emin... misin?" Kendi telefonumu çıkarıp iki numarayı da çevirerek soruyorum. İkisi de cevap vermiyor.

Ne oluyor lan?

Dominika'dan ayrılıp koridorda koşarak önce Kir'in ofisine ulaşıyorum. "Charleigh kayıp. Frank de öyle."

Yaptığı şeyi bırakıp ayağa fırlıyor.

Niko'nun ofisine doğru dönüyorum ama o çoktan önümde duruyor. "Seni duydum. Neler oluyor?"

Başımı salladım. "Mümkün olduğunca çabuk öğrenmemiz gerekiyor."

Eğer bir daha giderse, aklımı kaçıracağım. Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Bu kız buna değmez, kardeşlerimin ona ne kadar aşık olduğu umurumda değil.

Ya da ne kadar eşsiz, sevimli, tatlı, masum, zeki ve seksi olduğunu.

Hayır. Bunların hiçbirinin önemi yok.

Niko telefonuna dokunarak, "Bir şey buldum," diyor. "Arabamın GPS'ini takip ettim. Şehrin öbür ucuna park etmiş. Oraya nasıl gitmiş?"

Tekrar tıklıyor ve uygulaması bir tür iş yeri görüntüsü sunan bir adrese odaklanıyor. Birkaç kez daha tıklıyor ve bir mağaza tabelasını yakınlaştırıyor.

"Atari salonu mu? Atari salonunda mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Niko inliyor. "Kahretsin. Kız kardeşi bir atari salonunda takılıyordu. Charleigh gidip onu almak istedi ama ben ona bırak da biz halledelim dedim."

Kir, "Yani sen ona gitmemesini söylediğin halde gitti," diyor.

Niko gözlerini kapatır ve dudakları uzun, ince bir çizgiye dönüşür. O mutlu değil. Hiçbirimiz mutlu değiliz.

Ne oluyor, Charleigh?

Kötü kararlar vermeye ve tehlikeli durumlara girmeye devam ederse bu kadını nasıl güvende tutabiliriz?

Tek kelime etmeden üçümüz asansöre yöneliyoruz, Kir sanki daha hızlı gelmesini sağlayacakmış gibi *aşağı* düğmesine tekrar tekrar basıyor.

BÖLÜM T E R F O R T Y- F O U R

Vadik

Şehri sessizlik içinde geçerken arabadaki gerilim rahatsız edici boyutta.

Hepimizin Charleigh ve Frank'in hangi cehennemde olabileceğini ve Niko'nun arabasının neden bir atari salonunun otoparkında olduğunu açıklamak için olası senaryolar üzerinde düşündüğümüz açık. Sanırım tartışmamak için düşüncelerimizi kendimize saklıyoruz. Teorimi paylaşmaya hazır olmadığımı biliyorum. Muhtemelen tamamen farklı bir şey düşünen kardeşlerimin pek hoşuna gitmeyecek bir teori bu.

Charleigh'ye herkesten çok bağlı olan Niko - belki daha bağlı değil ama bu konuda daha açık sözlü - büyük olasılıkla en kötüsünü, ona kötü bir şey olduğunu düşünüyor.

Arabayı sürerken dikiz aynasından onu görebiliyorum. Kulüpten ayrıldığımızdan beri parmaklarını şıklatmayı ya da alt dudağını çiğnemeyi bırakmadı. Onun iyiliği için, umarım Charleigh iyidir. Aksi takdirde bununla nasıl başa çıkacağından emin değilim. Bunu saklamaya çalışıyor ama hassas bir ruhu var, en azından Kir'den daha hassas ve kesinlikle benim gibi bir piç. Yirmi altı yaşında olmasına ve pek çok güzel kadınla çıkmasına rağmen, kendi deyimiyse 'gerçek aşkıyla' henüz tanışmadı.

Umarım onun iyiliği için bu gerçek aşk Charleigh değildir, ama bunu önlemek için biraz geç olabilir.

Öte yandan Kir, muhtemelen Charleigh'nin dışarıda bir yerlerde eğlendiğini ve telefonunu kaybettiğini ya da şarjının bittiğini düşünüyor. Bu Frank'in yokluğunu nasıl açıklıyor hiç anlamıyorum ama Kir hiçbir zaman detaycı biri olmadı.

Yolcu koltuğunda oturan adama yan gözle baktığımda, radyoda çalan müziğe kafasını sallayarak eşlik ettiğini görüyorum. Mırıldanıyor ve birkaç kelime bildiğinde de akordu bozuk bir şekilde şarkı söylüyor. Bahse girerim zihninde Charleigh her an yeniden ortaya çıkacak ve her şey yoluna girecek. Kir için herkesten çok Charleigh'nin iyi olmasını istiyorum. Clara'yı araba kazasında kaybetmesi yıllar boyunca ona o kadar ağır geldi ki, değer verdiği başka bir kadını kaybetmeyi kaldıracabileceğinden şüpheliyim. Bir süredir onun ölümü hakkında konuşmuyor ama öldükten sonraki ilk birkaç yıl çok acımasızdı. Kendine yapabileceklerinden korktuğumuz için onu neredeyse hiç yalnız bırakmadık.

Kendime gelince, tıpkı kardeşlerim gibi Charleigh'e karşı bir şeyler hissettiğimi kabul etmezsem yalancı bir orospu çocuğu olurum. Ancak, ben onlardan daha alaycıyım ve basitçe söylemek gerekirse, Charleigh'in tekrar kaçtığına bahse girerim. Suç örgütümüzün ve onunla birlikte gelen iniş çıkışların bir parçası olmak istemiyor. Muhtemelen son kaçma girişiminden döndükten sonra ona karşı oldukça sert davranmamızın da bir faydası olmadı.

Tüm o kötü hislerin geçtiğini sanıyordum.

Biz onu babasının rehin dükkanından almadan önce, o kendi yolundaydı. Sessiz ve sade yaşayan bir Chicago ofis kızı olmak istiyordu. Elbette, ona verdiğimiz lüks konaklama, kıyafet ve hediyeler güzel bir yenilik, ancak bu gibi şeyler onun gibi bir kadın için çok az şey ifade ediyor. O kendi yolunu çizmek istiyor.

dürüst bir şekilde. Bizimle geçirdiği zamandan sonra bunun gerçekleşeceğinden emin değilim ama bunu istediği için onu seviyorum.

Sikeyim. *Sevgiler.*

Ben de kardeşlerim kadar berbat olabilirim. Ama ben yüzde bin daha gerçekçiyim. Charleigh zeki ve beceriklidir. Eğer bizden kaçmak ve asla bulunmamak istiyorsa, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacaktır. Bence onunla en son karşılaşmamız son karşılaşmamız olabilir.

Kardeşlerim henüz bunu düşünmüyor. Çok acı verici. Bu yüzden konuyu açmıyorum. Neden birinin umutlarını bilerek kırayım ki? En yüksek dereceden bir pislik olabilirim ama bu çocukları da önemsiyorum. Şüphelerimle onların canına okuyacak değilim.

Niko'nun arabasının olması gereken otoparka giriyoruz ve onu hemen fark ediyoruz. Ancak neler olup bittiğinden emin olmadığımız ve tuzaklara karşı tetikte olmamız gerektiği için, arabamı otoparkın uzak bir köşesinde, olabildiğince uzakta ama yine de onu görebileceğimiz bir yerde bekletiyoruz.

Niko kapının kolunu tutarak, "Beklemeyeceğim," diyor.

"Bekle!" Havlıyorum. Sakin ol, diyorum kendime. Niko'ya ağabeylik taslamak pekâlâ yüzüme patlayabilirdi. "Arabayı izleyen ve bizim gelmemizi bekleyen biri varsa bunun kimseye bir yararı olmaz."

Alt dudağını çiğniyor ve kendini kaybetmek üzere olduğunu görebiliyorum. Onu kontrol altına almalıyım.

İki yıl önce anne ve babamı kaybettim. Bir kardeşimi kaybetmeyeceğim, en azından zamanından önce.

"Nik, bana bak. Benimle kal, dostum. İçinin parçalandığını biliyorum. Ama bu konuda akıllı davranmalıyız."

Eli kapının kolunda sıkışıyor ama çekmiyor. Çekmeyeceğinden değil, sadece şu anda çekmiyor.

Biz izlerken birkaç çocuk pasaja girip çıkıyor, ön merdivenlerde sigara içiyor. Diğerleri de gelip gidiyor, yürüyerek ya da gerçek bir bisiklet rafı olmadığı için merdiven korkuluklarına kilitlenmiş BMX bisikletlerden biriyle gelip gidiyorlar. Burası pis, değersiz bir yer ve Charleigh'in kız kardeşinin burada olduğundan emin olmadıkça buraya geleceğine inanamıyorum.

Önce onun telefonunu sonra da Frank'inkini arıyorum çünkü parmaklarımı direksiyona vurmaktan yoruldum. Heyecanlandım. Bunu inkar edemem, lanet olsun.

Çoğunluğu erkek olan çocuklar şamatacı ve birbirlerini tanıyor gibi görünüyorlar. Selamlaşırken birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar, sanki belalı çocuklarmış gibi, ve sanırım kendi küçük dünyalarında belki de öyleler.

İyi haber şu ki, bizi fark etmediler, kendilerini çok kaptırmış durumdalar.

"Bakın ne diyeceğim," diyorum arabayı *vites*e takarak, "Niko'nun arabasının yanından yavaşça geçeceğim. Endişelenecek bir şey olursa bu şekilde daha korunaklı oluruz ve gerekirse hızlı bir kaçış yapabiliriz."

"Yap," diyor Kir başını sallayarak.

Niko sessizliğini koruyor. Zavallı piçin acı çektiğini biliyorum.

Park alanını ne çok hızlı ne de çok yavaş geçiyoruz, ne dışarıda takılan serserilerin ne de bizi izliyor olabilecek herhangi birinin dikkatini gereksiz yere çekmek istemiyoruz.

Niko'nun arabasına yaklaştığımızda bilmemiz gereken her şeyi görüyoruz.

Ben taş kalpli bir pisliğim ve şaşkınlıktan kalbim küt küt atıyor, nabzım hızla atıyor. Charleigh'nin az önce havalandığını düşünürken, onun için de korku içindeyim.

Frank arabada. Ama hayatta değil.

Koltuğun üzerine öyle bir çökmüş ki, yakından görene kadar görmek imkansız.

otoparkın diğer tarafındaydık. Şakağındaki kan damlası, silah kullanmayı bilen birinin onun icabına baktığını kanıtlıyor.

Lanet olsun.

Charleigh nerede?

Frank pek çok nedenden ötürü öldürülmüş olabilir, ama Charleigh düşündüğüm gibi kaçtıysa, Frank'in ölümünden o mu sorumlu?

Bunu göremiyorum. Onu ya da bir başkasını öldürdüğünü düşünmüyorum. Bu başka birinin yaptığı anlamına gelir, büyük ihtimalle Charleigh'e ulaşmak için.

Arabanın etrafında bir daire daha çizerken Niko ve Kir sessizler ve dışarıda takılan çocuklar bizi fark etmeye başlıyorlar.

Niko yavaş ve temkinli bir ses tonuyla konuşur. "Orada olduğunu sanmıyorum. Sanırım *öyleydi* ama artık değil. Kız kardeşi Dimitri'nin yeğeni olduğundan emin olduğum bir çocukla takılıyordu."

Vay anasını. Bilmem gereken tek şey bu. Çocuklar gelip Frank'in ölüsünü görmeden önce buradan gitmek istiyorum, bu yüzden aceleyle otoparktan çıkıp otoyola atlıyorum.

"Tanrı aşkına," diyor Kir sessizce.

"Babasının evine git," diye bağılıyor Niko. "Gil Gates'le konuşmak istiyorum.

Bakalım neler biliyor." "Yoldayım," diyorum.

Ama Gil Gates her zaman olduğu gibi işe yaramaz. Charleigh'nin nerede olduğunu bilmediği gibi, en küçük çocuğu Evie'nin nerede olduğunu bile bilmiyor.

Arabaya geri dönüyoruz, bu kadar kontrolden çıkmış olmasından iğreniyoruz.

"Bu adamın nesi var böyle?" Kir özellikle kimseye sormuyor.

Sormakta haklı. Bu adamda bir şeyler var. Bu işin aslını öğrenmek istiyorum ama bu başka bir güne kalacak.

Şu anda önceliğimiz Charleigh.

"Peki ya Victoria'nın evi? İlk kaçtığında birlikte kaldığı kadın?" Kir öneriyor.

Arabayı o yöne çeviriyorum ama Victoria'nın bir şey bildiğine dair pek umudum yok. Bilse bile bize söyleyeceğinden şüpheliyim.

Kapıyı açmayınca kulübe geri dönüyoruz. Amaçsızca dolaşmanın bize bir faydası olmayacak. Niko atari salonunda arabayı alacak ve baştan aşağı temizlendiğinden emin olacak birini arıyor. Frank'e ne yapacaklar, bilmiyorum. Şu anda bunun için endişelenemem.

Trafik ışıklarında burnumun kenarını işaret parmağımla başparmağım arasında ovuşturarak her zamanki stres migrenimin kendini göstermesini bekliyorum ve kafatasımın arkasında bir seğirme, bir kas kasılması hissettiğimde, bir felaketle karşı karşıya olduğumu anlıyorum.

"Belki de gitmesi iyi oldu," diye mırıldanıyor Niko, o kadar sessiz ki onu zar zor duyabiliyorum.

Sık beni. Bu adamın ağzından çıkacağını hiç düşünmediğim kelimeler. Yine de haklı olduğu bir nokta var ve ben de aynı şeyi merak ederek ona katılıyorum.

Göz ucuyla Kir'ün başını salladığını görüyorum. "O sahneye çıktığından beri işler boka sardı. Niko haklı. Onun gibi bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız yok."

Vay anasını. Kardeşlerim havlu atıyor.

Bu kadın tarafından gerçekten incitilmeden önce pes ederek korkaklık mı yapıyorlar? Bu onların savunma amaçlı bir hareketi mi?

Yoksa gerçekten temelli gittiğine mi inanıyorlar?

"Çocuklar, şahsen ben hâlâ kaçmış olabileceğini düşünüyorum." Ama sesim ikna olmuşa benzemiyor. Çünkü ikna olmadım. Dimitri'nin ya da bir başkasının pençesinde olduğunu düşünmektense buna inanmak istiyorum.

Ama Frank öldüğüne göre, muhtemelen onu çok ama çok isteyen biriyle birlikte. Bu tanıma uyan tek bir kişi var.

Kardeşlerim de sohbele katılıyor ama onlar Charleigh'in nerede olabileceğı ve bu konuda ne yapmak istedikleri hakkında ileri geri konuşurken ben pek dinlemiyorum. Tek düşünebildiğim, onu bir daha görememe düşüncesinin hiç de iyi hissettirmediğı ve belki de bir kez olsun kendime karşı dürüst olmam ve bu kadının içime işlediğini kabul etmem gerektiğı.

Ve kalbime.

BEŞİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

"Mutlu yıllar, tatlım."

Annemin yatıştırıcı sesi kulaklarımı dolduruyor ve yüzümde memnun bir gülümsemeyle birkaç dakika daha uyumak için dönüyorum.

Annemin *gerçekten* ölüp ölmediğini hep merak etmişimdir ve şimdi şükürler olsun ki ölmemiş görünüyor. Ama nerede olduğunu sormuyorum. Duygularını incitmek istemiyorum, gittiğini sandığımız bunca zaman boyunca aslında hep yanımızdaymış. Sadece onu göremedik. Ya da onun gibi bir şey.

Ayrıca ona bugünün doğum günüm *olmadığını* da söylemiyorum. Yine, duygularını incitmek istemiyorum ve ayrıca, o kadar uzun süredir gözlerden uzak ki, tarihi yanlış bilse bile sesini duymak iyi hissettiriyor. En zor şeylerden biriydi, en azından ben küçükken öyleydi, bir doğum gününün ondan hiçbir dilek gelmeden geçmesi. Babam hatırladığı yıllarda İyi ki Doğdun şarkısını söylerdi, ki bu sayı çok azdı. Ama bu, beni yatakta içmeme izin verdiği sıcak çikolata ikramıyla ve bol akçaagaç şuruplu yaban mersinli kreplerden oluşan bir kahvaltıyla uyandıran annem gibisi yoktu ve gülerek şişeden içmediğime şaşırdığını söylerdi.

"Hey," diyor kaba bir ses, bir erkek sesi. Omzumda sert bir el var ve biri beni iki kez sarsıyor.

Bir hata olmalı. Burada annemle birlikteyim. Ve onunla kalmak istiyorum. Bu yüzden gözlerimi açmıyorum. Uyanmaya hazır değilim.

Rüyama geri döndüğümde, annem acele etmiyor ve ben mutfak penceresinden ailenin köpeğinin ağaçtaki bir sincaba havladığı arka bahçeyi izlerken saçlarımı uzun, zarif vuruşlarla tarıyor.

Her şey o kadar mükemmel, o kadar son derece mükemmel ki, annem Fransız örgülerime başlarken, onu daha iyi duymak, kokusunu almak ve nazik parmaklarını hissetmek için gözlerimi kapatıyorum.

Ama saçımdaki keskin bir çekiştirme bana her şeyin düşündüğüm gibi olmadığını söylüyor. Annem asla saçımı çekmezdi. Şimdi neden çektiğini bilmiyorum.

Gözlerimi açmaya zorluyorum ve ilk fark ettiğim şey, odamın bir an önce rüyamın mutluluğunda olduğu gibi güneş ışığıyla yıkanmamasının yanı sıra, hareket edemediğim oluyor. Yani, hareket edebiliyorum ama bunu yapmak dayanılmaz derecede acı verici.

Neler oluyor?

Gözlerim kısmen de olsa odaklanıyor ve annemin parmaklarının saçlarımda olmadığını, aksine bana tiksintiyle bakan bir adamın olduğunu fark ediyorum. Küçümseme. Saygısızlık. Hatta nefretle.

Neler oluyor? Sormak istiyorum. Ama sonra dudaklarımı oynatmanın tuhaf bir his olduğunu ve ağızımdaki tuhaf tadın annemin sıcak çikolatası değil, metalik ve tuzlu bir şey olduğunu fark

ediyorum.

Ve iğrenç.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve annemi görüyorum. Uzaniyorum ama ona ulaşamıyorum. Benden uzaklaşıyor, gittikçe küçülüyor ve sonunda artık parlak sarı kazağını bile göremiyorum.

Neden gitti? Yanlış bir şey mi yaptım? "Lanet olsun, uyan," diyor kaba ses.

Gözlerimi açıyorum ama çok iyi göremiyorum. Sanki bir gözümün tamamen kapalı olduğu, diğerinin ise sadece ince küçük bir yarık olduğu bir maske takmış gibiyim. Maskeyi çıkarmak için kolumu kaldırıyorum, beni uyandıran kişinin neden bu kadar sabırsız olduğundan emin değilim ve uzandığımda sırtım acı içinde çığlık atıyor ve ben de buna karşılık çığlık atıyorum, annem beni uyandırırken olduğum gibi yatağa geri düşüyorum.

Gözlerimi tekrar kapatıp annemi arıyorum ama sarı kazağından hiçbir iz yok, saçımı örmeyi bitirmek ya da doğum günümü kutlamak için geri döneceğine dair hiçbir işaret yok.

Saçımı bitirmek *zorunda*. Yarım örgüyle okula gidemem.

"Haydi!" diye tekrar bağılıyor adam ve bu sefer bir kolunu omuzlarımın altına sokup beni oturmaya zorluyor. Bu harekette korkunç acı veren bir şey var ve neden uyumaya devam edemediğimi merak ediyorum.

Taktığım maskenin arkasından ellerimden birine bakıyorum. Tırnaklarım kırılmış ve kana benzeyen bir şeyle kaplanmış. Kendime bakıyorum ve iki gün önce giydiğim kıyafetlerin aynısını giydiğime eminim, bu garip çünkü annem her gün bizim için yeni kıyafetler seçiyor.

"Anne?" Mırıldanıyorum.

Bu adamı güldürür. "Annen burada değil, tatlım. Ve gelmeyecek de."

Maskeyi çıkarmak için bir elimi yavaş yavaş yüzüme götürüyorum ve maske olmadığını, yüzümün hiç alışık olmadığım şişliklerle dolduğunu ve canımın çok acıdığını fark ediyorum. Dışarıdan göremediğim gözüm o kadar şişmiş ki açılmıyor, diğeri de neredeyse o kadar kötü.

Bu yüzden göremiyorum - maskem yok - yüzümde bir sorun var.

Adam beni ayağa kaldırırken, bacaklarımda da bir sorun olduğunu fark ediyorum ve adam bırakmadan önce bacaklarımda büküldüğünü görüyorum.

"Haydi. Ayakta durabilirsin," diyor.

"Bunu neden yapıyorsun? Bugün benim doğum günüm," diye mırıldandım.

Doğum günümde bana iyi davranması gerekmez mi? Annem her zaman doğum günlerinin özel olduğunu ve bu özel günde herkesin sana ekstra iyi davranması gerektiğini söyler.

Adam sadece güler. "Bugün senin doğum günün değil, tatlım. Ondan çok uzakta. Hadi gel artık. Aşağıya iniyoruz."

Tökezleyerek birkaç adım atıyorum, destek olmak zorunda kaldığı için sinirlenmiş görünen adama yaslanıyorum.

Be

n. Bana kötü davranmamalı. Bugün benim doğum günüm. Sadece bilmiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Adam ve ben bulanık bir arabaya yaklaşıırken mırıldanıyorum. "Eve gidiyorsun," diyor.

"Hayır," diye inledim. "Ben evimdeyim. Ve yatağıma dönmek istiyorum. Bugün benim doğum günüm. Ve annem

saçlarım..." Azaltıyorum.

Ama adam yine de beni bir arabanın arka koltuğuna yatırıyor ve nereye gittiğimizi söylemiyor. Tek bildiğim, rüya olsun ya da olmasın, anneme geri dönmek istediğim ve ayakkabımın olmadığı ve ayaklarımda üşüdüğü.

Uyumaya devam ediyorum, en azından uyuduğumu düşünüyorum, arka koltukta, kesinlikle bir sorunu olan bir omzun üzerinde yattığım için inanılmaz bir acı içindeyim. Karşı kolumun elini dikkatlice kaldırıyorum ve omzumda garip bir şişlik, orada olmaması gereken bir şişlik hissediyorum ve sanırım bu yüzden bu kadar çok acıyor diye düşünüyorum.

Bu sefer annemi, sarı kazağını, sıcak çikolatamı ya da doğum günü kreplerimi göremiyorum. Sadece garip bir karanlık var ve kendimi iyi hissetmiyorum, sanki grip olmuşum ve tüm vücudum ağrıyor, ama bundan daha kötüsü var ve kusmak üzere olduğumu biliyorum. Birinin arabasında olduğum için kusmamaya çalışıyorum ama arabanın sarsıntısı beni mide bulantımın sınırına itiyor ve araba koltuğundan kalkıp arabanın paspaslarının üzerine eğilmek için zorlanıyorum ve kusmaya başlıyorum.

Ortaya çıkan tek şey, sanki yemek yememişim gibi garip bir şekilde tadı kötü olan bir miktar su.

Az önce sıcak çikolata ve krep yememiş miydim?

"Hey, arabama kusmak yok, kaltak!" diye bağılıyor arabayı kullanan adam ve ben de gözlerimi zorla açıp kafasının arkasında büyük bir kel nokta olduğunu görüyorum.

Kim o?

Gıcırdayarak durduk ve üzerine kusmuk bulaşmadan beni dışarı çıkarmaktan bahseden başka bir adamın sesini duydum. Arabada şoför ve benden başka biri daha olduğunu fark etmemiştim.

Arabanın kapısı ayaklarımın olduğu tarafta açılıyor ve biri beni arabanın yanında buruşuk bir topun içine düşene kadar kabaca çekiyor. Kendimi sağlam kolumla, omzunda tümsek olmayan kolumla yukarı itmeye çalışıyorum ama acı beni sarıyor ve sanki midemde bir şey varmış gibi yeniden kabarmama neden oluyor.

Adamlardan biri "Onu şuraya koyun," diyor ve ben bir tür pürüzlü yüzey üzerinde sürükleniyorum, ayaklarımın eti küçük taşlar ve çakıl taşları tarafından deliniyor. Acı verici ama vücudumun geri kalanının hissettiğinden daha kötü değil.

Artık hareket etmediğimde, gözlerimi kapatıyorum ve tekrar uyuyorum, tüm acılarım geçiyor ve annemi, doğum günü hediyelerimi ve saç fırçamı arıyorum.

BÖLÜM T E R F O R T Y- 6

Niko

Parayı hiç bu kadar önemsememiştim. Muhtemelen her zaman sahip olduğum içindir. Babanız ünlü bir suçluysa, genellikle durumunuz iyidir. Yani, eğer değilseniz, bu babanızın berbat bir suçlu olduğu anlamına gelir ve böyle adamlar ne uzun süre iş hayatında kalırlar ne de hayatta kalırlar.

Yani eğer başarırırsanız, bu bir sürü paraya sahip olacağınız anlamına gelir. İnsanlar bu yüzden suça bulaşıyor. Zenginlik vaadi.

Benim dünyamdaki bazı insanlar yaptığımız şeye suç demekten hoşlanmıyor. Bir ihtiyacı karşıladıklarını söylüyorlar.

Ama ruj sürmüş bir domuz yine de domuzdur.

Parayla büyümek güzel mi? Bunu gerçekten söyleyemem çünkü hiç param *olmadı*. Özel uçaklar havalı, her zaman tatil yaptığımız villalar da öyle. Onlardan keyif aldım. On beş yaşıma geldiğimde, henüz araba kullanacak yaşta olmasam da güzel bir arabam oldu ve kardeşlerimle birlikte Kir'in kavgası yüzünden okuldan atılana kadar güzel bir Katolik okuluna gittik. Yoksa Vadik'in kavgası mıydı? Hatırlamıyorum, sadece küçük bir çocuktum.

Böylece kardeşlerim gibi çocuklarla başa çıkmak için daha donanımlı olan başka bir güzel, özel okula gönderildik. Mesele şu ki, bu tür okullar çocukları başka yerlerden kovulan varlıklı aileler için son çaredir. Buralar Vadik ve Kir gibi çocuklarla dolu ve temelde haydutlar için eğitim alanları. Zengin haydutlar, ama yine de haydutlar. Yine de bu beni hiç rahatsız etmedi, çünkü neredeyse attığım ilk adımlardan itibaren zamanla babamın dünyasına çekileceğimi biliyordum.

Hiçbir zaman doktor ya da avukat olma yolunda ilerlemedim, öyle diyelim.

Charleigh'nin babası Gil Gates gibi adamlar beni şaşırtıyor. Bir dereceye kadar. Kendini dipsiz bir kuyuya attı, asla çıkmayı ummadığı bir kuyuya ve kendini daha da derine kazmaya devam etti. Kart oyunlarımızda oynadığı her el, sadece sorunlarına, borç denizinde boğulmasına çare bulma umudunu değil, aynı zamanda umutsuzca istediği zenginliğin stratosferine fırlama umudunu da taşıyordu.

Param olmasaydı ama kızımı suçlulara verecek kadar çok isteseydim, içinde bulunduğum çukur daha da derinleşene kadar kumar oynamaya devam eder miydim?

Söyleyemem. Ben Gil Gates değilim.

Bu adamın davranışlarından tiksinti duymakla birlikte ona acıyorum da. O kadar çok istediği hayata asla sahip olamayacak ve bunun için umutsuzca çabalayarak onu daha da ulaşılmaz hale getirdi.

Bir de Charleigh var, o bu tür şeyleri pek umursamıyor. Onu muhtemelen hayal bile edemeyeceği bir lüks seviyesiyle kuşattık ama yine de hepsini bir anda terk edebilir.

Bu da *bizi* terk edeceği anlamına geliyor. Yalan söylemeyeceğim, bu acıtıyor.

Onun için en iyisini istiyorum. Onun ne istediğini görmeyi reddedecek kadar bencil değilim. Eğer bu kardeşlerimden ve benden uzakta bir hayat anlamına geliyorsa, o *zaman* bunu yapmalı. Gerçi bizimle ne kadar uzun süre birlikte olursa, eski 'sivil' dünyasına geri dönme olasılığı o kadar azalır. Büyük olasılıkla, hayatının geri kalanında güvenlik korumasına ihtiyacı olacak. Bunu da sadece bizden alabilir.

Gerçi tüm bunlar artık masadan kalkmış olabilir. Kardeşlerim aynı fikirde olmayabilir ama ben onun başının belada olduğuna ikna oldum. Frank öldü ve telefonuna cevap vermiyor. Tanrı aşkına, market alışverişine bile çıkmıyor. Ona bir şey oldu. Biri onu kaçırdı. Gerçek şu ki, onu bir daha asla göremeyebiliriz.

Elbette onu arıyorduk. İlk durağımız adamlarımızın Dimitri'nin evini gözetlemesiydi. Bir şey bulamadık. Elbette, kaybolmasının arkasında o şerefsiz varsa - dürüst olmak gerekirse, başka kim olabilir ki? - her yerde olabilir.

Öte yandan, bizim kötülüğümüzü isteyen insanların sonu gelmiyor. Bu bizim işimizin bir parçası, yaşam tarzımızın bir parçası. Açıkça düşman olmayabilirler, ama kesinlikle bizi bir adım aşağı çekmek isteyen kişilerdir. Sahip olduğumuz gücün bir kısmını ele geçirmek. İş anlaşmalarımıza sızmak. Charleigh'nin bizim için önemli olduğunu anlarılarsa - onu tekrar açık artırmaya çıkarmadığımız için bunu yapmak zor değil - onu kendimiz için istediğimizi anlayacaklardır. Ve istediğimiz her şey sömürülmeye hazır bir zayıflık olarak görülebilir.

Öte yandan Vadik, Charleigh'nin eline geçen ilk fırsatta Frank'i öldürerek ya da başkasına öldürterek tekrar yola çıktığını söylüyor. Vadik'e göre Charleigh yolculuğuna orada başlamış olabilir çünkü küçük kız kardeşini de yanında götürebilmek için onu kaçırabilirdi. Eğer bu doğruysa, yani Charleigh ve kız kardeşi gittiyse, o zaman geriye sadece babaları kalıyor. Kızların ortaya çıkmasını sağlamak için daha önce de yaptığımız gibi onu zarar vermekle tehdit edebiliriz ama bu noktada babalarının iyiliğiyle eskisi kadar ilgilendiklerini sanmıyorum.

Charleigh'e bağlanarak büyük bir risk alan Kir, muhtemelen hepimizden daha kötü durumda. O bunu asla kabul etmez ama ben biliyorum çünkü o benim kardeşim. Aslında Charleigh hakkında neredeyse tek kelime etmedi, hatta kaybolduğundan beri daha da az etti, sanırım kendini Charleigh'in onun için önemli olmadığına ikna etmek için. Eğer ondan bahsetmiyorsa, onu düşünmüyorsa, o zaman o yok demektir. Ve eğer o yoksa, incinemez. Tekrar söylüyorum.

Clara'yı kaybettiğinden bu yana yıllar geçti ve her ne kadar önüne çıkan kadınlarla yatıp kalksa da, herhangi birini önemsemekten olabildiğince uzak durdu. Bu onun için değişmeye başlamıştı, ama şimdi Charleigh gitti.

"Niko. *Niko*," diye sesleniyor Dominika ofisin kapısından.

Dikkatim ona kayıyor ve ilk kez kendini beğenmiş bir gülümseme takınmıyor. Aslında onda biraz belirsiz bir hava var. Bu kadının dengesini bozabilecek fazla bir şey olmadığını biliyorum. Bir şeyler dönüyor.

"Evet, Dominika?"

"Dışarıda bir tür kargaşa var. Kapıcı beni çağırdı."

Güvenlik kameralarımızın görüntülerini sağlayan bilgisayarımın monitörünü açıyorum ve gerçekten de kulübün ön kapısının hemen dışında bir şeyler olduğunu görüyorum. Görüntüyü büyütüyorum, çünkü ilk başta kapımızın önünde uyuyan bir evsiz gibi görünüyor, fedai başlarında duruyor ve onları hareket ettirmeye çalışıyor. Ama görüntü yaklaştıkça gerçekte kim olduğunu görüyorum.

Lanet olsun.

BÖLÜM T E R F O R T Y - S E V E N

Niko

"Charleigh!" Bağıyorum.

Fedaiyi kenara itiyorum ve zar zor tanınan Charleigh'i kollarıma çekiyorum. Acıyla çığlık atıyor

ve sonunda sadece inliyor, kendinden geçmiş ve ne olup bittiğinden ya da nerede olduğundan emin

değil.

"Benim, bebeğim. Benim, Niko. Artık
güvendesin." "Kardeşlerimi çağır," diye
bağıyorum fedailere.

Ama Dominika onları çoktan uyarmıştır ve birkaç dakika sonra kapıdan uçarak
çıkarlar. Vadik kısa bir süre durur. "Ne oluyor lan?"

Kir kime baktığından emin değilmiş gibi geri çekiliyor ve Charleigh'i tuttuğumu fark edince

hemen harekete geçiyor.

"Hadi, Niko. Onu arabama koy. Onu yerleşkeye götür. Orada daha güvende olur."

Charleigh'i arka koltuğa indirmeme yardım ediyor ve anahtarları bana atıyor. "Küçük kız kardeşi

yanında değil."

Arabayı çalıştırdım. "Siz ikiniz, atari salonuna geri dönün. Orada mı diye bakın."

Vadik'in arabasına koşuyorlar ve ben de boktan park yerimizdeki çakılları tekmeliyorum, dışarı

çıkarken gaza o kadar sert basıyorum.

"Charleigh, bebeğim," diyorum ön koltuktan, "konuşabiliyor musun, tatlım? Bana ne olduğunu

anlatabilir misin?"

"Ne... ne oldu," diye mırıldanıyor.

"Charleigh, beni dinle. Bunu sana kimin yaptığını bilmem gerek."

"Kim... bunu bana kim yaptı?" diye mırıldanıyor yine, sesi zayıf ve acınası.

Hay sikeyim. Tamamen kendinden geçmiş.

Eve döndüğümde onu aceleyle evin merdivenlerinden odasına çıkarıyor, omzumun üzerinden ev

çalışanlarına aile doktorumuzu aramalarını ve dondurucuda ne kadar donmuş sebze varsa bana

getirmelerini söylüyorum.

Bir dakika sonra baş kahya içeri giriyor, omzumun üzerinden Charleigh'e bakıyor, ben de

yaralarını değerlendirmek için elimden geleni yapıyorum.

"Aman Tanrım," diye hıçkırarak soluk soluğa kaldı. "Bu... bu Bayan Gates mi?"

Başımı sallıyorum. Konuşmaya başlarsam ben de hıçkıra hıçkıra ağlamaktan korkuyorum. Bunu

özel olarak yapmakta sorun yok ama personelin önünde olmaz. Ya da herhangi birinin önünde.

Mendilimi alıp bir torba donmuş bezelyeyi sarıyorum ve yüzünün en şiş tarafına, gözünün

kapalı olduğu ve morlukların koyu mora dönüştüğü yere hafifçe bastırıyorum. Boştaki elimle saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum ve tekrar inliyor.

Sağlam gözü açılıyor ama belli ki hiçbir şeye odaklanmıyor. Hatta yüzüne hafif bir gülümseme yayılıyor. "Bugün... bugün benim doğum günüm," diyor sessizce. "Annem bana krep yaptı."

Tanrım. Ona ne oldu böyle?

Suçlu benim. Suçlu olduğumu biliyorum. Daha fazlasını yapabilirdim. Daha fazla dinleyebilirdim. Kız kardeşini bulmayı kendi üzerine almazdı.

Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Doktor geldi ve odadan çıkmamı istedi. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama eğer böyle çalışıyorsa kabul ediyorum. Bir içki içmek için kütüphaneye gidiyorum, ne kadar sert olursa o kadar iyi, o sırada kapı Kir ve Vadik'in aceleyle içeri girmesiyle açılıyor, yanlarında çok mutsuz bir Evie getiriyorlar.

Kendisinin de bazı çürükleri var.

Kız kardeşininkine hiç benzemiyorlar ama aynı kişiler tarafından yapıldıklarını varsaymak zorundayım.

Evie ağlıyor, başının belaya girmesinden korktuğu için mi, acı çektiği için mi yoksa korktuğu için mi emin değilim. Hizmetçiyi çağırıyorum, o da onu temizlemesi ve yiyecek bir şeyler alması için mutfığa götürüyor.

"Doktor şu anda Charleigh'in yanında," diyorum kardeşlerime.

Rahatsızlığımın bir kısmını yatıştıracağını umarak viskiden büyük bir yudum alıyorum ama rahatlamamın birkaç kadeh alacağını söyleyebilirim. Aslında, oturacak kadar bile sakinleşemiyorum.

"Bir şey biliyor muyuz?" Kir soruyor.

Adımlarken başımı sallıyorum. "Hayır. Ama sana bir şey söyleyebilirim." Kardeşlerim bana bakıyor.

"Onu seviyorum. Ve uyanır uyanmaz ona söylemeyi planlıyorum. Eğer uyanırsa." Sesim çatlıyor.

Kahretsin.

Kardeşlerimin yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi yok. Beni bağlılığımdan vazgeçirmek için hiçbir girişimde bulunmadılar. Tartışma yok. Tartışma yok.

Anlıyorlar.

Onlar da aynı şekilde hissediyor.

BÖLÜM T E R F O R T Y- E I G H T

Niko

Doktorun değerlendirmesini yapması için yeterince beklediğimi düşündüğümde, her seferinde iki adım atarak Charleigh'nin odasına geri dönüyorum. Uyandığında doktorla ya da başka biriyle yalnız kalmasını istemiyorum.

Artık sessiz, inlemiyor ya da annesiyle ilgili halüsinasyonlar görmüyor. Her ne kadar hırpalanmış olsa da, doktorun ona verdiğiinden emin olduğum bir şey sayesinde rahatlamış ve uyuyor.

"Nasıl gidiyor?" Ona soruyorum.

Derin bir nefes alır. "Gördüğünüz gibi çok kötü dövülmüş. Köprücük kemiği kırılmış, muhtemelen ameliyat olması gerekecek. Ama bunun için bir gün kadar beklemek istiyorum. Bu arada kolunu hareketsiz hale getireceğiz. Ama Niko, asıl endişe verici olan şey şu."

Charleigh'nin kirli gömleğini kaldırırken yaklaşıyorum. İlk başta karnı kurumuş kanla kaplı gibi görünüyor. Ama yaklaştığımda karnında gerçek kesikler olduğunu görüyorum, sanki biri keskin bir cisimle derisini oymuş gibi.

"Vay anasını," diyorum.

"Evet," diyor doktor sessizce.

Karnındaki mesajda pürüzlü, korkunç bir yazıyla *özrün kabul edildiği* yazıyor.

Donup kaldım, hareket edemiyor, konuşamıyor ve hatta düşünemiyordum. İçtiğim viski midemi ekşitiyor ve hasta olabileceğimi fark ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve mide bulantısını önlemek için yutkunuyorum ki kardeşlerimin arkamdan odaya girdiğini duyuyorum.

"Nasıl gidiyoruz?" Kir soruyor.

Onlara doğru dönüyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyecek sözüm yok. Charleigh'i gördüklerinde onlar da aynı şekilde yıkıldılar.

Sadece doktor konuşabilecek gibi görünüyor. "Bunu ona kimin yapmış olabileceğini biliyor musunuz beyler?"

Sessizce başımı sallıyorum. Doktor uzun zamandır ailemle birlikte ve çok fazla soru sormaması gerektiğini biliyor.

Ayrıca hastanenin şu anda Charleigh'i isteyeceğimiz en son yer olduğunu da biliyor, tabii ölüm kalım meselesi değilse.

Hastaneler soru sorar. Biz soru istemiyoruz.

"*Özrün kabul edildiği* yazıyor mu?" Vadik soruyor, yüzü kül gibi bembeyaz.

Doktor, "Onunla biraz daha kalacağım, durumunun stabil olduğundan emin olacağım," diyor.

Yutkunuyorum. Odadaki herkesin aklından geçtiğini bildiğim soruyu sormak zorundayım.

"Doktor, söyleyebilir misiniz... yani... o... mıydı?"

Lanet kelimeleri bile söyleyemiyorum.

"Öyle görünmüyor. Eğer... saldırıya uğramış olsaydı, muayene için hemen hastaneye gitmemiz konusunda ısrar ederdim. Ama bunu ona her kim yaptıysa, belli ki bir mesaj vermek için yapmış. Cinsel içerikli bir şey değil."

Tanrıya şükür. Tanrıya şükürler olsun.

"Doktor, kardeşlerime ve bana birkaç dakika izin verebilir misiniz? Belki mutfağa gidip kahve falan içebilirsiniz" diye öneride bulundu Vadik.

Doktor başını sallayarak özür diler ve yatak odasının kapısını arkasından sessizce kapatır.

Kir parmaklarını saçlarında gezdirerek odada volta atmaya başladı. Bunu biliyorum çünkü onu göz ucuyla görebiliyorum. Gözlerimi alamadığım Charleigh'nin hırpalanmış yüzü. Şişlik ve morluklara rağmen onun sessiz güzelliğini görebiliyorum.

"Bu Dimitri'nin işi. *Pakhan* bize ondan özür dilememizi söyledi, mesaj da buna atıfta bulunuyor olmalı. Ama o toplantıda değildi," diyor Kir. "Peki, nereden biliyordu?"

Kardeşlerime bakıyorum ve aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum. Sonuçta bunu anlamak zor değil. Ama bunu tahmin edemediğim için kendimi tekmelemek istiyorum. Neredeyse her zaman neyin geleceğini bilirim. Ama bu seferki işaretleri kaçırdım, hem de çok.

Vadik yatağın kenarına oturuyor ve Charleigh'nin ellerinden birini tutarak hem kendisini hem de beni şaşırtıyor. "Evet. *Pakhan'ın* ikinci komutanı, o alçak herif. Dimitri'ye söylemiş. Başından beri o adamın cebindeymiş."

Lanet olası iki numaralı adam. Bir toplantıda olanları tekrarladığı için öldürülebilir. *Pakhan*.

"Bu yüzden Dimitri'yi bu kadar çok savunuyordu. Onun arkadaşı ama aynı zamanda maaş bordrosunda olmalı."

Piç kurusu.

"Ben *Pakhan*'ı görmeye gidiyorum," diyor Vadik ve kapıya doğru yöneliyor.

Ancak Kir, kelimenin tam anlamıyla önüne geçerek onu durdurur. "Bekle, Vadik. Dur bakalım. Bunu iyice düşünelim."

O haklı. Düşünmeden hareket ederek hiçbir şey kazanılmaz. Kardeşlerim odanın diğer tarafında sohbet ediyor.

Bu bana Charleigh ile biraz zaman kazandırdı. Kulağına fısıldamak için eğildim. "Bebeğim, beni duyabiliyor musun bilmiyorum. Ama seni bırakmayacağım. İyileşene kadar seninle kalacağım. Çünkü seni seviyorum."

BÖLÜM T E R F O R T Y- N I N E

Kir

"Kızgın bir bekçi köpeğine benziyorsun." Niko bana kaşlarını çatı.

"Siktir git, göt herif."

Kardeşim Charleigh'nin yatağının hemen yanında uyuduğu koltuktan kalktı ve Geceyi garip bir pozisyonda geçirdiği için yüzünü buruşturuyor. Hâlâ bir gün önceki kıyafetlerini giyiyor.

"Dostum en azından bir eşofman ve tişört giyebilirdin. Çok daha rahat ederdin."

Alnında ateş olup olmadığını kontrol ettiğim Charleigh'ye bakıyor. "Neler oluyor?" diye soruyor.

"Yaklaşık bir saat önce doktoru arayıp son durumu bildirdim. Yakında uyanır.

Umarım bize neler olduğunu anlatabilir," diyorum.

O anda Vadik, Evie'nin peşinde gergin bir köpek yavrusu gibi bize katılıyor. Bütün gece ağlamış gibi gözleri ve burnu kızarmış.

Charleigh'i gördüğünde yüksek sesle hıçkırır ve kollarını ona dolayarak odanın karşısına koşar. "Char, lütfen iyi ol. Özür dilerim. Çok üzgünüm," diye hıçkırır.

"Dikkat et Evie," diyorum, onu kardeşinin üzerinden çekerek. "Köprücük kemiği kırılmış."

Bu haber üzerine Evie hıçkırıklara boğulur. Charleigh uyanmanın eşiğindeyse, şimdi kesinlikle uyanacaktır.

Çocuk kendini bok gibi hissediyor. Ve hissetmeli de.

"Neler olduğunu biliyor mu?" Niko soruyor.

Vadik ve ben başımızı salladık. Bu sabah erken saatlerde Evie onun için hazırladığımız odada ağlarken Vadik ve ben ne olduğuna bakmak için içeri girdik. Suçluluk duygusundan mı yoksa kardeş sevgisinden mi bilmiyorum ama tüm hikayeyi anlattı. Ya da bildiği kadarını.

Charleigh'yi atari salonuna çektiğini itiraf etti ama bunun ona zarar vermek için olduğunu bilmediğine yemin etti. Tüm erkeklerin sadece güzel ablasıyla tanışmak istediğini düşünüyordu ve kalabalığın bir parçası olmak istediğinden, onunla birlikte gitmekte bir sakınca görmemişti.

Ancak Dimitri ortaya çıkınca ve Evie kız kardeşini savunmak için itiraz edince, Arseny'nin onu sadece Charleigh'i ayartmak için kullandığı, böylece Dimitri'nin ona saldırabileceği anlaşıldı. Kız kardeşini kaçıran adamların peşine düşmeye çalıştığında, çenesini kapatmayı kabul edene kadar dayak yedi.

Niko üzüntüyle başını sallar ve dönüp Evie'ye bakar; Evie hâlâ kız kardeşinin ardından hıçkırarak ağlamakta, Charleigh'nin elini kendi eli kırılıyormuş gibi kalbine bastırmaktadır.

Çocuğun bu kadar sarsıldığını görmek üzücü, ama bu ona kendini toparlaması konusunda bir ders

vermezse, hiçbir şey veremez.

İtiraf etmeliyim ki, hıçkırarak ağlayan bir genç kızı nasıl sakinleştireceğimi bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Bu yüzden ağlamasına izin veriyoruz, arada sırada Charleigh'nin uyanıp uyanmadığını görmek için omuzlarımızın üzerinden kontrol ediyoruz.

Bu Niko'nun en kötü kabusunun gerçekleşmesi. Başından beri Charleigh'e bir şey olduğuna ikna olmuştu. Haklıydı ama belki de onun bu kadar kötü durumda olmasını beklemiyordu.

Ben de kararsızdım. Nereye gittiğine dair teorilerimle her iki yöne de gidebilirdim. Kaçmış olabileceği gibi kaçırılmış da olabilirdi. Her iki yönde de güçlü bir hissim yoktu.

Ama Vadik, onun tekrar kaçtığına ikna olan oydu. O da bu konuda çok kızgındı. Ve şu an kendini bok gibi hissettiğini söyleyebilirim. Bir kez kaçtığını söyledi, neden tekrar denemesin ki? Ona göre makul bir varsayım. Ama yanlış düşünmüş ve kız onun ne düşündüğünü öğrendiğinde acaba onu affedecek mi?

Arkamı döndüğümde Evie'nin Charleigh'nin yatağına tırmandığını ve Charleigh'nin üzerine uzanmadan olabildiğince yakınına sokulduğunu görüyorum. Charleigh'nin iyi kolundaki eli sıkıyor ve gözleri çoktan kapanmış.

İki uyuyan güzel.

Dimitri, Charleigh ile birlikte kaçtıktan sonra Evie tartaklandı ve Arseny tarafından çenesini kapalı tutması söylendi. Kendini küçülttü ve fark edilmeden kaçmayı umarak pasajın karanlık bir köşesine saklandı. Vadik ve ben ne bulacağımızı bilmeden geldik. Ama sesimi, onunla okulunda tanıştığım zamandan hatırlıyor olmalıydı. Saklandığı yerden fırladı ve biz yerleşkeye dönene kadar peşimizi bırakmadı.

Baş kahya onu temizlemeye götürdü ve yatağına yatırdı. Charleigh'i bu halde görmesini engellemek istemiştik ama bu plan suya düştü. Belki de böylesi daha iyi oldu. Çocuğa bir ders verelim. Belki bu onu en azından bir süreliğine doğru yolda tutar.

Kardeşlerim konuşmaya devam ediyor ama ben Charleigh'ye dönüyorum. Orada kız kardeşiyle birlikte yatıyor, kız kardeşten çok anne-kız gibiler. Charleigh annesi öldüğünde çok şey üstlendi. Hayat ona pek rahat vermedi.

Herkesin eline arada sırada boktan bir el geçer ama bazılarının eline birden fazla geçer. Bu hiç adil değil.

Charleigh'e karşı hissettiklerim hiç iyi değil. Kalbim Clara'nın ölümüyle olduğu gibi ezilmeden önce kaçma isteğiyle derim ürperiyor. O araba kazasından sonra büyük bir parçam onunla birlikte gitti ve eğer böyle bir şey tekrar olursa, hayatta kalamayacağımdan oldukça eminim.

Bu çirkin bir gerçek.

Evie, Charleigh'nin sağlam olan tek elini tuttuğu için ben de kendi elimi iki kız kardeşin elinin üzerine koyarak hem sıcaklıklarını hem de kırılganlıklarını hissediyorum. Bir nevi ikisi dünyaya karşı. Annelerinin ölümü onları rüzgârda asılı bıraktı çünkü bu olay gerçekleştiğinde babalarının da büyük bir parçasını aldı.

"Hadi bebeğim," diye fısıldıyorum Charleigh'ye. "Bunu yapabilirsin."

Sesimi duyunca uykusunda hafifçe inliyor. Evie'nin gözleri birden açılıyor. "Uyandı mı?" diye soruyor umutla.

"Henüz değil." Gitmek için ayağa kalktım. Halletmem gereken işler var. Hepimizin var. "Evie, senden tek bir şey isteyeceğim, o da bütün gün kız kardeşinin yanında kalman. Tuvalete gitmen gerekmedikçe onu terk etme. Yalnız uyanmasını istemiyorum."

Evie bana alaycı ergen suratını takınmaya başlayınca takım elbisemin ceketini biraz açıyorum, sadece silah kılıfımı görebileceği kadar. "Benimle taşak geçme, Evie. Senin lise müdürün kadar iyi biri değilim."

Ağız bir karış açık, gözleri kocaman ve ben belki biraz ilerleme kaydettiğimi ve tüm bunların sonunda yeni bir Evie görebileceğimizi düşünüyorum.

BÖLÜM T E R F İ F Y

CHARLEIGH

"Bunun doğru bir şey olduğundan emin misiniz, Bayan?"

Birkaç kez kendi başıma yapabileceğim konusunda ısrar etmeme rağmen hizmetli bana merdivenlerden inerken rehberlik ediyor. Onun deyimiyle 'kazamın' üzerinden birkaç gün geçti ve birçok kez nazıkçe ağırdan almam gerektiğini söyledi. Ya da en azından şimdiye kadar olduğumdan daha sakın.

Anne olmak iyi hissettiriyor. Nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

Kırılan köprücük kemiğim yerine oturtuldu ve vücudumun o tarafındaki kolumu askıda tutuyorum, ağırlık yapmaması için. Yüzümdeki şişlik neredeyse yok oldu, ancak hala renkli morluklarım ve siyah gözlerim var. Yüzümün bu kadar hızlı iyileşmesi şaşırtıcı.

Tek kolla idare etmek sandığım kadar zor değilmiş. Yine de bugün evden çıkmadan önce hiç makyaj yapmadım. Tek kolla zor olduğu için değil, insanların çürüklerimi *görmesini* istediğim için. Dimitri ve adamlarının bana ne yaptığını görmelerini istiyorum. Ve hayatta kaldığımı.

Ayrıca Alekseev kardeşler onu yakaladığında Dimitri'ye ne olacağını herkesin bilmesini istiyorum, ki yakalayacaklar. Bana yaptıklarından dolayı başına bir ödül konduğunu ve derinlerde bir yerde saklandığını bildiğine şüphe yok. Ama eninde sonunda hata yapacak ve gözlerini son kez kapamadan önce, adamlar ona verdiklerinin yanında benim yaralarımı önemsiz gösterecekler.

Birkaç hafta önce, beni Dimitri kadar inciten biri bile olsa, bunu hiç kimse için dilemezdim. Ama artık farklıyım. Bunun daha iyi ya da daha kötü olduğunu söyleyemem, henüz karar vermedim. Ama insan bu hayatta ancak bu kadarını kaldırabilir ve farklı bir şeye dönüşemez. Bundan gurur duymuyorum ama bu boktan şovu da ben istemedim. Beni değiştirmesi gerekiyordu. Ve değiştirdi de.

İnsanlığımıza tutunmaya çalıştım, gerçekten.

Karnım hala derime bir mesaj kazdıkları bandajlarla çaprazlama sarılmış durumda. Şanslıyım ki dikiş atılacak kadar derin kesmemişler ama muhtemelen yara izleri kalacak. Vadik ve kardeşleri bunu düzeltmek için istediğim her türlü prosedürü karşılayacaklarına söz veriyorlar, ancak onları sadece katlandığım şeyin bir hatırlatıcısı olarak saklayabilirim.

Ön kapıya ulaştığımda "İyi olacağım, teşekkür ederim," diyorum.

Niko'nun anahtarlarını cebimden çıkardım. "Doğruca kulübe gidiyorum. Doktor araba kullanabileceğimi söyledi."

"Tek elle mi?" diye soruyor. "Evet, iyi olacak" diyorum.

Niko'nun arabasının alarm düğmesine bastım ve kapılar açıldı. Frank'in öldürüldüğü yer. Dürüst olmak gerekirse bu, yaralarımın hepsinden daha çok acıtıyor.

Zavallı Frank, kız kardeşimi korumaya yönelik saplantılı güdülerime uyum sağlıyordu. O asla

Böyle bir pusuya düştüğümüzü sanıyordu ve koruma kariyerinde ilk kez tamamen gafil avlanmıştı.

Ölümcul bir hataydı. Bunun için kendimi suçluyorum.

Cesedine ne yaptıklarını ya da arabayı kanından ve beyninden nasıl temizlediklerini bilmiyorum. Tüm bunlar bilincimin yerinde olduğu ve olmadığı birkaç gün boyunca halledildi. Sorduğumda, Alekseev'lerin bu tür işleri halledecek adamları olduğu söylendi. Bu konuşmanın sonu buydu.

Sevgili, sevgili Frank.

Dimitri beni atari salonundan çıkarırken onun yanından geçtiğimi hatırlıyorum. Bir an için uykuya dalmış gibi görünmüştü. Yüzü çok huzurluydu. Kocaman elleri hâlâ telefonunu tutuyordu ve bir haber bülteni oynuyordu. Ama garip bir şekilde eğilmişti ve şakağındaki kan her şeyi anlatıyordu.

Kalbim kırılıyor. Çocuklar ailesi olup olmadığını bilmiyorlar. Benimle kişisel şeyler hakkında hiç konuşmazdı. Ama dışarıda birileri olup olmadığını öğreneceğiz ve kayıplarının telafi edilmesini sağlayacağız.

Tam kalkmak üzereyken, Evie evden dışarı fırlıyor, duştan çıkmış saçları hâlâ ıslak. Her zamanki siyah halkalı gözleri ve soluk fondöteni olmadan çok taze görünüyor. Yaşadığı bazı şeyleri yaşamış bir kız gibi değil.

"Hey, nereye gidiyorsun?" diye soruyor nefes nefese bana yetişirken.

"Bir süreliğine kulübe gidiyorum. Sen burada hizmetçiyle kal lütfen."

Evie gözlerini devirir. "Oh, hadi ama. Seninle gelmeme izin ver. Erkeklerin nerede çalıştığını görmek istiyorum."

Omzunun üzerinden bakıp hizmetçiye başımla selam veriyorum, o da gülümseyip el sallıyor ve eve geri dönüyor.

Eminim bu kadın Alekseev ailesi için çalışmaya başladığında bebek bakıcılığı görevi beklemiyordu. Ama bu onu rahatsız ediyorsa, belli etmiyor.

"Pekâlâ," diyorum iç çekerek.

Evie'nin kulüpte takılmasını gerçekten istemiyorum ama şimdilik ona göz kulak olmak benim için daha iyi olabilir. Adamlar Dimitri ve adamlarını arıyorlar ama onları bulmak biraz zaman alabilir. O zamana kadar hepimizin çok dikkatli olması gerektiğini vurguladılar. Dimitri'nin ilk kez kardeşlerin ailesini öldürdükten sonra tekrar saldırması, saldırılarının bittiği anlamına gelmiyor.

Evie arabaya tırmanırken, temizlikçilerin gözden kaçırdığı herhangi bir kanıt olmadığından emin olmak için içeride hızlı bir tarama yapıyorum. İhtiyacım olan son şey onun burada neler olduğunu bilmesi.

Tekrar araba kullanmak iyi hissettiriyor ve Evie ile benim güvende olduğumuzu biliyorum çünkü güvenlik, kulübe giden kısa yolda arabayı arkamızdan sürmekte ısrar etti. Aslında arabayı benim kullanmama izin vermelerine şaşırdım, adamlar kız kardeşimi ve beni yakından izlemem için talimat vermişlerdi. Ama sanırım onlar da ne zaman savaşıacaklarını biliyorlar ve eğer arabayla gezmek istersem bunu gerçekleştirmek için benimle birlikte çalışıyorlar.

Bu şekilde herkes kazanır.

Kulübe gittiğimizde omuzlarım geride ve çenem yukarıda yürüyorum. Yaralarım fazlasıyla belirgin ve onları saklamak istiyormuş gibi davranmayacağım çünkü saklamıyorum. Utanmıyorum ya da mahcup değilim. Yanlış bir şey yapmadım.

Evie kulüpten pek etkilenmiş değil ve binanın dış cephesine ya da çevresine karşı duyduğu küçümsemeyi gizleme zahmetine girmiyor. "Çalıştıkları yer *burası* mı? Daha güzel bir yere

taşınacak kadar paraları yok mu?" diye soruyor burnunu kaldırarak.

"Hadi," diyorum sabırsızca, elini tutup onu arkama çekerek. "İçerisi daha güzel. Göreceksin."

Her zamanki asansörle en üst kata çıkıyoruz, Evie gözlerini kocaman açmış etrafına bakıyor. Bir hafta önce onu buraya getirmiş olsaydım, ergenlik çağındaki gotik dönemini yaşıyor olurdu. Ama şimdi sıradan, çilli yüzlü on altı yaşında bir çocuk gibi görünüyor.

Her şey ne kadar hızlı değişiyor. Bir hafta önce Evie'yi buradan uzak tutmak için her şeyi yapardım. Şimdi, Alekseev'in dünyasını öğrenecek. Ve bunu çok çabuk öğrenecek.

"Aman Tanrım, Charleigh!"

Stacey soyunma odasına girer girmez kollarını bana doluyor ve onu gördüğüme o kadar seviniyorum ki ağlamak istiyorum. "Buradasın," diye haykırıyor. "Seni gördüğüm için çok mutluyum."

Beni kollarının arasında tutuyor ve yaralarımı inceliyor. Gözleri yaşlarla doluyor ama burnunu çekiyor ve gülümsemeye zorluyor.

Harika görünüyor, Alexei'nin acımasız muamelesinin tüm izleri silinmiş. En azından dış görünüşü.

"Buraya, işe ne zaman döndün?" diye sordum.

Evie ikimizin arasına bakıyor, ne konuştuğumuzu merak ediyor. Umarım ona söylemeden kurtulabilirim. Asla.

"Dünden önceki gün döndüm. Olanları duyduğumda çok korktum. Sence kim

."

Ama sözünü kestim. Bu tartışmayı Evie'nin önünde yapmamıza gerek yoktu. "Hey, bu benim küçük kız kardeşim, Evie."

"Aman Tanrım, birbirinize çok benziyorsunuz," diye ciyaklıyor ve Evie'nin yanağındaki çürüğe odaklanıyor. Sözünü kesmem işe yaradı. Ayrıntıları daha sonraya bırakması gerektiği mesajını aldı.

"Memnun oldum," diyor Evie elini uzatarak. Aman Tanrım. İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.

"Gates kızları," diye gülüyor. "Kulağa televizyon dizisi gibi geliyor. Peki, siz burada ne yapıyorsunuz?"

Döküntü soyunma odasına bakıyorum ve Dominika'nın hâlâ fotoğraflarını saklayıp saklamadığını merak ediyorum.

Burada. "Sadece uğrayacağım. Evie burada soyunma odasında bekleyecek. Değil mi Evie?"

Ona en iyi bakışımı atıyorum, saçmalamaması için uyarıyorum. Bugün onun ergenlik dramasıyla uğraşacak halim yok. Bir daha da uğraşacağımı sanmıyorum.

Stacey titreşen telefonuna bakıyor. "Ugh. Çocuğum hasta ve onu okuldan alıp anneme götürmem gerekiyor."

"Yerine bakacak biri var mı?" Ben soruyorum.

Oğlunun okulunun ve annesinin uzakta olmadığını biliyorum.

"Evet, sanırım. Ama... arabam tamirde. Her zaman bir şeyler oluyor, değil mi?" diyor umutsuz bir kahkahayla.

Kesinlikle öyle.

Telefonunu eline alır ve tıklamaya başlar. "Uber çağıracağım. Para biriktirmeye çalışıyordum ama bozulan bir araba ve yolculuklar için ödeme yapmak zorunda kalmak arasında, fazladan vardiya alacağım." İç çekiyor.

Ama benim bir fikrim var. "Hey, Niko'nun arabasını al.

Eminim iyidir." Ona anahtarları veriyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Gerçekten mi? Hayır, yapm a s a m daha iyi." Başını sallayarak önerimi elinin tersiyle itti.

"Hey. Kesinlikle eminim. Devam et. Hemen geri gel."

Kaşlarını çatıyor ama düşünüyor. Bunu anlayabiliyorum. "Sen Tanrı'nın bir lütfusun," diyor ve yanağıma kocaman bir öpücük konduruyor. "Ama yapmam gerektiğini sanmıyorum. Süslü bir arabası yok mu?"

Gülüyorum. "Evet süslü, en azından bana sorarsan. İşte bu yüzden almalısın. Ciddiyim. Onun için sorun olmaz."

"Tamam. Hemen döneceğim." Anahtarları ve çantasını alıp kapıya yöneliyor. "Hey, onunla gidebilir miyim?" Evie soruyor. "Bu ürkütücü yerde takılmak istemiyorum."

Kız kardeşime bir adım daha yaklaştım. "Hayır, gidemezsin. Burada benimle kal, güvende olduğun yerde." Ve eski Evie geri dönüyor, gözlerini deviriyor ve bana dudak büküyor.

"Gelmesi benim için sorun değil. Birbirimizi tanıyabiliriz," diyor Stacey.

"Teşekkürler, ama bugün olmaz. Çocukların çözmesi gereken bazı sorunlar var. Onlar çözene kadar Evie bana yakın duracak. Ben de çocuklara yakın olacağım. Şimdi Dominika kaybolduğunu görmeden git oğlunu getir."

Stacey son bir kez sırtıyor ve kapıdan dışarı fırlıyor.

"Bu kostümler de ne?" Evie askıdaki striptizci kıyafetlerini karıştırırken soruyor. "Başka zaman anlatırım. Çocuklarla konuşmam gerek. Beni burada bekle, tamam mı?"

"Ama ben istemiyorum-"

Evie'nin yakınmaları karşısında soyunma odasının kapısını kapatıyorum, keşke onu oraya kilitleyebilseydim. İtiraz etse de, son olaylara bakılırsa uzun süre yanımdan ayrılacağını sanmıyorum.

BÖLÜM T E R F İ F Y- O N E

CHARLEIGH

Niko'nun ofisinde kardeşlere katıldım.

Beni sırtıma vurduğu yumuşak bir el ile karşılıyor ve istemeden irkiliyorum. Bunu yapmak istememiştim. Sadece artık her şey farklı.

"Hepinizden bir ricam var," diyorum.

Vadik'in kaşları havaya kalkar. "Öyle mi? Ne oldu?" Ciddi ses tonumla eğleniyor gibi görünüyor.

"Savaşa gitmeyi planladığınızı biliyorum. Halkınızın Dimitri'nin nerede olduğunu bildiğini duydum."

Vadik hafif bir sırıtışla kardeşlerine bakar. "Vay be. Kızımız işi öğreniyor." Hafifçe gülüyor.

Kir ve Niko ona katılmaz.

"Öyleyiz, Charleigh. Neden bu konuyu açıyorsun? İşimizle ilgili detayları bilmene gerek yok. Böylesi senin için daha iyi."

"Senden beklemeni istiyorum. Ekibinizin bir parçası olmak istiyorum. Bu işi kendi başıma halletmeme izin vermelisin."

Bu kez üçünün de kaşları kalkıyor ve sanırım onları susturduğumu söylemeliyim.

Bir kereliğine.

"Bunu hak ediyorum. Bunu bana borçlusun. Ben güçlenene kadar her şeyin bir süre durulmasına izin ver. Bırakın Dimitri her şeyin yoluna gireceğini düşünerek saklandığı yerden çıksın. Son sözü o söyledi ve size bir ders verdi."

Bunu söylerken titriyorum, çünkü banyo aynasında küçük konuşmamı prova etmeme rağmen, çocukların isteğimi yerine getirme olasılığı çok düşük. Çok zayıf.

Ama denemeye değer diye düşündüm. Onların sayesinde buradayım. Bana verebilecekleri en az şey bu.

Ve bunu düşündükçe, daha fazla öfkeyle yanıyorum. Dimitri'ye bana çektiirdiği gibi acı çektireceğim. Onu küçük düşürecekim ve ağlatacağım.

Tıpkı bana yaptığı gibi.

Kardeşler bana endişeyle bakıyor, sanki kafayı yemişim gibi. Belki de öyleyimdir.

Önemli değil.

Nasıl hissettiğimi biliyorlar çünkü onlar da benim şu anda bulunduğum yerde bulundular.

"İki yıldır Dimitri'nin işini bitirmek istiyorsun. Birkaç gün, en fazla bir hafta daha beklemenin bir zararı olmaz," diye ekliyorum, en belalı yüz ifademi takınarak.

Bu da muhtemelen pek bir şey ifade etmiyor.

Önce Kir konuşur. "Ben... Bence bu makul bir istek. Peki ya siz?" diye soruyor.

Niko yavaşça başını sallar. "Bu konuda iyiyim. Ama Charleigh, yaptığımız işi öğrenmek zaman alır. Bir gecede uzman bir nişancı olamazsın."

Vay anasını. İsteğimi değerlendiriyorlar. Onları gerçekten etkiliyorum.

"Biliyorum Niko. Ama bir şekilde takımın bir parçası olmama izin vermelisin. Lütfen. Asla bir şey istemediğimi biliyorsun."

Buna itiraz edemezler.

"Bak ne diyeceğim Charleigh," diyor Vadik, "şimdilik bu konuyu kapatalım. Seni atış poligonuna götüreceğiz. Güvenlik elemanlarımızdan biri seni oraya götürebilir. Ama Dimitri'yi kimin öldüreceği konusunda söz veremem. Buna kardeşlerim ve ben karar vereceğiz."

Zıplamak istiyorum ama bir adamı öldürmek istemenin mutlu edici bir yanı yok. Neyim var benim böyle?

İstediğim her şeyi alamamış olabilirim ama bu büyük bir taviz.

"Teşekkür ederim," dedim, "çok teşekkür ederim."

"Öyleyse, oturun, olur mu?" Vadik bir sandalyeyi işaret ederek teklif ediyor.

Yerleşiyorum ve itiraf etmeliyim ki her birinin yüzündeki şaşkınlık beni biraz gıdıklıyor. Benimle ilgili her şeyin bu kadar tahmin edilebilir olmaması çok tatmin edici.

"Kızımızın ciddi pençeleri var," diyor Vadik beni inceleyerek. "Merak ettiğim şey, bu pençelere her zaman sahip miydi yoksa bizimle birlikte olduğundan beri yeni mi geliştirdi?"

Vadik'in ne sorduğunu biliyorum. Büyük olasılıkla kardeşlerinin de düşündüğü soruyu.

Ne kadar farklıyım? Ne kadar değiştim? Dimitri bana zarar vermeden önceki kıza benzeyen bir yanımda mı?

Eski Charleigh'i bir daha görebilecekler mi? Çok önemsedikleri kişiyi?

Ve bana bu soruları yüksek sesle sorsalar bile cevap veremezdim. İstesem bile veremezdim.

Çünkü cevaplarım yok. İntikama olan susuzluğum bir aşama mı? Zamanla kaybolacak bir şey mi?

Yoksa kalıcı olarak değiştim mi?

"Bunu zaman gösterecek" diyorum ve onlar da ne demek istediğimi çok iyi anlıyorlar. Bu konuda başka bir şey söylemeye gerek yok.

Beni dahil edecekler ya da etmeyecekler. Bu konuda sormaktan başka bir şey yapamam.

"Biliyor musun Charleigh, kardeşlerim ve benim seninle konuşmak istediğimiz bir konu var. Bir süredir aklımızdaydı ama son olayları göz önünde bulundurarak bu konuyu sana açmaya karar verdik," diyor Vadik.

Yanılmıyorsam Niko biraz gergin görünüyor ve Kir bakışlarımı kaçırarak pencereden dışarı bakıyor.

Tanrım, erkekler tahmin edilebilir.

"Pekâlâ. Ne oldu-" diye sormaya başladım.

Ama ofisin kapısı açılır ve Dominika içeri dalar. Pek iyi görünmüyor.

Hoşnutsuz Vadik dilini şaklatır. "Dominika, senden içeri girmeden önce kapıyı çalmanı istemiştin, biliyorsun-"

Vadik'in azarlamasını duymazdan geliyor ve sertçe yutkunuyor. "Üzgünüm ama... ben... bu acil bir durum. Az önce bir telefon aldım... Bir kaza olmuş."

Koltuğumda dik oturuyorum. Kaza mı? Kim kaza yaptı?

Ağızı açılıp kapanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Ne var, Dominika? Çıkar ağızındaki baklayı,"

diye tersliyor Kir.

Gözlerini sıkarak kapatıyor ve soğukkanlılığını yeniden kazanmak için yutkunuyor. "Polisten bir telefon aldım, buradan dört blok ötede Niko'nun arabası havaya uçmuş. Stacey içindeydi."

Elim ağızıma giderken çığlık atıyorum.

"İnanamadım," diyor sesi titreyerek, "ben de arabayı sürdüm. Korkunçtu..." diyor, denge için kapı eşiğine tutunuyor, diğer eliyle de sanki hastalanacakmış gibi ağızını kapatıyor.

Niko ayağa fırlar. "Ne? Stacey'nin benim arabamda ne işi var?" diye soruyor bana bakarak.

Oda dönüyor ve nihayet konuşabildiğimde sesim kesiliyor. "Ben... Ben ona anahtarları verdim.

Hasta çocuğunu okuldan alması için arabayı ödünç verdim. Hemen döneceğini söyledi. Kısa bir iş içindi." Oturduğum yerde iki büklüm oluyorum, yüzümden yaşlar süzülürken nefes nefese kalıyorum. Bu acı, eğer mümkünse, son yediğim dayaktan bile daha büyük.

Stacey değil, hayır. Oğlu... ve annesi.

Bu da benim suçum olan bir başka ölüm mü? Kendimle nasıl yaşayacağım?

Niko masasına koşuyor ve üç adam da telefon görüşmeleri yapmaya başlıyor, neden ve kiminle bilmiyorum. Düşünecek kapasitem yok.

İşte o zaman buz gibi bir farkındalık üzerime çöküyor ve önümüzdeki birkaç saniye içinde kahvaltımı kaybedeceğimden oldukça emin oluyorum.

"BEKLE," diye bağırmaya çalışıyorum. Ama sesim daha çok kırık bir gıcırtı gibi çıkıyor. Neyse ki duyuluyorum ve herkes bana doğru bakıyor.

Yavaşça Dominika'ya dönüyorum. "Kız kardeşim nerede? Onu soyunma odasında bıraktım."

Adamlar yaptıkları işi bırakıyor ve odadaki hava kokusuyor ve garip renkler gözlerimin önünde dans ediyor. Donuyorum ama yine de terlediğimi hissedebiliyorum.

Lütfen Tanrım, lütfen Tanrım, lütfen Tanrım.

Lütfen *anne*. Yardım et bana. Eğer yapabildiysen, şimdi bana yardım et. Sana ihtiyacım var.

Dominika bana deliymişim gibi bakıyor. "Daha önce koridorda bir kız gördüm, genç bir kızdı, asansöre doğru koşuyordu. Ona ne yaptığını sormadım çünkü bir kulüp üyesiyle konuşuyordum. O kız kardeşiniz miydi? Soyunma odasında olmadığını söyleyebilirim. Sadece çantamı almak için oradaydım. Sanırım gitti."

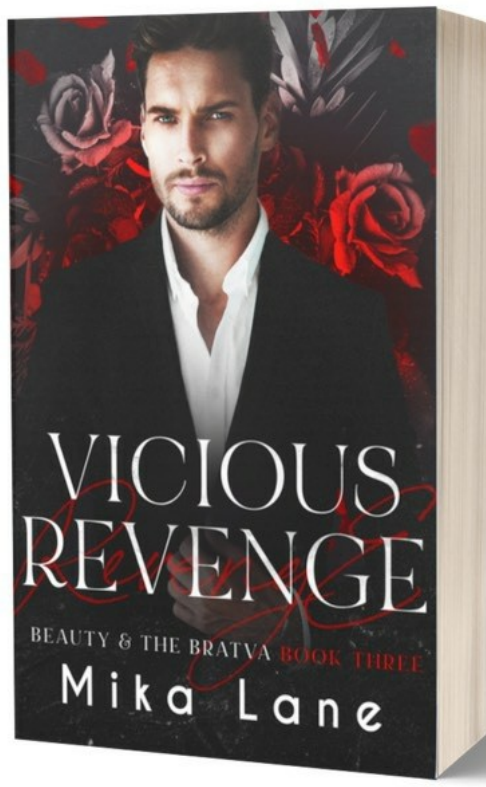
Dominika'yı geçip koşuyorum. Kardeşimi bulmak zorundayım. Başka kimseyi kaybedemem.

Evie.

Bir sonraki Beauty & the Bratva romanında
Charleigh'e ne olacağını öğrenin:

Kısrır İntikam

Şafaktan önce her zaman en karanlık olduğunu söylerler. Ama ya şafak hiç sökmezse?
Cehennemdeki düşmanlarım kaderimi belirledi. Ve çok büyük bir hata yaptılar. Affedilmeyeceğim.

Sadece intikam.

Vahşi türden.

Ben de onlar kadar vahşi ve acımasız oldum.

Benden aldıklarının intikamını almak için elimden geleni ardıma koymayacağım. Ölüm fermanımı imzalamış olabilirim ama umurumda değil. Onları yeneceğim.

Hiç beklenmedik bir grubun yardımıyla.

Düşmanım olduğunu sandığım üç adam, Alekseev kardeşler, belki de kurtarıcım olacaklar.

Vicious Revenge hakkında daha fazla bilgi edinin

ve... tüm Mika Lane kitaplarını burada bulabilirsiniz

İŞİN BAŞINDA

Ben USA TODAY çok satan çağdaş romantizm yazarı Mika Lane ve size mükemmel olmayan kadın kahramanlar ve diz çöktürdükleri kötü adamlarla seksi, arsız hikayeler getirmekle ilgileniyorum. Ve birden fazla erkeğin olduğu romantizm hikayelerine özel bir sevgim var çünkü neden sadece tek bir yakışıklı erkekle yetinmek zorunda olalım ki?

Lütfen Insider Grubuma katılın ve eşantyonlardan, satışlardan, ön siparişlerden, ARC'lerden ve en önemlisi ücretsiz seksi bir kısa hikayeden ilk siz haberdar olun: <http://mikalane.com/join-mailing-list/>.

Yazmak benim için ezelden beri bir tutku (ilk kitabım *The Day I Ate the Milkyway*, gerçek bir dördüncü sınıf şaheseriydi). Bugünlerde, hem karanlık hem de komik, buharlı romantizm, hayal gücüne meydan okuyan dünyalar ve karakterler yaratırken günlerime ve gecelerime amaç veriyor.

Büyülü Kuzey Kaliforniya'da, bazen Bay Mika Lane olarak da bilinen yakışıklı alfa erkeğim ve Chuck ve Murray adında iki şeytani kedimle birlikte yaşıyorum. Bu üç erkek de zaman zaman hayal gücüme meydan okuyor.

Parlak şeyleri seven biri olarak, şüphelenmeyen arkadaşlarım üzerinde yeni tarifler denediğim, rahatsız edilmeden kitap okuyabilmek için saklanacak yerler bulduğum ve son paramı bir yere uçak bileti almak için harcadığım biliniyor.

Size her zaman seksi, ateşli ama kusurlu kadın kahramanlar ve günümüzün sonsuza dek mutlu son versiyonlarından birini vaat edeceğim.

Paylaşmak için yaramaz hikayeler hayal etmediğim zamanlarda okuyuculardan haber almayı SEVİYORUM. Birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz için Insider Grubuma katılın <http://mikalane.com/join-mailing-list> veya benimle buradan iletişime geçin: <https://mikalane.com/contact>.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.